

מדריך שיעורי שבת

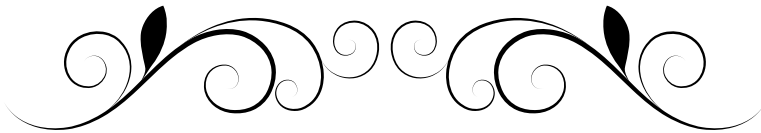
ישועה באמונה בלבד - האגרת אל הרומים

אוקטובר • נובמבר • דצמבר 2017

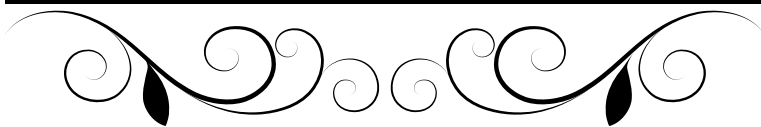

רבעון רביעי 2017

מדריך שיעורי שבת

ישועה באמונה בלבד - האגרת אל הרומים

נכתב על ידי: צוות ABSG
מאנגלית: נדיה סרגיאנקו

אוקטובר • נובמבר • דצמבר 2017

הוצאת "חיים ושלום"
מערכת: לינקולן 4 ירושלים 94186
עיצוב: אנה שרבקוב

תוכן העניינים :

- שיעור 1: 30 ספטמבר - 6 אוקטובר. "שאל השליח ברומא". 6
- שיעור 2: 7 - 13 אוקטובר. "המחלוקת". 13
- שיעור 3: 14 - 20 אוקטובר. "המצב האנושי". 20
- שיעור 4: 21 - 27 אוקטובר. "הצדקה על פי אמונה". 27
- שיעור 5: 28 אוקטובר - 3 נובמבר. "האמונה של אברהם". 34
- שיעור 6: 4 - 10 נובמבר. "אדם וישוע". 41
- שיעור 7: 11 - 17 נובמבר. "התגברות על החטא". 48
- שיעור 8: 18 - 24 נובמבר. "מיהו האיש שברומים 7?". 55
- שיעור 9: 25 נובמבר - 1 דצמבר. "ללא הרשעה". 62
- שיעור 10: 2 - 8 דצמבר. "ילדי הבטחה". 69
- שיעור 11: 9 - 15 דצמבר. "הנבחר". 76
- שיעור 12: 16 - 22 דצמבר. "התגברות על הרוע באמצעות הטוב". 83
- שיעור 13: 23 - 29 דצמבר. "החיים המשיחיים". 90

המדריך ללימודי תנ"ך ליום שבת חובר במשרד המדריך ללימודי תנ"ך למבוגרים בועדה הכללית של האדוונטיסטים שומרי השבת. הכנת המדריך נעשת תחת פיקוחה הכללי של ועדה בינלאומית להערכת כתבי יד של מדריכי שבת, שחבריה משרתים בתור עורכים. המדריך היוצא לאור משקף את המלצות הוועדה, ולא בהכרח או בלבד את כוונת הסופר(ים).

גרסאות תנ"ך

ציטוטי הברית החדשה לקוחים מתוך: הברית החדשה המודרנית, גירסא 2.1 ;
הברית החדשה תרגום דליטש, גירסא 2.0

כל הזכויות שמורות © לחברה לכתבי הקודש בישראל, 1976, 1991. החומר ניתן ברשות.

“לותר מדבר על איגרת אל הרומים”

בחודש זה לפני חמש מאות שנה, פרסם מרטין לותר, פרופסור תיאולוגיה בן ה-33, את תשעים וחמש התזות שלו. אף על פי שמטרתו הראשונית הייתה בסך הכל להפריך את האפיפיור הנוכל שהסיט את דעת הצאן של לותר על ידי מכירת אינדולגנציות, מעשה ההתנגדות שלו הפך לניצוץ שהצית את הרפורמציה הפרוטסטנטית וחולל שינוי בלתי הפיך בעולם!

כמובן שהרבה השתנה מאז אותו יום בשנת 1517. אך מה שלא השתנה הוא דבר אלוהים והאמיתות שלו אשר נתנו ללותר את הבסיס התיאולוגי לצאת נגד רומא ולהביא למיליונים את הבשורה הגדולה של ישועה על ידי אמונה לבדה. ברבעון זה אנו הולכים להתמקד סביב בסיס תאולוגי זה: ספר הרומים. לותר כתב בפרשנותו על הרומים: “האיגרת היא באמת החלק הראשי של הברית החדשה ומהווה את הבשורה הטהורה ביותר, היא ראויה לא רק לכך שכל מאמין יידע אותה בעל פה, מילה במילה, אלא שיישא אותה עימו בכל יום, כמו לחם יומיומי לנשמה.” - מרטין לותר, פרשנות על הרומים, תורגם על ידי ג' תיאודור מילר (Grand Rapids, Mich.: Kregel Publications, 1976).

לותר גילה את האמת הגדולה של “הצדקה על ידי אמונה” באגרת רומים. את האמת של ברית החדשה כולה, ושל כתבי הקודש בכלל: האמת על תוכנית הישועה וחסד אלוהי “הַנָּתֵן לָנוּ בְּמִשְׁיָח יֵשׁוּעַ מִלְכֵּנִי עֲתוֹת עוֹלָם” (2 טימותאוס 9: 1). האמת כי ישועה נמצאת רק בצדקתו של ישוע. צדקה הנחשבת לזכותנו על ידי אמונה, צדקה אשר קיבלנו ללא קשר לציות לחוק. או כפי ששואל אומר זאת בבירור ברומים: “אֲנִי קוֹבְעִים שֶׁהָאֱדָם מַצְדֵּק עַל-יְדֵי אֱמוּנָה לֹא תְלֹת בְּמַעֲשֵׂי הַתּוֹרָה” (רומים 28: 3).

אמת זו היא אחת מהנושאים שעלו בוועידת לותר נגד הכוחות והנסיכויות של ההיררכיה הרומית ברייכסטאג הוורמי, 1521, שבה הוא הכריז: “אני לא יכול ולא אסוג לאחר, שכן זה מסוכן עבור אדם מאמין לדבר נגד המצפון שלו... פה אני עומד, ואין אני יכול לעשות דבר אחר.” (ג'. ה. מדה דובינה ד.ד., היסטוריית הרפורמציה בתרגומה של אלן וייט).

וכיום הפרוטסטנטים הנאמנים גם אינם יכולים לעשות דבר מאשר להתבסס על דבר האלוהים ולהתנגד למסורות ועקרונות שמחוץ לכתבי הקודש.

אין ספק שקהילת המשיח התקדמה מאוד מאז לותר, מאות שנים היא ניקתה את עצמה מאמונה טפלה ותורה שקרית, שלא רק עיוותה את הבשורה, אלא למעשה, השמידה אותה.

אך יחד עם זאת, במשך שנים ארוכות הרפורמציה עמדה במקום. במקומות אחדים ההתקדמות הוחלפה בפורמליזם קר, באחרים – האנשים חזרו למסורת של רומא. וכעת, בעידן האקומניזם ופלורליזם, רבות מן האמיתות המיוחדות שהניעו את הרפורמציה התטשטשו והוסתרו בסמנטיקה סמלית. הנבואות בדניאל 7: 23-25, 12: 9-8, ובהתגלות 13,14, יחד עם החדשות הגדולות על ישועה על ידי אמונה (כפי שמופיעות בספר הרומים) מראות מדוע האנשים הנאמנים לכתבי הקודש חייבים לדבוק באמיתות עליהן הגנו אבותינו הפרוטסטנטים אפילו במחיר חייהם.

אנו, אדוונטיסטים שומרי השבת, ואנו מתעקשים על עיקרון של *scripta sola*, כתבי הקודש בלבד. לפיכך, אנו דוחים בתוקף את כל הניסיונות להחזיר את קהילת המשיח בחזרה ל"רומא" ולהחזיר את האמונה שרווחה טרם הרפורמציה. אדרבה, הכתוב מפנה אותנו בכיוון ההפוך (התגלות 4: 18), ובכיוון זה אנו ממשיכים תוך שאנו מכריזים את הבשורה הנצחית לעולם (התגלות 6: 14), אותה בשורת נצח אשר נתנה השראה ללותר לפני 500 שנה.

שיעור מספר 1*
30 ספטמבר - 6 אוקטובר

"שאל השליח ברומא"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
רומים 15:20-27; מעשי השליחים 28:17-31; פיליפים 1:12; רומים 1:7;
אפסים 1, רומים 15:14.

פסוק לשינון: "רְאֵשִׁית, אֲנִי מוֹדֶה לָאלֹהִי עַל כֻּלָּם בְּאַמְצָעוֹת יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, מִשּׁוּם שֶׁדִּבֶּר אֲמוֹנֹתָם וְשָׁמַע בְּכָל הָעוֹלָם" (רומים 1:8)

כאשר ניגשים ללימודי האגרת אל הרומים, חשוב להכיר את הרקע ההיסטורי לכתיבתה. ההקשר של הכתוב הוא בהחלט חיוני להבנת דבר אלוהים. עלינו לדעת ולהבין את הנושאים אליהם התייחס שאול. הוא כתב לקבוצת מאמינים מסויימת במקום מסוים, בזמן מסוים ומסיבה מסויימת. ידיעת סיבה זו תסייע רבות למחקרינו.

ובכן, בואו נחזור אחורנית בזמן. הבה נעביר את עצמינו לרומא במאה הראשונה, נהפוך לחברי קהילה שם, ובתור חברי קהילת המאה הראשונה נשמע לשאול ולמלים אשר רוח הקודש נתן לו בשביל המאמינים הרומיים.

ובכל זאת, עד כמה שהנושאים עליהם מדבר שאול הינם אישיים, העקרונות שמאחוריהם (השאלה, כיצד אדם מקבל ישועה?) הם אוניברסליים. נכון, שאול פנה אל קבוצה מסוימת של אנשים. ונכון כי היה רקע מסוים שנקח בחשבון בעת שכתב את המכתב. אך כפי שאנו יודעים, מאות שנים מאוחר יותר, בזמנים שונים ובהקשרים שונים, המילים שכתב היו רלוונטיות למרטין לותר כפי שהיו עבור שאול בעת שכתבן לראשונה. והן רלוונטיות גם לנו היום.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה7 באוקטובר.

המכתב של שאול השליח

רומים 16: 1,2 מצביעים על כך ששאול רשם את המכתב בעיר יוונית קכריס שליד קורינתוס. האזכור של פיבי, תושב קורינתוס, קובע כי סביר להניח שזהו מקום כתיבת האגרת.

אחת המטרות של קביעת העיר בה נכתבו האיגרות בברית החדשה היא קביעת תאריך כתיבת המכתב. מאחר ששאול טייל ועבר הרבה מקומות במסעותיו, המידע לגבי מקום הימצאו בזמן מסויים מעניק לנו רמז לתאריך.

שאול הקים את הקהילה בקורינתוס במסעו השני, בשנים 52-49 לאחר הספריה (מעשי השליחים 18: 1-18). במסעו השלישי, בשנים 58-53 לאחר הספירה, הוא שוב פעם ביקר ביוון (מעשי השליחים 20: 2,3) וקיבל תרומה בשביל הקדושים בירושלים לקראת סוף המסע (רומים 15: 25,26). לפיכך, האגרת לרומים נכתבה בחודשים הראשונים של שנת 58 לאחר הספירה.

באילו קהילות נוספות ביקר שאול במהלך מסעו השלישי? מעשי השליחים 18:23.

בעת ביקורו בקהילת גלטיה, גילה שאול שבמשך היעדרותו משם מורי שקר שכנעו את חברי הקהילה לבצע מילה ולשמור מצוות אחרות של תורת משה. הוא דאג שמתנגדיו עלולים להגיע לרומא לפניו, לכן הוא כתב להם מכתב (לרומים) כדי למנוע את אותו האסון ברומא. ישנה סברה כי אגרת הגלטים גם כן נכתבה בקורינתוס במהלך שלושה חודשים ששאול בילה שם כחלק ממסעו השלישי.

"באיגרתו לרומים, שאול קבע את העקרונות הגדולים של הבשורה. הוא הצהיר את עמדתו בשאלות שהסיתו את הקהילות היהודיות והגוייות, והראה כי התקוות וההבטחות שהיו שייכות ליהודים, הוצעו עתה גם לגויים" (אלן ג' ווייט, The Acts of the Apostles, עמוד 373).

כפי שאמרנו, חשוב בלימוד כל ספר במקרא לדעת את הסיבה לכתיבתו. זה חשוב שנבין אילו שאלות הסעירו וזעזעו את הקהילות היהודיות והגוייות. השיעור בשבוע הבא יעסוק בשאלות אלו.

אילו שאלות מזעזעות את הקהילה שלכם בהווה? האיומים חיצוניים או פנימיים יותר? איזה תפקיד אתם משחקים בדיונים אלה? כמה פעמים עצרתם לשאול עצמכם מהו תפקידכם, עמדתכם ויחסכם במאבקים שהתמודדתם עימם? מדוע סוג זה של בוחן עצמי חשוב כל כך?

תשוקתו של שאול לבקר ברומא

זו לא שאלה אפילו כי ברוב המקרים הכי טוב לתקשר בנימה אישית. אנו יכולים לטלפן, לשלוח דואר אלקטרוני, להתכתב בהודעות, אפילו לדבר בסקיפ, אך פנים מול פנים, בשר לבשר, זו הדרך הטובה ביותר! לכן שאול מצהיר במכתבו כי הוא מתכוון לראותם באופן אישי. הוא רצה שידעו כי הוא מגיע, ומדוע.

קראו רומים 27-20:15. מה הסיבות לכך ששאול לא ביקר ברומא מוקדם יותר? מה גרם לו להחליט להגיע דווקא מתי שהגיע? מה אנו יכולים ללמוד על שליחות ועדות מדברי שאול אלה? איזו נקודה מעניינת וחשובה מייצר שאול ברומים 15:27 על יהודים וגויים?

המבשר הדגול כל הזמן חש דחף להביא את הבשורה למקומות חדשים, ולהשאיר את אלה אשר בהם הבשורה מבוססת כבר, להמשיך לצמוח הלאה באמונה. היה זה בזבז כוח רוחני עבור שאול להישאר במקום בו יודעים את הבשורה מכיוון שבימי הקהילה הקדומה היו מעט מאוד שליחים ומיסיונרים. הוא אמר "וְאַמְנֵם הִשְׁתַּדַּלְתִּי לְבָשָׂר בְּמִקוֹמוֹת שְׁטָרִם הַשְּׂמִיעוּ בָּהֶם אֶת שֵׁם הַמָּשִׁיחַ, כִּדִּי שְׁלֹא אֶבְנֶה עַל יְסוֹד שֶׁל אֲחֵרִים, אֲלָא כְּכַתוּב: "אֲשֶׁר לֹא-סֵפֶר לָהֶם רָאוּ, וְאֲשֶׁר לֹא-שָׁמְעוּ הִתְבֹּנְנוּ." (רומים 15:20,21).

לא היה בכוונותיו של שאול להתיישב ברומא. מטרתו הייתה לדרוש ולהפיץ את הבשורה בספרד. הוא קיווה לקבל את תמיכת המאמינים הרומים במיזם זה.

איזה עיקרון חשוב אנו יכולים לאמץ בעניין המשימה הגדולה שלנו מהעובדה ששאול ביקש עזרה ותמיכה מקהילה מבוססת על מנת לבשר באזור חדש?

קרא רומים 27-20:15 פעם נוספת. שימו לב לתשוקה ולרצון הרב שיש לשאול כלפי עובדת האל. מה נותן לכם ולמעשיכם השראה? כמה רצון יש לכם לשרת ולעבוד עבור אלוהים?

שאל ברומא

קראו מעשי השליחים 28:16. על פי הפסוק, כיצד שאל הגיע בסופו של דבר לרומא? מה הלקה שאנו יכולים להפיק לגבי הדברים הלא רצויים והבלתי צפויים שמתרחשים בחיינו לעתים קרובות כל כך?

כן, סופו של דבר שאל הגיע לרומא. אפילו שזה היה בתור אסיר. כמה הרבה תכניות שלנו לא יוצאות לפועל כפי שציפינו ותכננו, אפילו אלה עם הכוונות הטובות ביותר! שאל הגיע לירושלים בתום מסעו השלישי עם תרומות לעניים מאירופה ואסיה הקטנה. אך ציפו לו נסיבות בלתי צפויות. הוא נעצר והושם במאסר. לאחר שהיה אסיר במשל שנתיים בקיסריה, הוא פנה אל הקיסר. לאחר כשלוש שנים מאז שנעצר בירושלים, שאל מגיע לרומא וכנראה לא באופן שבו התכוון כאשר רשם להם על כוונותיו לבקרם במכתבו לפני שנים.

מה הפסוקים במעשי השליחים 31-28:17 מספרים לנו על שהותו של שאל ברומא? מה אנו יכולים ללמוד מפסוקים אלה?

"לא על ידי דרשותיו של שאל, אלא על ידי קשריו, תשומת הלב של בית המשפט נמשכה לקהילת המשיח. הוא היה אסיר בעודו פרס מכל כך הרבה נשמות את הקשרים שהחזיקו אותן בעבדות החטא. וזה לא הכל. הוא הצהיר: 'רַב הָאֱחִים בְּבִטְחָם בְּאֲדֹן הַתִּחְזָקוּ עוֹד יוֹתֵר בְּגִלְל מֵאֶסְרִי וְהֵעִזוּ לְדַבֵּר בְּלִי פֶחַד אֶת דְּבַר הָאֱלֹהִים' פיליפים 1:14." (אלן ג' וייט, The Acts of the Apostles, עמוד 464.)

כמה פעמים בחייכם חוויתם שינויים בלתי צפויים אשר בסופו של דבר השתנו לטובה? (ראו פיליפים 1:12) כיצד אנו יכולים להרוויח אמונה ויכולת לבטוח באל מנסיגות אשר בהם לא נראה כי יצא משהו טוב?

"הקדושים" ברומא

להלן דברי הברכה של שאול לקהילה ברומא "אֵל כָּל אֱהוּבֵי אֱלֹהִים בְּרֹמָא הִנְקְרָאִים לְהוֹיֹת קְדוּשִׁים: חֶסֶד וְשָׁלוֹם לָכֶם מֵאֵת הָאֱלֹהִים אֲבִינוֹ וְהָאֲדוֹן יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ" (רומים 1: 7).

אילו עקרונות של אמת, תאולוגיה ואמונה אנו יכולים להפיק ממלים אלה? אהובי אלוהים. נכון כי אלוהים אוהב את העולם, ומבחינה מיוחדת אלוהים אוהב את אלה שבחרו בו, אלה שנענו לאהבתו.

אנו רואים זאת בתחום האנושי. אנו אוהבים בצורה מיוחדת את אלה שאוהבים אותנו. כי אנו חולקים רגשות הדדיים. אהבה דורשת תגובה. כאשר אין תגובה, האהבה מוגבלת מלהתבטא במלואה.

נקראים להיות קדושים. קדושים זה תרגום של המילה היוונית hagioi. קדושים הם אלה אשר הוקדשו והוקצו לאלוהים. לאדם אולי יש עוד דרך ארוכה עד לקדושה, אך עצם העובדה שהוא בחר במשיח כאדון מקנה לו את תואר הקדוש, במשמעות המקראית של המילה.

שאול אומר שהם נקראים להיות קדושים. האם זה אומר כי ישנם אנשים אשר לא נקראים לכך? כיצד אפסים 1:4, עברים 2:9, 2 לפטרוס 3:9 עוזרים לנו להבין למה התכוון שאול?

החדשות הנהדרות של הבשורה הן כי מותו של ישוע היה אוניברסלי. זה קרה בשביל כל בני האדם. כולם נקראו להיוושע דרכו, "נקראו להיות קדושים" אפילו לפני בריאת העולם. מטרתו המקורית של אלוהים הייתה שכל בני האדם יקבלו גאולה וישועה באמצעות ישוע. הגיהנום הסופי היה מתוכנן רק עבור השטן ומלאכיו (מתי 25: 41). זה שישנם אנשים אשר לא משתמשים ולא מנצלים את המתנה המופלאה, לא מוריד מערכה.

אפילו לפני בריאת העולם אלוהים קרא לנו לקבל את הישועה בו. מדוע עלינו לא להרשות לשום דבר, שום דבר כלל, להחזיק אותנו מלפנות ולציית לקריאה זו?

המאמינים ברומא

"ראשית, אני מודה לאלהי על כלכם באמצעות ישוע המשיח, משום שדבר אמונתכם נשמע בכל העולם." (רומים 1:8)

לא ידוע לנו כיצד כמה הקהילה ברומא. המסורת שקהילה מוקמת על ידי שאול או פטרוס היא ללא בסיס היסטורי לכך. ייתכן כי הקימו אותה אנשים לא מקצוענים, אשר חזרו בתשובה בחג השבועות בירושלים (מעשי השליחים 2) ואחר כך ביקרו או עברו לחיות ברומא. או ייתכן שבתקופה מאוחרת יותר מאמינים אשר היגרו לרומא, הפכו לעדים של אמונתם בבירה העולמית.

זה מפתיע שבכמה עשורים בלבד מאז השבועות קהילה אשר ככל הנראה לא זכתה בביקור של שליח מוכרת כל כך. "על אף האופוזיציה, עשרים שנה לאחר צליבתו של ישוע ברומא הייתה קהילה חיה ורצינית. קהילה זו היתה חזקה וקנאית, ואלוהים עבד על כך" (אלן ג' וויט, The SDA Bible Commentary, כרך 6, עמוד 1067).
הכוונה במילה "אמונה" כאן כנראה לנאמנות. נאמנות לדרך חיים חדשה אשר גילו במשיח.

קראו רומים 15:14. כיצד שאול מתאר את הקהילה ברומא?

להלן שלושה פרטים אשר שאול בחרם כראויים לציון בחיים המשיחיים של הרומים:
1. "שופעים טוב". האם אנשים יגידו זאת עלינו? האם זה מה שמושך את תשומת ליבם אלינו?

2. "מלאים כל דעת". כתבי הקודש חוזרים ומדגישים את חשיבות הידע, ההשכלה, התבונה. מאמינים מעודדים לחקור וללמוד את כתבי הקודש ולהיות בקיעים בידע אמונתם. "המילים וְנִתְּנִי לָכֶם לֵב חָדָשׁ" אומרות 'אתן לכם משכל חדש'. השינוי בלב תמיד מלווה בהכרה ברורה של חובת המאמין בהבנת האמת" (אלן ג' וייט, My Life Today, עמוד 24).

3. "יודעים... להזכיר איש את רעהו". אף אחד לא יכול לצמוח ולגדול רוחנית אם הוא מבודד מהעמיתים לאמונה. אנו צריכים להיות מסוגלים לעודד אחרים, ובו זמנית, להיות מעודדים על ידי אחרים.

מה לגבי קהילתכם המקומית? איזה שם יש לה? האם יש לה שם בכלל? מה תשובתכם אומרת על קהילתכם? אם יש צורך, מה עליכם לעשות כדי לשפר את המצב?

נקודות למחשבה

"הישועה של המין האנושי אינה נובעת ממחשבה אלוהית שנייה או מאלתור שנעשה הכרחי בגלל תפנית בלתי צפויה של אירועים לאחר חטא. במקום זאת, היא נובעת מתוכנית אלוהית לגאולת האדם שגובשה לפני ייסוד העולם (1 לקורינתים 2:7; אפסים 1:3,14; 2 לתסלוניקים 13,14:2) ומושרשת באהבת אלוהים הנצחית לאנושות (ירמיהו 3:31).

תוכנית זו כוללת את העבר הנצחי, ההווה ההיסטורי, ואת נצח העתיד. היא כוללת את המציאות ואת הברכות הנובעות מבחירה להיות אנשים קדושים של אלוהים ולשאת דמות המשיח, הגאולה והסליחה, אחדות של כל הדברים במשיח, עבודה צמודה עם רוח הקודש, קבלת הירושה הנצחית, ואת האדרת (אפסים 1:3-14). מרכז התוכנית הוא סבלו ומותו של ישוע, שלא היה עקב תאוונה של היסטוריה ולא תוצר של החלטה אנושית בלבד, אלא היה מושרש בתכלית הגאולה של אלוהים (מעשי השליחים 27,28:4). ישוע היה באמת "שְׁחָה הַשְׁחוּט מִהֶסֶד תִּבְּל" (התגלות 8:13) "

(The Handbook of Seventh-day Adventist Theology (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing®, 2000)

שאלות לדיון:

1. דברו בכיתה על משמעות הרפרמציה הפרוטסטנטית. חשבו על השאלה: כמה שונה היה עולמנו היום לולא הרפורמציה?
2. דונועל הרעיון שנקראנולישועה טרם נברא העולם (טיטוס 2:1,2; לטימותאוס 1:8,9). מדוע זה מעודד כל כך? מה זה אומר לנו על אהבת אלוהים לכל המין האנושי? אזי, מדוע קשה כל כך לראות אנשים מפנים את גבם למה שהוצע להם באדיבות כזו?
3. חזרו לשאלה בסוף יום חמישי. כיצד כיתתכם יכולה לשפר את מצב הקהילה שלכם, אם צריך?

שיעור מספר 2* 7 - 13 אוקטובר

"המחלוקת"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: עברים 8:6; מתי 19:17; התגלות 12:17; ויקרא 23, מעשי השליחים 15:1-29; גלטים 1:1-12;

פסוק לשינון: " כִּי הַתּוֹרָה נִתְּנָה עַל-יְדֵי מֹשֶׁה, וְהַחֲסֵד וְהָאֱמֶת בָּאוּ דֶּרֶךְ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ." (יוחנן 1:17)

הקהילה הקדומה ברובה הייתה מורכבת מיהודים אשר אף לא לרגע העלו על דעתם כי על ידי קבלתם של ישוע כמשיח יהודי הם מפנים גב לאמונת אבותיהם או להבטחות הברית אשר אלוהים נתן להם. וכפי שהתגלה מאוחר יותר, הם צדקו. הסוגיה אשר העסיקה את המאמינים היהודים הראשונים הייתה האם היהודים צריכים להפוך לנוצרים כדי לקבל את ישוע. הנושא עבור רבים מהם היה האם הגויים היו צריכים להפוך קודם ליהודים לפני שיכלו לקבל את המשיח. רק מאוחר יותר, במועצת ירושלים, התגבשה לה תשובה מוצקה. הם החליטו לא להפריע לגויים עם אוסף של תקנות וחוקים. כלומר, הגויים לא היו צריכים להפוך תחילה ליהודים כדי לקבל את ישוע.

למרות ההחלטה, היו כמה מורים אשר המשיכו להטריד את הקהילות על ידי התעקשות כי על הגויים לשמור את הכללים והתורהים היהודיים, כולל ברית מילה (תהליך אשר לא מושך במיוחד להצטרף לקהילה משיחית). כלומר, הם חשבו שעל מנת שלגויים יהיה חלק בהבטחות של הברית, הם חייבים לציית לכללים הרבים הנחשבים כמחייבים עבור מאמיני ארץ ישראל. כיצד נפתרו כל הסוגיות הללו?

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת 14 באוקטובר.

ברית טובה יותר

קראו עברים 8:6. מה המסר כאן? כיצד אנו מבינים מהן "ההבטחות הטובות יותר"?

ייתכן כי ההבדל הגדול ביותר בין הדת של תקופת התנ"ך ולזו של הברית החדשה הוא העובדה כי תקופת הברית החדשה הייתה מוגדרת על ידי ביאת המשיח, ישוע מנצרת. הוא נשלח על ידי אלוהים כדי להיות מושיע. אנשים לא יכלו להעתעלם ממנו לצפות להיוושע. החטאים יכולים להיסלח רק דרך הכפרה שהוא סיפק. כלומר, הגאולה ניתנה אך ורק בזכות צדיקותו ויושרו של ישוע, ולא בזכות שום דבר אחר.

קדושי התנ"ך ציפו לברכות של תקופת המשיח ולהבטחת הגאולה. בימי הברית החדשה, האנשים עמדו בפני השאלה 'האם הם יקבלו את ישוע מנצרת אשר נשלח על ידי אלוהים כמושיעים?'. אם הם האמינו בו, במה שהוא באמת היה, הם קיבלו ישועה על ידי הצדקה שהוא הציע להם בחינם.

כך או כך, דרישות המוסר נשארות ללא שינוי בברית החדשה, מאחר כי הן מבוססות על אופיו הנצחי של אלוהים ושל ישוע. ציות לחוק המוסרי של אלוהים תופס את אותו החלק בברית החדשה כפי שזה היה בברית הישנה.

קראו מתי 19:17; התגלות 12:17, 14:12; יעקב 2:10,11; מה פסוקים אלה אומרים לנו על התורה המוסרי בברית החדשה?

במקביל, כל תוכן התורה הטקסי אשר היה ברור לבני ישראל ואופייני לתקופת התנ"ך ואשר כולו סימל והצביע על ישוע, על מותו ועבודתו ככהן גדול – כעת הופסק, וניתנה הוראה חדשה המבוססת על "הבטחות טובות יותר". אחת המטרות של שאול באגרת אל הרומים הייתה להסביר ליהודים ולגויים את מה שהיה כרוך במעבר, כפי שנקרא היום, מיהדות לנצרות. זה היה אמור לקחת זמן. יהודים רבים אשר קיבלו את ישוע לא היו מוכנים לשינויים הגדולים שבאו.

מה ההבטחות האהובות עליכם במקרא? באיזו תדירות אתם מבקשים את קיומן מאלוהים? אילו בחירות אתם עושים אשר אולי עומדות בדרך להגשמת הבטחות אלה בחייכם?

חוקים ותקנות יהודיים

עד כמה שמאפשר לכם הזמן, תעברו על ספר ויקרא. (ראו למשל, ויקרא 12,16,23) אילו מחשבות עולות לכם בעודכם קוראים על כל הכללים, התקנות והטקסים הללו? מדוע בלתי אפשרי לקיים את רובן בימי הברית החדשה?

את חוקי התנ"ך ניתן לסדר בכמה קטגוריות: (1) התורה המוסרי, (2) התורה הטקסי, (3) התורה האזרחי, (4) משפטים ופסקי דין, (5) חוקי בריאות. חלוקה זו לסוגיות היא מלאכותית. בפועל הן קשורות זו לזו וישנה חפיפה ניכרת ביניהן. האנשים הקדמונים לא ראו בהם הפרדה וחלוקה כלל.

התורה המוסרי מתומצת על ידי עשרת הדיברות (שמות 17:1-20). חוק זה מסכם את דירשות המוסר האנושיות. עשר מצוות אלה מורחבות ומיושמות בחוקים ומשפטים שונים לאורך כל חמשת ספרי התורה. התורה האזרחיים אינם קשורים אחד לשני, אך הם גם מתבססים כולם על התורה המוסרי. הם מגדירים את מערכת היחסים של האזרח עם רשויות אזרחיות ואזרחים אחרים בסביבתו. והם נוקבים במחיר העונש עבור עבירות שונות למיניהן.

התורה הטקסי הסדיר את הפולחן במקדש, תיאר את סוגי המנחות והקורבנות השונים ואת האחריות והמחויבות האישית של האזרחים. כמו כן, הוא מפרט את ימי החגים והמצוות שלהם כיצד יש לחגוג אותם.

ושארית התורה הם חוקי בריאות. אלה הם התורה המתייחסים לטומאה וטהרה טקסית, אך הם גם כוללים מעבר לכך את עקרונות ההיגיינה והבריאות. חוקים על בשר כשר ולא כשר מבוססים על שיקולים פיזיים.

בעוד שבני ישראל קיבלו את מכלול התורה ביחד וראו בהם יחידה אחת של דברי אלוהים, הם בודאי עשו אבחנה מסויימת ברמת המחשבה. עשרת הדיברות ניתנו ישירות מאלוהים לבני אדם. זה הגדיר אותן בנפרד כחשובות במיוחד. שאר התורה הועברו דרך משה. טקסי המקדש היו יכולים להישמר אך ורק כאשר עבודה במקדש היתה פעילה.

התורה האזרחיים, ברובם, לא יכלו להיאכף לאחר שבני ישראל איבדו את עצמאותם ומצאו עצמם תחת שליטה של אומה אחרת. לא ניתן היה למלא מצוות טקסיות רבות לאחר שבית המקדש נחרב. בנוסף, לאחר שבא המשיח, מרביתן איבדו את תוקפן מאחר כי המשיח קיים אותן בשלמותן.

כדת משה

קראו מעשי השליחים 15:1. איזה נושא גרם למחלוקת? מדוע היו אנשים אשר חשבו כי זה נועד לא רק עבור העם היהודי?

בעוד שהשליחים התאחדו בעבודותם ובהדרכת חברי קהילה במטרה להגיע עד נפשות רבות, מאמינים יהודים מסויימים מ"כת הפרושים" הצליחו להציג שאלה אשר הובילה למחלוקת נרחבת בין חברי קהילה והרתיעה את המאמינים הגויים. בביטחון מלא, מורים אלה הצהירו כי על מנת להיוושע, יש לערוך ברית מילה ולמלא את כל התורה הטקסי. היהודים תמיד התגאו בעבודת האל המיוחדת המוטלת עליהם, ורבים מאלה שהאמינו במשיח עדיין הרגישו כי מאחר שבעבר אלוהים הבדיל בבירור את אופן עבודת האל היהודית אין זה אפשרי שהוא ישנה משהו בייחודיותה. הם העתקשו על כך שהתורה והטקסים היהודים חייבים להתמזג בטקסי הדת המשיחית. לקח להם זמן להבין כי כל הקורבנות והמינחות סימלו את מות בן האלוהים, וכי מעתה אין להן תוקף ומשמעות.

קראו מעשי השליחים 12-15:2. כיצד יישבו מחלוקת זו?

"בעודו מחפש את אלוהים להכוונה ישירה, הוא (שאול) היה מוכן להכיר את הסמכות הנתונה לגוף המאמינים המאוחדים באגודת הקהילה. הוא הרגיש צורך בפרקליט, וכשנודעו לו עניינים חשובים, הוא שמח להניח אותם בפני הקהילה ולהתאחד עם אחיו לאמונה בחיפוש אחר אלוהים וחוכמתו לקבלת החלטות נכונות" – אלן ג' וייט, ספר מעשי השליחים, עמוד 200.

מעניין כי שאול אשר כל הזמן דיבר על כך שהוא נבחר במיוחד על ידי ישוע והוטלה עליו משימה מיוחדת כל כך רצה לפעול בגוף הנרחב של הקהילה. למרות הייעוד שלו, הוא הבין כי הוא חלק מקהילה וכי עליו לעבוד איתה ככל הניתן.

כיצד הינכם מתייחסים לראשות הקהילה? עד כמה הינכם משתפים פעולה? מדוע שיתוף פעולה חשוב כל כך? כיצד היינו מתפקדים אם כל אחד היה עושה את הישר בעיניו ללא התחשבות בגוף השלם?

המאמינים הגויים

קראו מעשי השליחים 5:15-29. איזו החלטה נתקבלה במועצה ומה היו שיקוליהם של משתתפיה?

ההחלטה הייתה נגד טענות היהודים המגיירים. הם טענו כי על הגויים החוזרים בתשובה לערוך ברית מילה ולשמור את כל התורה הטקסי וכי "יש לשלב את התורהם והטקסים היהודיים בטקסי הדת המשיחית" (אלן ג' וייט, מעשי השליחים, עמוד 189). יש לציין כי במעשי השליחים 10:15 כיפא מתאר את התורהם הישנים כ"עול" שהם לא היו מסוגלים לשאת. היתכן כי אלוהים יסד חוקים אלה כדי להפכם לעול על עמו? זה הרי לא יעלה על הדעת. נהפוך הוא, עם השנים מנהיגי דת שונים לקחו חוקים אלה שהיו אמורים להוות ברכה נהדרת, ועל ידי תורה שבעל פה הפכו אותן לנטל. המועצה ביקשה לחסוך מהגויים נטל זה.

שימו לב, כי שאלת קיום עשרת הדיברות כלל לא עלתה על הפרק. האם אנו יכולים לדמיין כי המועצה מורה על הגויים שלא לאכול דם אך מתעלמת מאיסור ניאוף או רצח?

אילו חוקים חלו על הגויים (מעשי השליחים 15:20,29), ומדוע דווקא חוקים מסויימים אלה?

על אף שהמאמינים היהודים לא התכוונו להטיל על הגויים את המסורת שלהם, המועצה רצתה לוודא כי הגויים לא יבצעו דבר מה אשר יפגע באחייהם המאמינים היהודים. לפיכך, השליחים וזקני קהילות הורו במכתב לגויים כי ימנעו מאכילת בשר אשר הוקדש לאילילים, מבשר מדמם ובשר של בעל חיים חנוק ומניאוף. ישנם הטוענים כי מצוות שמירת השבת לא הוזכרה, לכן ניתן להסיק כי המצווה אינה מיועדת לגויים. אך טיעון זה נפסל מאחר שמצוות איסור הגניבה או הרצח לא הוזכרו אף הן במפורש, וברור כי ייעודן גם לגויים.

האם אנו מוצאים עצמנו מטילים נטל בלתי נחוץ על אנשים מתוך מסורת ולא מתוך הוראת אלוהים? אם כן, כיצד? הציגו את תשובותיכם בשיעור בשבת.

שאל והגלטים

למרות כי החלטת המועצה הוצגה באופן בהיר, נמצאו אלו אשר המשיכו בדרכם ועודדו את הגויים לדבוק במסורת היהודית. עבור שאל היה זה עניין מאוד חשוב ורציני, זו לא הייתה שטות משנית. העניין שלל את בשורת המשיח עצמו.

קראו גלטים 12-1:1. כמה ברצינות שאל מתייחס לנושא עליו הוא מתעמת בגלטיה? מה זה מעיד לנו על חשיבות הנושא?

כפי שנאמר לפני כן, הגורם העיקרי לכתיבת מכתב לרומא היה המצב בגלטיה. באיגרת אל הרומים שאל מפתח הלאה את הרעיון שבאיגרת לגלטים. קבוצת מאמינים יהודים התעקשו על כך שהגויים המאמינים במשיח ישוע חייבים לקבל על עצמם גם כן את תורת משה. בזמן ששאל ניסה להראות את משמעותה ומעמדה האמיתיים. הוא לא היה מעוניין שרעיון זה יתקבל ויתפשט בהצלחה ברומא, כפי שקרה בגלטיה. חסר טעם לשאל האם שאל מדבר על התורה הטקסי או המוסרי. מבחינה היסטורית, ידוע כי השאלה עמדה כך – לחייב את הגויים בברית מילה וקבלת תורת משה, או לא. מועצת ירושלים עסקה בשאלה זו ויצאה עם החלטה. אך היו כאלה אשר סירבו להישמע לה.

ישנם הרואים באגרת לגלטים ולרומים הוכחות לכך שהתורה המוסרי, עשרת הדיברות (ובעיקר מצוות השבת), אינו מחייב את המאמינים במשיח. אך הם מספסים את הנקודה העיקרית שבאיגרות, הם מחמיצים את ההקשר ההיסטורי של הכתוב. שאל בסך הכל הדגיש כי הישועה מתבצעת על ידי אמונה בלבד ולא על ידי קיום התורה, ואף לא התורה המוסרי. עם זאת, הוא לא מתכוון לומר כי אין לשמור ולקיים את התורה.

כיצד אתם משיבים לאלו הטוענים כי המאמינים בישוע אינם מחוייבים עוד לשמור שבת? כיצד אנו יכולים להראות את האמת על השבת מבלי להתפשר על מכלול הבשורה?

נקודות למחשבה

ללא ספק, מפעם לפעם הקהילה שלנו מתמודדת עם מחלוקות וחילוקי דעות. אך אין זה חדש לנו. השטן תמיד היה במלחמה נגדינו. אפילו בדמי ימיה של הדת המשיחית מחלוקות רבות קמו בין המאמינים. והייתה מחלוקת אחת, לולא הייתה נפתרת, אשר כמעט הרסה את הקהילה טרם התבססה.

" דרך השפעתם של מורי שווא שקמו בין המאמינים בירושלים, החלוקה, הכפירה והחושניות הופיעו במהירות בקרב המאמינים בגלטיה. מורי שווא אלה ערבבו את המסורת היהודית עם אמיתות הבשורה. תוך התעלמות מהחלטת המועצה הכללית בירושלים, הם הפצירו בגויים שחזרו בתשובה שיקיימו את התורה הטקסי ". - אלן ג' ווייט, מעשי השליחים, עמוד 383.

שאלות לדיון:

- עברו על תשובותיכם מיום רביעי. כיצד קהילתכם, או משפחתכם, או אתם לבדכם מטילים נטל מיותר על אנשים? כיצד אנו יכולים להבחין כי אכן זה מה שאנו עושים? או שאולי להיפך אנו פונים לקצה השני? כיצד נוודא שאיננו מתייחסים ברשלנות מדיי לסטנדרטים הגבוהים שיש לנו במשיח?
- כיצד מנמקים את הטיעון כי עשרת הדיברות לא מחייבות את המאמינים בישוע? כיצד אנו מפריכים טיעונים אלה? מדוע ברוב המקרים אלה אשר אומרים כי עשרת הדיברות כבר לא תקפות, לא באמת חיים כך (ללא ציות לדיברות)?
- קראו שוב גלטים 12:1-1. שימו לב ליחס הבלתי מתפשר של שאול לבשורה. מה הדבר אומר לנו על האופן שבו עלינו להתעקש ולדבוק באמונות מסויימות ללא עוררין?
- בכיתת שיעור השבת דונו על הסוגיות שבעקבותיהן חלה הרפורמציה הפרוטסטנטית. אילו עניינים בסיסיים לא נפתרו?

שיעור מספר 3*

14 - 20 אוקטובר

"המצב האנושי"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
רומים 1:16,17,22-32 ; 2:1-10,17 ; 3:1,2,10-18,23 ; 3:14-18

פסוק לשינון: **"כִּי הֵכַל חָטָא וּמַחֲסֵרִי כְּבוֹד אֱלֹהִים הָמָּה" (רומים 3:23)**

בתחילת אגרת אל הרומים, מבקש שאול לבסס אמיתה חשובה, אחת מהחשובות שבבשורה – המצב הקשה והעצוב של הלב האנושי. העניין הוא שמאז נפילת האדם הראשון אנו נגועים ומלאים בחטא. הוא נמצא בגנים שלנו, כמו צבע עיניים למשל.

מרטין לותר כותב בפרשנותו על ספר הרומים כך: "הביטוי 'כולם תחת חטא' חייב להילקח במובן הרוחני; כלומר, לא כיצד בני אדם נראים בעיני עצמם או של אחרים, אלא כיצד הם עומדים בפני אלוהים. הם כולם תחת חטא, הן אלה אשר נחשבים לעבריינים בעיני אנשים, והן אלה אשר נראים צדיקים בעיני עצמם ובפני אחרים. אלה אשר מבצעים מעשים טובים כלפי חוץ עושים אותם בגלל חשש מעונש או מתוך רווח אישי ותהילה, או מהנאה מכל דבר מסוים אחר, אך לא מרצון אמיתי ושכל מוכן. בדרך זו האדם מאתגר את עצמו ללא הרף במעשים טובים כלפי חוץ, אך מבפנים הוא שקוע לחלוטין בתשוקות החטא ובתאוה רעה, אשר מתנגדים למעשים טובים" – מרטין לותר.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת 21 באוקטובר.

כוחו של אלוהים

”אינני בוש בבשורת המשיח, שהרי היא כח האֱלֹהִים להוֹשִׁיעַ אֶת כָּל מִי שֶׁמֵּאֲמִין, אֶת הַיְּהוּדִי בְּרֵאשׁוֹנָה וְגַם אֶת הַלְּאִי־הוּדִי; 17 כִּי בָּהּ צִדְקַת הָאֱלֹהִים מְתַגַּלִּית מִתּוֹךְ אֲמוֹנָה לְתַכְלִית אֲמוֹנָה, כְּפָתוּב: ”וְצִדִּיק בְּאֲמוֹנָתוֹ יַחְיֶה.“ (רומים 1:16,17). מה פסוקים אלה אומרים לכם? כיצד חוויתם את הבטחות והתקווה שבהם?

כמה מילות מפתח המופיעות בקטע זה:

1. בשורה – משמעותה המדויקת של המילה ביוונית היא ”חדשות טובות“ או ”הודעה טובה“. המילה כשלעצמה יכולה להיות קשורה לכל מסר טוב. אך בקטע זה בצירוף המילה 'משיח' הכוונה היא לחדשות הטובות כי המשיח הגיע ובני אדם יכולים להיוושע על ידי אמונה בו. הישועה כרוכה בישוע ובצדקה המושלמת שלו, ולא בנו, ולא בחוק האלוהי.

2. צדקה – מילה זו מתייחסת לתכונה של להיות צודק מול אלוהים. משמעותה המיוחדת של המילה מוצגת בספר הרומים, ואנו נגלה אותה עם המשך חקר הספר. יש לציין כי בפסוק 17 המילה מופיעה בצירוף המילה 'אלוהים'. כלומר זו צדקה שבאה מאלוהים, זו צדקה שאלוהים מספק לנו. כפי שנראה בהמשך, זו הצדקה היחידה אשר טובה מספיק כדי להוביל אותנו אל חיי עולם.

3. אמונה – משמעות האמונה בהקשרה לישועה תתגלה כשם שנתקדם בלימודינו.

האם לעתים הינכם שואלים עצמכם "האם אני אוושע או לא"? מה גורם לספקות אלה? על מה הם מבוססים? האם יש להם תוקף במציאות? כלומר האם יכול להיות לכם אורח חיים אשר שולל את אופי אמונתכם? אם כן, אילו בחירות עליכם לקבל בשביל להביא לידי ביטוי בחייכם את ההבטחה שיש לנו דרך ישוע?

הכל חטא

קראו רומים 3:23. מדוע קל לנו כמאמינים להאמין במסר זה כיום? בו זמנית, מה יכול לעורר ספק אצל אנשים בנוגע לאמיתות הדבר?

למרבה הפלא, ישנם אנשים אשר חולקים על הרעיון כי בני אדם הם חוטאים וטוענים כי האנשים הם בעצם טובים. הבעיה נובעת מחוסר הבנה מה טוב ומה לא. אדם יכול להשוות עצמו למישהו ולהרגיש שהוא טוב. אנו תמיד נמצא מישהו פחות טוב או מוצלח מאיתנו. אך אין הדבר הופך אותנו לטובים באמת. כאשר אנו משווים עצמנו לאלוהים, לקודשתו ולצידקתו, כל אחד מאיתנו מרגיש תחושת גועל ותיעוב עצמי טוטלי. ברומים 3:23 מדובר על כבוד אלוהים. לביטוי ניתנו פרשנויות רבות. כנראה שהפשוטה ביותר היא מופיעה ב1 לקורינתים 11:7. החטא השחית את דמותו של אלוהים בבני אדם. האנשים החוטאים רחוקים מרחק רב מלשקף את כבוד האלוהים. קראו רומים 18-10:3. האם משהו השתנה עד היום? איזה מבין התיאורים הכי מתאים לכם, או מה הייתם יכולים להיות לולא המשיח היה חלק מחייכם? עד כמה שאנו רעים – מצבנו איננו אבוד, ישנה תקווה. הצעד הראשון הוא הכרה בטבע החוטא שלנו, בקוצר ידינו לשנות את זה בכוחות עצמינו. זוהי תוצאה של עבודת רוח הקודש. אם האדם אינו מתנגד לרוח, הוא יעזור לו להוריד מסכה של הגנה והצדקה עצמית, ולהטיל את דאגותיו על ישוע ולהתחנן לרחמיו: "אֱלֹהִים, רַחֵם נָא עָלַי, עַל אִשׁ חוֹטָא" (לוקס 13:18).

מתי בפעם האחרונה העמדתם את עצמכם במבחן עצמי כנה, הגון ולא אינטרסנטי והתבוננתם במעשיכם, מניעיכם, רגשותיכם? האין זו חוויה לא פשוטה ומצערת? מה תקוותינו היחידה?

התקדמות

בתחילת המאה העשרים, אנשים חיו עם רעיון שמצב האנושות משתפר, שרמת המוסר תעלה, ושהמדע והטכנולוגיה יסייעו להסדרת אוטופיה בעולם. בני אדם האמינו שהם היו למעשה בדרך הנכונה לשלמות. הם חשבו כי ניתן לשפר את עצמם ואת כלל החברה דרך חינוך והכשרה מוסרית נכונים. כשנכנסנו לעולם החדש והאמיץ של המאה העשרים כל אלו היו אמורים להתרחש בהמוניהם.

לרוע המזל, האירועים לא ממש השתלשלו כך, נכון? המאה העשרים היתה אחת האלימות והאכזריות ביותר בהיסטוריה, למרבה האירוניה, בעיקר הודות להתקדמות המדעית אשר הפכה הרג אנשים למאוד פשוט וסיפקה אמצעים אשר בעבר יכלו רק לחלום עליהם.

ובכן, מדוע זה קרה, מה השתבש?

קראו רומים 1:22-32. כיצד דברים אלו הנכתבו במאה הראשונה באים לידי ביטוי במאה העשרים ואחת?

אנו עשויים להזדקק באמונה כדי להאמין בדברים רבים: כגון, תחיית המתים, ביאתו השנייה של המשיח, שמים וארץ חדשים. אך מי צריך אמונה בשביל להאמין במצב המדורדר של האנושות? כיום, אל אחד מאיתנו חווה את השלכות התדרדרות זו.

התמקדו ברומים 22,23:1. כיצד עיקרון זה מתבטא כעת? כאשר אנשים בימינו דוחים את אלוהים, מה הם מהללים, מעריצים ועובדים במקומו? וכיצד בדרך זו הם הופכים לטיפשים חסרי דעת? הביאו את תשובותיכם לשיעור בשבת.

מה יהודים וגויים חולקים במשותף

ברומים פרק 1, שאול מתעסק בעיקר בחטאים של הגויים העובדים אלילים, אלה אשר איבדו את מראה דמות האלוהים לפני זמן רב ונפלו אל תוך העיסוקים הגרועים ביותר.

אך הוא לא התכוון לאפשר לבני עמו לרדת מהפסים. למרות כל היתרונות שניתנו להם (רומים 1: 2, 3), הם גם היו חוטאים שהורשעו על ידי חוק האלוהים והיו זקוקים לחסד המושיע של המשיח. במובן הזה, בהיותם חוטאים ועוברים על חוקי אדוני – היהודים והגויים שווים.

קראו רומים 2:1-3, 17-24. ממה שאול מזהיר כאן? מה המסר שעלינו, הן יהודים והן הגויים, להפיק מפסוקים אלה?

"לאחר שהשליח הראה כי כל עובדי האלילים הם חוטאים, עכשיו הוא באופן מיוחד ונחרץ ביותר מראה שגם היהודים חיים בחטא, ומעל לכל משום שהם מצייתים לחוק רק כלפי חוץ, כלומר, על פי הכתוב ולא על פי הרוח. " (מרטין לותר). לפעמים זה כל כך להבחין בחטאים של אחרים. עד כמה לעתים קרובות אנו עושים זאת, בעודנו אשמים באותו הדבר או אף בדבר מה גרוע יותר? הבעיה היא שאנו נוטים להעלים עין כאשר הדבר נוגע בנו, או מרגיעים את עצמינו ומרגישים טוב כאשר מתבוננים כמה רעים האחרים בהשוואה אלינו.

שאול לא היה כזה. הוא מזהיר את בני עמו לא למהר לשפוט את הגויים, מאחר שהם, יהודים, בעצמם אנשים חוטאים. ומבחינה מסויימת הם אשמים אף יותר מהעובדי אלילים שאותם מיהרו לשפוט, מפני שנתגלו בפניהם יותר דברים מאשר לגויים. המסר של שאול כאן הוא כי אף אחד אינו צדיק, אף אחד אינו טוב מבפנים או קדוש מטבעו. יהודי או גוי, גבר או אישה, עשיר או עני, ירא אלוהים או דוחה אלוהים, כולנו מורשעים. לולא חסדו של אלוהים, כולנו היינו חסרי תקווה.

כמה פעמים יצא לכם לשפוט אחרים על דברים שהייתם אשמים בעצמכם? כיצד אנו יכולים להשתנות בעזרת דברי שאול אלה?

הבשורה והחזרה בשובה

"או שָׁמָא אַתָּה מְזַלֵּל בְּשַׁפֵּע טוֹבוֹ וְאַרְךָ רוּחוֹ וְסִבְלָנוּתוֹ, וְאַיִנְךָ מִבֵּין כִּי טוֹבוֹ זֶה שֶׁל אֱלֹהִים מְדִרְיָךְ אוֹתְךָ לְתִשׁוּבָה?" (רומים 2:4). מה המסר הטמון פה בשבילנו בנוגע לנושא החרטה והתשובה?

עלינו לשים לב כי טובו של אלוהים מוביל, ולא מכריח בכוח, את החוטא לחזור בתשובה. אלוהים אינו כופה עלינו שום דבר. הוא סבלני ללא הרף ומעוניין לחלץ את כל האנשים על ידי אהבתו. חזרה בתשובה בכפייה תהרוס את כל תכלית התשובה. התשובה חייבת להיות מרצונו החופשי של האדם להגיב לקריאתו של רוח הקודש בחייו. נכון כי תשובה היא מתנה מאת אלוהים, אך אנו צריכים להיות מוכנים לקבל אותה ו"לפתוח את האריזה" בעצמינו. זו הבחירה שעלינו לקבל לבד!

מה עובר על אנשים אשר מתנגדים לאהבת האל, מסרבים לחזור בתשובה, ובוחרים שלא להישמע לאדון? רומים 2:10-5.

בפסוקים אלה ובספר רומים כולו, מדגיש שאול את מעמד המעשים הטובים פעמים רבות. עניין ההצדקה על ידי אמונה ללא קיום התורה לעולם לא צריך להתפרש כך שלחוק אין מקום בחיינו. למשל, ברומים 2:7 הישועה מתוארת כדבר המגיע לאנשים אשר "מתמידים לעשות את הטוב". על אף שמאמצי האדם אינם יכולים להביא ישועה, הם מהווים חלק מחווית הישועה. אי אפשר לקרוא את כתבי הקודש ולהסיק מסקנה כי למעשים אין חשיבות כלל. חרטה אמיתית, אשר נובעת מהלב, תמיד תלווה בנחישות להתגבר על דברים ולהניחם בצד כדי לחזור בתשובה.

באיזו תדירות הינכם מתחרטים על דברים? האם הינכם מספיק כנים עם עצמכם, או שאתם נוטים להבריא מחשבות על חטאיכם וחסרונותיכם? אם כן, כיצד אתם יכולים לשנות זאת? מדוע אנו חייבים להשתנות?

נקודות למחשבה

"לפיכך, המינוח המקראי מראה שהחטא אינו אסון שנפל על האדם, אלא תוצאה של גישה פעילה ובחירה מצד האדם. יתר על כן, החטא הוא לא היעדר טוב, אלא הוא חוסר הצלחה להשיג את הציפיות של אלוהים. זוהי קללה מרושעת שהאדם בחר בה בכוונה. זו לא חולשה שבני אדם לא יכולים להיות אחראים עליה, כי אדם המבצע מעשה חטא בכוונה בוחר בדרך של מרד נגד אלוהים, בעבירה נגד התורה שלו, ולא מצליח לשמוע את דבר אלוהים. החטא מנסה לפרוץ את הגבולות שאלוהים קבע. בקיצור, החטא הוא מרד נגד אלוהים" – "The Handbook of Seventh-day Adventist Theology", עמוד 239, (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 2000).

"תמונה איומה של מצב העולם הוצגה לפני. חוסר המוסריות שופע בכל מקום. פריצות היא חטא הייחודי לעידן זה. נראה שהאנשים המומים, ואוהבי הטוב האמיתי בודדים ואיבדו כל אומץ וכוח. העול השופע אינו מוגבל לכופרים וללועגים. אך זה לא הכל. גברים ונשים רבים המצהירים על דת המשיח אשמים. אפילו אלה שלכאורה מחכים להופעתו, בפועל מוכנים לאירוע הזה פחות מהשטן עצמו. הם לא מטהרים את עצמם מכל הזיהום. הם משרתים את תאוותם עד כדי כך שמחשבות טמאות הופכות לטבעיות להם ודמיונם מושחת" – אלן ג' וייט, "Testimonies for the Church", כרך 2, עמוד 346.

שאלות לדיון:

1. כיצד אתם עונים לאלה אשר דוגלים ברעיון שמצב האנושות הולך ומשתפר, למרות מה שמתרחש על פני השטח? מה הטיעונים שלהם, וכיצד הינכם מגיבים עליהם?
2. התבוננו בציטוט של אלן וייט מיום שישי. האם הינכם מרגישים שהיא מדברת עליכם? אם כן, משוד חשוב לא לוותר ולהמשיך להצהיר ראשית את הבטחת אלוהים למחילה ושנית, לטיהור? מי מעוניין בכך שתגידו לעצמכם "אין לזה טעם. אני גם כך מושחת, אני לעולם לא אוושע, אז אולי אני פשוט אוותר וזהו?" למי אתם מקשיבים, לו או לישוע אשר אומר לנו "אינני מרשיע אותך, לך ואל תוסיף לחטוא עוד" (יוחנן 8:11)?
3. מדוע כה חשוב לנו כאנשים מאמינים להבין את טבעה הבסיסי החוטא והמושחת של האנושות? מה קורה כשאנו שוכחים מתמונת מציאות זו ומתעלמים ממנה? לאילו טעויות הבנה שגויה כזו עלולה להוביל אותנו?
4. חשבו על הפרוטסטנטים הרבים אשר בחרו למות ולא לוותר אל אמונתם. עד כמה חזקה אמונתנו? חזקה עד כדי כך שאנו מוכנים למות עבורה?

שיעור מספר 4*
21 - 27 אוקטובר

"הצדקה על פי אמונה"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: **רומים 3: 19-28**.

פסוק לשינון: **"וְאִמָּנָם אֲנִי קוֹבְעִים שֶׁהָאִדָּם מַצְדֵּק עַל־יְדֵי אֱמוּנָה לֹא תָלוּת בְּמַעֲשֵׂי הַתּוֹרָה" (רומים 3: 28)**

הצדקה על פי אמונה היא האמיתה הגדולה אשר הביאה לרפורמציה הפרוטסטנטית. ולמרות הכל, רומא לא השתנה מאז שנת 1520, כאשר האפיפיור לאו הוציא מסמך המגנה את לותר ותורתו. לותר שרף את עותק המסמך, מאחר שאם היה משהו שאסור לשים בסכנה, זו בדיוק האמת על הצדקה על פי אמונה. תבנית הביטוי עצמו מבוססת על חוק. העובר על התורה נעמד מול שופט לדין ונידון למוות על עבירותיו. אך מופיע ממלא מקום אשר לוקח על עצמו את הפשע של העברייך, ומנקה אותו בכך מהפשע. לאחר שקיבל את החלופה, העברייך כעת עומד מול השופט זכאי, לא אשם כפי שאם מעולם לא היה מבצע את הפשע עליו הובא למשפט.

בתכנית הישועה כל אחד מאיתנו הוא פושע ועברייך. הממלא מקום הוא ישוע, הוא חף מכל פשע והצדיקות שלו מתקבלת במקום החוסר צדיקות שלנו. לפיכך אנו מוצדקים בפני אלוהים לא בגלל מעשינו, אלא בזכות ישוע שצדיקותו הופכת לשלנו כאשר אנו מקבלים אותה דרך "אמונה". אין חדשות טובות יותר מאלה!

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת 28 באוקטובר.

מעשי התורה

קראו רומים 3:19,20. מה שאול אומר כאן על התורה, במה היא עוסקת ובמה לא? מדוע זו נקודה חשובה כל כך עבור כל אדם מאמין?

שאול קורא לחוק במונח "תורה" כפי שכינו אותו והבינו היהודים בימיו. גם היום היהודים מגדירים את התורה כחמשת הספרים של משה וכמובן לא שוכחים את התנ"ך כולו. התורה המוסרית והרחבתה במצוות ומשפטים שונים, כמו כן התורה הטקסטית היא חלק מהוראות אלוהיות. לכן, אנו יכולים להתבונן על התורה כעל מערכת שלפיה מתקיימת היהדות.

להיות תחת התורה, זה אומר להימצא בסמכות משפטית שלה. התורה מגלה את חסרונות האדם ואשמתו בפני אלוהים. מה שמוביל את האדם לחפש תכשיר מרפא לכך. כאשר אנו מיישמים את אגרת רומים בימינו, כאשר התורה היהודית לא מהווה שום גורם, אנו מתייחסים לחוק במובן המוסרי שלו. אין זה תפקידו של החוק המוסרי להציל את האדם. תפקידו לחשוף את אופיו של האל ולהראות לאנשים את בעייתם לשקף אופי זה.

לא משנה איזה חוק – טקסי, מוסרי, אזרחי, או כללי – קיום אחד מהם או כולם כשלעצמם לא יצדיק את האדם בעיני אלוהים. למעשה, התורה מעולם לא נועדה לעשות זאת. נהפוך הוא, התורה נועדה כדי להוביל אותנו אל המשיח.

התורה איננה יכולה להצילנו כפי שתסמיני מחלה אינם מרפאים את המחלה. תסמינים מצביעים על הבעיה, מה צריך לרפא. בדיוק כך פועלת התורה.

עד כמה מאמציכם לקיים את התורה היו מוצלחים? מה תשובתכם אומרת לכם על חוסר התועלת שבניסיון להינצל על ידי קיום מצוות התורה?

צדקת האלוהים

"אֲדָכָה נִגְלָתָה צְדָקַת הָאֱלֹהִים בְּלִי תוֹרָה, צְדָקָה שֶׁהַתּוֹרָה וְהַנְּבִיאִים מְעִידִים עָלֶיהָ" (רומים 3: 21). כיצד אנו מבינים את הכתוב בפסוק?

צדקה מהסוג החדש מושוות לצדקת התורה, מהסוג אשר היה כבר מוכר ליהודים. הצדקה החדשה נקראת "צדקת האלוהים", כלומר צדקה אשר מתקבלת מאת אדוני, צדקה אשר הוא מעניק לנו, והיחידה אשר אלוהים לוקח בחשבון ומחשיב כצדקת אמת. זו הצדקה שאפיינה את חיי ישוע כאשר חי על האדמה בבשר אדם – הצדקה אשר הוא מעניק לכל אלה שיקבלו אותה באמונה, לא בגלל שהיא מגיעה להם, אלא מפני שהם זקוקים לה.

"צדקה הינה ציות לחוק. התורה דורשת צדק, והחוטא הוא זה החייב לחוק; אבל הוא לא מסוגל לבצע זאת. הדרך היחידה שבה הוא יכול להגיע אל הצדקה היא דרך אמונה. על ידי אמונה הוא יכול לבוא בפני אלוהים עם זכאותו של ישוע, ואלוהים יחשיב את צייתנות בנו לחשבון החוטא. צדקתו של המשיח מתקבלת במקום כישלון האדם, ואלוהים מרחם על האדם השב בתשובה, מצדיק אותו ומתייחס אליו כאילו היה צדיק, ואוהב אותו כפי שהוא אוהב את בנו." (אלן ג' וויט, Selected Messages, כרך 1, עמוד 367). כיצד אנו יכולים ללמוד לקבל ולהפנים בחיינו בשורה נפלאה זו?

האמונה, כפי שפועלת בחיי אדם מאמין, מהווה הרבה יותר מאשר הסכמה אינטלקטואלית, היא מהווה הרבה מעבר להכרה בעובדות מסויימות על חייו ומותו של ישוע. אמונה אמיתית היא קבלתו של ישוע כמושיע, כתחליף וערב שלנו, וכמובן – כאדונינו. זוהי בחירה לחיות חיים בדיוק כפי שהוא עשה זאת. זה אומר להאמין ולבטוח בו ולחיות על פי דבריו.

מוצדקים בחסדו

זכרו את הדברים שתורה יכולה ולא יכולה לעשות, קראו רומים 3:24. מה שאול אומר כאן? מה זה אומר כי הפדות בישוע?

לפני ההצדקה, האדם איננו צדיק ולפיכך אינו מקובל בעיני אלוהים. לאחר ההצדקה, הוא נחשב צדיק ולפיכך אלוהים מקבלו. זה קורה רק דרך חסדו של האל. חסד משמעו טובה. כאשר אדם חוטא פונה אל אלוהים כדי להיגאל, אלוהים מצהיר עליו כצדיק מתוך חסד בלבד. זוהי טובה ללא תמורה, האדם אינו זוכה בכך בכוחות עצמו, אלא רק בזכות הצהרתו כחסר אונים.

בספר רומים ההצדקה מוצגת כמעשה (ולא תהליך מתמשך) אשר מתרחש בנקודת זמן מסויימת בין רגע. כלומר, האדם הוא חוטא, לא צדיק ולא מקובל, ולאחר ההצדקה, רגע אחד מאוחר יותר, הוא צדיק ומקובל באופן מושלם. האדם המוצדק מתבונן על הצדקה כעל ארוע שהתרחש בעבר, כאשר הוא החליט להעניק ולקדיש את עצמו במלואו לישוע. כמובן שאם האדם המוצדק יפול שוב לחטא, יזדקק שוב בפעם בהצדקה. ואם להתבונן על הצדקה חוזרת כחלק מחיי היום-יום, נראה כי הצדקה היא חוויה שבה וחוזרת.

מה מונע מהאנשים לקבל את בשורת ההצדקה המשמחת? מה בחייכם מעכב אתכם ומונע מכם לקבל דברים שאלוהים מבטיח ומעניק לנו?

צדקתו של המשיח

ברומים 3: 25 שאל מרחיב על נושא הישועה. הוא משתמש במילה כפרה. מילה זו מופיעה בברית החדשה רק פעמיים – כאן ובאגרת על העברים 5: 9. מהשימוש שנעשה בה כאן כדי לתאר גאולה דרך המשיח, אנו רואים כי הכפרה מייצגת את מכלול הקורבנות שהוקרבו בבית המקדש. ישוע שהקריב את עצמו במותו מוגדר כאמצעי יחיד לגאולה ומספק לנו כפרה. לסיכום, אלוהים עשה את הנדרש בכדי לגאול אותנו. החטאים שלנו הם אלה שמפרידים אותנו מאלוהים. אין בידינו אמצעי אשר יבטל אותם. אך בתכנית הישועה, אלוהים מספק לנו אמצעי להיפטר מהם באמצעות אמונה. זה שאלוהים פוסח על חטאינו, או במילים אחרות משמיט אותם אינו אומר כי הוא מתעלם מהם. אלוהים פוסח על החטאים בגלל שישוע שילם על כל חטאי העולם במותו. לכן מי שמאמין במותו זכאי לכך שחטאיו יושמטו (1 לקורינתים 13: 5).

קראו רומים 3: 26, 27. מה המסר של שאל כאן?

הודות לקורבנו של ישוע, אלוהים יכול להצהיר על אנשים חוטאים כעל צדיקים, ועדין להיראות הוגן בעיני הייחוס כולו. לשטן אין טיעונים נגד אלוהים מאחר שהשמיים הקריבו קורבן עליון. השטן האשים את אלוהים בכך שדרש מהמין האנושי יותר ממה שהוא יכל לתת. אך קורבן ישוע מפריך זאת.

השטן קיווה שאלוהים ישמיד את העולם לאחר שיחטא, אך במקום זאת הוא שולח את ישוע להצילו. מה הדבר מעיד לנו על אופיו של אלוהים? כיצד מידע זה משיע על חיינו? מה בדיוק תעשו אחרת ב-24 השעות הקרובות בעודכם מודעים לדמות האל?

ללא תלות במעשי התורה

"וְאִמָּנָם אָנוּ קוֹבְעִים שֶׁהָאָדָם מִצְדָּק עַל־יְדֵי אֱמוּנָה לְלֹא תְלוּת בְּמַעֲשֵׂי הַתּוֹרָה" (רומים 3: 28). האם זה אומר כי אנו לא מחוייבים לחוק, גם אם הוא אינו מושיע אותנו? הסבירו את תשובתכם.

מבחינה היסטורית, שאול מדבר על התורה בפסוק 28 במובן מערכת היהדות. לא משנה כמה בקפדנות אדם ניסה לחיות תחת מערכת זו, הוא לא יכל להיושע ללא קבלת ישוע כמשיח. פסוק 28 הינו סיכומו של שאול על הצהרתו כי תורת האמונה אינה כוללת גאווה. אם אדם זוכה במעשי ידיו בגאולה, הוא לחלוטין יכול להתגאות בכך. אך כאשר הוא נושע בזכות האמונה בישוע, כל הכבוד שייך לאלוהים בלבד.

אלן ווייט עונה על השאלה "מהי הצדקה על ידי אמונה": "זוהי עבודת האל להניח את כבוד האדם בעפר ועשיית הדברים עבור האדם אשר אין בכוחו לעשות בעצמו" (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, עמוד 456).

מעשי התורה אינם יכולים לכפר על חטאי העבר. לא ניתן להרוויח צדקה. ניתן לקבלה אך ורק בלבד באמצעות אמונה בקרבן המשיח ישוע. לכן, למעשי התורה אין כל קשר להצדקה.

אך אנשים רבים הבינו ופירשו את הטקסט לא נכון. הם אומרים כי הדבר היחיד שיש לעשות הוא להאמין, ואין שום חובה או צורך לקיים את התורה, ואף לא את חוקי התורה המוסריים. הם לחלוטין טועים, זו ממש לא כוונתו של שאול. באגרת רומים ובאגרות האחרות שאול מדגיש את חשיבות התורה המוסרי. כך גם ישוע, יעקב ויוחנן – מתי 17: 19, רומים 13: 2, יעקוב 11, 10: 2, התגלות 12: 14.

שאול אומר כי על אף שציות לחוק איננו אמצעי להצדקה, אדם המוצדק על ידי אמונה עדיין שומר ומקיים את חוקי אלוהים. ולמעשה, הוא היחיד שיכול לשמור ולקיים אותם. אדם חוטא אשר לא הוצדק מעולם לא יכול לעמוד בדרישות התורה.

מדוע קל כל כך ליפול אל תוך מלכודת של חשיבה כי אם התורה אינה מושיעה אותנו, אפשר לא לקיים אותה בכלל? האם אי פעם תירצתם חטא על ידי הצדקה באמונה? מדוע גישה זו מסוכנת? יחד עם זאת, מה יקרה לנו ללא הבטחת הגאולה, גם אם מישוה מנצל אותה לרעה?

נקודות למחשבה

"אף על פי שחוק אינו יכול לבטל את העונש על חטא, אלא מחייב את החוטא בכל חובותיו, ישוע הבטיח חנינה בשפע לכל החוזרים בתשובה והמאמינים בצדקתו. אהבתו של אלוהים משתרעת בשפע אל הנשמה המאמינה. אות קלון החטא על הנשמה יכול להימחק רק בדמו של הקורבן המכפר... של אותו שהיה שווה לאב. מעשיו של ישוע – חייו, השפלתו, מותו, השתדלותו למען האדם האבוד – מעצימים את התורה, ומכבדים אותו" (אלן ג' וייט, Selected Messages, כרך 1, עמוד 371).

"דמותו של ישוע ניצבת במקום דמותך, ואתה מתקבל לפני אלוהים כאילו שמעולם לא חטאת" (אלן ג' וייט, Steps to Christ, עמוד 62).

"כאשר השליח אומר כי אנחנו מוצדקים 'ללא מעשים התורה' הוא לא מדבר על מעשי אמונה וחסד; שכן מי שעושה מעשים אלה, אינו מאמין כי הוא מוצדק על ידי ביצועם. (בעת ביצוע מעשים אלה של אמונה), המאמין מבקש להיות מוצדק (על ידי אמונה). כוונתו של השליח במילים "מעשי התורה" היא מעשים שבהם אדם מסתמך על עצמו ועל כוחותיו כדי להשיג צדקה תמורת המעשים. במילים אחרות, בעודם עושים טוב, הם לא באמת רודפים אחר צדקה, אלא רק רוצים להתפאר כי הם כבר השיגו צדקה דרך מעשיהם." (מרטין לותר, Commentary on Romans, עמוד 80).

שאלות לדיון:

1. קראו פעם נוספת את כל הפסוקים של השבוע וסכמו במילים שלכם את תכליתם. הקריאו את סיכומכם בשיעור בשבת.
 2. קראו את הציטוט של לותר. מדוע בשורה זו דירבנה אותו כל כך? ומדוע נקודה זו חשובה כל כך אפילו כיום?
 3. "אדונטיסטים שומרי שבת רואים את עצמם כיורשים והמייסדים של תובנות הרפורמציה של הוראה מקראית על הצדקה על ידי חסד באמצעות אמונה לבד, כמשחזרים ומחזקים את מלאות, בהירות, ואיזון של בשורת השליח" (איוון ט. בלאזן Handbook of Seventh-day Adventist Theology (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 2000))
- על סמך מה אנו, אדונטיסטים, מחשיבים את עצמנו כמי שמתואר מעלה? מהן סיבותינו לכך?

שיעור מספר 5*

28 אוקטובר - 3 נובמבר

"האמונה של אברהם"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: **בראשית 15:6**; **שמואל ב' 11,12**; **רומים 3:20,31**; **4:1-17**; **גלטים 21-23**; **ה' ליוחנן 3:4**;

פסוק לשינון: **"הָאֵם אֲנִי מִבְּטָלִים אֶפּוֹא אֶת הַתּוֹרָה עַל־יְדֵי הָאֲמוּנָה? חֵס וְחִלְיָה! אֲדַרְבָּא, אֲנִי נוֹתֵנִים תִּקְוָה לְתוֹרָה."** (רומים 3:31)

פרק 4 בספר רומים מבסס עיקרון אמונה של הצדקה על ידי אמונה בדרכים רבות ומביא לליבה של תחילת הרפורמציה. ואכן השבוע, לפני 500 שנים, הכל התחיל מלותר ומאז הפרוטסטנטים הנאמנים לא הביטו לאחור והמשיכו להתקדם קדימה. שאול השתמש באברהם – אשר מהווה דוגמה לקדושה וטוב לב – כדוגמה של מישהו אשר הרוויח הצדקה לא על מעשיו, אלא על אמונתו ולא השאיר מקום לספק קוראיו. למי תהיה תקווה להצתדק מול אלוהים, אם לאברהם לא הספיקו מעשיו הטובים? אם אצל אברהם זה היה מתוך חסד, גם אצל אחרים זה יהיה כך, הן יהודים והן הגויים. שאול מגלה שלושה שלבים חשובים בתכנית הישועה:

1. הבטחה לברכה אלוהית (הבטחה לחסד)
 2. תגובת האדם להבטחה זו (תגובה של אמונה)
 3. הצהרה אלוהית של הצדקה לזכות המאמינים (הצדקה)
- כך זה עבד עם אברהם, וכך זה עובד איתנו. חיוני ביותר להבין כי שאול אומר שישועה ניתנת מתוך חסד, היא מוענקת לנו על אף שזה לא הוגן ולא מגיע לנו. אם ישועה הייתה מגיעה לנו, היינו מרוויחים אותה, וזה אומר שזו חובה ולא מתנה. כדי לנמק את הצהרתו שאול חוזר לספר בראשית ומצטט את 15:6 – **"וְהָאֲמֵן בִּיהִתָּה; וַיַּחְשְׁבֶהָ לוֹ צֶדֶקָה"**. להלן הצדקה על ידי אמונה על דפיהם הראשונים של כתבי הקודש.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת 4 בנובמבר.

התורה

קראו רומים 3:31. מה כוונתו של שאול כאן? מדוע זה חשוב לנו כאדונטיסטים?

בקטע זה שאול מדגיש כי אמונה אינה מבטלת את חוקי אלוהים. אך גם מי שקיים את התורה המלואו ובשלמותו, מעולם אינו נגאל על ידו. זה תמיד היה עניין של חסד אלוהים הניתן לחוטאים תמורת אמונתם, הן בימי התנ"ך, והן בעידן החדש.

קראו רומים 8:1-4. כיצד זה מראה כי אפילו בתנ"ך הישועה התקבלה על פי אמונה ולא על פי מעשים?

על פי הסיפור התנ"כי, אברהם נחשב צדיק בגלל שהאמין לאלוהים. כלומר, התנ"ך מלמד אותנו על צדקה אמצעות אמונה. לפיכך כל טענה כי אמונה מבטלת את תוקף התורה היא שגויה. ישועה על פי אמונה מהווה חלק די גדול מהתנ"ך. אנו לומדים על חסד אל לכל אורכו. מה היווה בעצם הפולחן במקדש אם לא סמל לאופן שבו החוטאים נגאלים, לא על ידי מעשיהם, אלא על ידי מותו של בעל החיים המחליף אותם? דוגמה נוספת היא סיפורו של דוד המלך. בזכות מה אם לא בחסד אלוהי נסלח לדוד חטאו עם בת שבע? בוודאות לא היה זה בגלל שקיים את חוקי אדוני, אשר אותם הפר פעמים רבות מאוד. אם דוד היה נשפט על פי התורה, הוא לא היה נגאל. סליחה היא מעשה של חסד אלוהי. למעשה, עד כמה שבישראל הקדומה שררה בעלות התורה, יהדות תמיד הייתה דת של חסד. בעלות התורה מעולם לא הייתה הבסיס.

חשבו מספר דקות על חטאו של דוד וחזרתו בתשובה (שמואל ב' 11,12; מזמור 51). איזו תקווה מובטחת לנו מסיפור עצוב זה? האם יש כאן גם דוגמה כיצד עלינו להתייחס בקהילה לאחינו הנופלים?

חוב או חסד?

הנושא ששאל עוסק בו הוא הרבה מעבר לתאולוגיה בלבד. זהו עניין של נשמת אדם ומערכת יחסיו עם אלוהים. אם משהו יחשוב כי עליו להגיע קודם לאיזושי רמת קדושה כדי להתקבל על ידי אלוהים ולקבל ממנו מחילה וצדקה, מאוד קל לאבד את הכיוון האמיתי ולהתמקד בעצמך ובמעשיך. אז הדת עלולה להפוך למרוכזת סביב אדם, וזה הדבר האחרון שצריך לקרות.

ולהיפך, אם אדם רואה צדקה כמתנה מאלוהים, אשר אותה לא הרוויח ושאיננה מגיעה לו – כמה פשוט וטבעי יהיה עבורו לפנות אל אלוהים ולהתמקד באהבתו וברחמנותו.

מי מהם סביר להניח שישקף יותר את אופי האל, אדם המרוכז בעצמו או באלוהים?

קראו רומים 4:6-8. איזה מידע נוסף שאול מספק לנו בנושא הצדקה על ידי אמונה?

”החוטא חייב לבוא עם אמונה למשיח, להיאחז בצדקתו, להטיל את חטאיו על נושא החטא, ולקבל חנינה. ישוע בא לעולם במטרה זו. לכן צדקתו של ישוע מיוחסת לחוטא החוזר בתשובה. הוא הופך לבן משפחת המלוכה – ”אלן ג' וויט, Selected Messages, ספר 1, עמוד 216.

שאול ממשיך ואומר כי ישועה על ידי אמונה אינה מיועדת עבור יהודים בלבד, אלא גם עבור הגויים (רומים 9-12:4). למעשה, אם אנו רוצים להבין את העניין מבחינה טכנית, אברהם לא היה יהודי, הוא היה ממוצא פגאני (יהושע 2:24). בימיו לא הייתה קיימת חלוקה לגויים ויהודים. כאשר אברהם הוצדק (בראשית 6:15), הוא אפילו לא עשה ברית מילה עדיין. לפיכך, אברהם, אב הערלים והנימולים כאחת, הוא דוגמה מצויינת עבור שאול כדי להמחיש את אוניברסליות הישועה. מותו של המשיח היה עבור כולם, ללא הבדלי גזע או לאום (עברים 9:2).

בהתחשב באוניברסליות קורבנו של ישוע ובמה שהצלב אומר לנו על ערכו של כל אדם באשר הוא, מדוע דעה קדומה גזענית או תרבותית היא דבר נורא כל כך? כיצד אנו יכולים לאתר אם קיימות אצלנו דעות קדומות, ועל ידי חסד אלוהים להיפטר מהן?

ההבטחה

לפני 500 שנה, ביום זה בדיוק, לותר תלה את 95 התזות שלו על דלתות הכנסייה בויטנברג. כמה מרתק שנושא הישועה על ידי אמונה הינו מאוד מדובר אף היום. ברומים 31: 4, עומדים מנגד 'הבטחה' ו'תורה'. שאול מעוניין לספק בסיס מקראי להוראתו על הצדקה על ידי אמונה. והוא מוצא את הדוגמה הנדרשת באברהם, אשר מקובל על ידי כל היהודים כאביהם הקדמון. קבלה או הצדקה הוענקו לאברהם ללא קשר לשום חוקים. אלוהים הבטיח לו כי הוא "יירש את העולם". אברהם האמין להבטחה זו. כתוצאה מכך, אלוהים קיבל אותו ופעל דרכו כדי להציל את העולם. זו דוגמה עוצמתית לאופן שבו פעל החסד בתנ"ך, וברור מדוע שאול השתמש בה.

קראו רומים 14:17-17:4. כיצד שאול ממשיך להראות כאן את מרכזיות הישועה על ידי אמונה בתנ"ך? ראו גם גלטים 9:7-3.

כפי שאמרנו מלכתחילה, חשוב לזכור למי שאול כתב את דבריו. מאמינים יהודים היו שקועים בחוק התנכ"י, ורבים המשיכו לסבור כי ישועתם תלויה באופן שבו הם מקיימים אותו, על אף שהתנ"ך אינו מלמד על כך. על מנת ליישב סתירה ואי הבנה זו, שאול מביא את דוגמת אברהם, שקיבל הבטחה עוד לפני מעמד הר סיני, לא בזכות קיום חוקים כלשהם, אלא בזכות אמונה. אם שאול מתייחס כאן לחוק המוסרי, אשר היה קיים טרם מעמד הר סיני, דבר אינו משתנה. יתרה מכך, הוא אומר כי ניסיון לקבל הבטחות מאלוהים דרך קיום התורה הופך את האמונה לחסרת טעם. נקודתו חשובה – אמונה מושיעה, והתורה מאשימה. הוא מנסה להסביר את חוסר התועלת שבניסיון למצוא ישועה דרך משהו אשר מוביל להרשעה.

כולנו, הן היהודים והן הגויים, הפרנו את התורה, ולפיכך, כולנו זקוקים למה שנדרש לאברהם: צדקת משיח המיוחסת לנו על ידי אמונה – אמיתה אשר הביאה בסופו של עניין לפרורמצייה הפרוטסטנטית.

תורה ואמונה

אכפי שראינו אתמול, יחסיו של אלוהים עם אברהם הוכיחו כי ישועה מתקבלת דרך אמונה ולא דרך מצוות התורה. לכן, אם היהודים רצו להיושע, הם היו צריכים לעזוב את אמונתם במעשי התורה לישועה ולקבל את הבטחת אברהם אשר כעת התקיימה בביאת המשיח.

"העיקרון כי אדם יכול להציל את עצמו באמצעות מעשיו הוא מונח יסוד בכל דת כופרים... בכל מקום שדבקים בו, לאנשים אין מחסום מפני החטא" – אלן ג' וייט, The Desire of Ages, עמודים 35, 36. מה משמעות ציטוט זה? מדוע הרעיון כי אנו מסוגלים להצילנו בכוחות עצמנו משאיר אותנו פתוחים לחטא?

כיצד שאול מסביר את מערכת היחסים בין התורה לאמונה באגרת גלטים? (גלטים 3: 21-23).

אם קיימת תורה שבכוחה להעניק חיים, זוהי בודאי אמורה להיות התורה של אלוהים. ובכל זאת, שאול אומר כי התורה אינה יכולה לתת חיים, מאחר שכולם הפרו את התורה ומשום כך כולם מורשעים על ידה.

אך ההבטחה שהתגלתה לנו במלואה דרך ישוע, משחררת את כל המאמינים מלהיות "כפופים לתורה", כלומר מניסיון להרוויח גאולה דרכה. מצוות התורה הן נטל כאשר הן מוצגות ללא אמונה, ללא חסד, מאחר שללא כל אלה, ללא צדק באמונה, להיות כפופים לתורה אומר להיות תחת נטל החטא ולהיות נתון לדין.

עד כמה הצדקה על ידי אמונה תופסת חלק מרכזי ביחסים עם אלוהים? כיצד אנו יכולים לוודא כי היא איננה נבלעת על ידי צדדים אחרים ביחסים וכי לא נשכח מעניין נחוץ זה?

התורה והחטא

לעתים אנו שומעים אמירה כי הברית החדשה מבטלת את התורה, וציטוטים אשר כביכול מוכיחים זאת. אך ההגיון שמאחורי הצהרה זו אינו נשמע די ולא התאולוגיה שלה.

קראו ה' 1 ליוחנן 3:4, 3:6-2:20 ורומים 3:20. מה פסוקים אלה אומרים לנו על היחסים בין התורה, החוקים והחטא?

לפני כמה מאות שנים, כתב סופר איירי, ג'ונתן סוויפט את הדברים הבאים: "אם אדם כלשהו יאמר שאם המילים אלכוהוליות, רמאות, שקר, גניבה, יודחו על ידי חוק הפרלמנט מן הלשון האנגלית והמילונים, כולנו נצטרך להתעורר למחרת בבוקר מתונים, ישרים וצדיקים, ואוהבי אמת! האם זו הנחה הוגנת? " (ג'ונתן סוויפט, A Modest Proposal and Other Satires, עמוד 205).

באותו האופן, אם תורת האלוהים התבטלה, מדוע שקר, רצח, גניבה הם עדיין נחשבים חטא ומשהו לא נכון? אם תורת אלוהים השתנתה, אזי הגדרת החטא גם כן אמורה להשתנות. או שאם התורה איננה כבר, גם כן החטא אינו אמור להיות קיים (ראו ה' 1 ליוחנן 10:7-1; יעקב 15, 14:1).

בברית החדשה מופיעה גם התורה וגם הבשורה. התורה מראה מהו חטא. הבשורה מעניקה תרופה לחטא, והיא מותו ותחייתו של ישוע המשיח. אם אין תורה, ואין חטא, ממה עלינו להיושע? רק בהקשר התורה, ותוקפו המתמשך, לבשורה יש הגיון ומשמעות. לעתים קרובות אנו שומעים כי קורבן המשיח מבטל את התורה. אמירה זו אירונית מכיוון שקורבנו מראה כי התורה אינו ניתן לביטול או שינוי. אם אלוהים לא ביטל או שינה את התורה לפני שהמשיח מת, מדוע שיעשה זאת לאחר מותו? מדוע לא לבטל את התורה אחרי שהאנושות חטאה ובכך לפטור את האנושות מהעונש המגיע להם על החטא על פי התורה? כך, ישוע מעולם לא היה צריך למות. מותו מראה לנו כי אם התורה היא אמור להשתנות, זה היה קורה לפני כן, ולא לאחר מותו. משום כך שום דבר אינו נותן תוקף לתורה כמו קורבנו של המשיח, מותו אשר התרחש בדיוק בגלל העובדה כי התורה היא נצחית ולא ניתנת לשינוי. אם התורה אכן היה מתבטלת, האם זה היה פיתרון טוב יותר לבעיית החטא מאשר מות ישוע?

אם לאלוהים לא היה חוק נגד ניאוף, היה זה מפחית את הכאב והסבל של קורבנותיו? כיצד תשובתכם עוזרת לכם להבין כי לחוקי האל יש עדיין תוקף? איזה ניסיון יש לכם בהשלכות של הפרת התורה?

נקודות למחשבה

"מעשים אינם שכר לא מחושב של חסד, אלא חובה. השליח מסביר כאן את הקטע המצוטט (בראשית 4-6:15), כדי להסיק ולהוכיח מכך שההצדקה היא באמונה ולא במעשים. הוא עושה זאת קודם כל על ידי הסבר משמעות המילים "זה נחשב לו לצדקה". מילים אלה מסבירות כי אלוהים מקבל (חוטאים) על ידי החסד ולא בזכות מעשיהם". (מרטין לותר, Commentary on Romans, עמוד 82).

"אם השטן יכול להצליח להוביל אדם לכך שיעריך את מעשיו כזכותו להצדקה, הוא יודע שהוא יכול לגבור עליו על ידי הפיתויים שלו, ולהפוך אותו לקורבן שלו ולטרף קל... משחו את משקופי הדלתות בדמו של קורבן המשיח, ותהיו בטוחים" (אלן ג' וייט, Advent Review and Sabbath Herald, 3 בספטמבר 1889).

שאלות לדיון:

1. מדוע חשוב כל כך להבין כי הישועה היא על פי אמונה ולא על פי מעשים? אילו טעויות מידע זה עלול למנוע מאיתנו? אילו סכנות מחכות לאלה אשר שוכחים עיקרון חשוב זה?
2. אילו סיבות נוספות אתם יכולים לתת לכך שהתורה עדיין ותמיד יהיה תקפה, על אף שאנו מבינים כי התורה ומשמעת אינם באים להושיע אותנו?
3. הנושא העיקרי ברפורמציה הוא כיצד אנו נושעים? באילו דרכים אנו יכולים לדבר בגלוי על ההבדל שבין פרוטסטנטים לקתולים מבלי להתקיף או לפגוע באף אחד?
4. אנו, כחוטאים מוצדקים, קיבלנו את חסדו של אלוהים אשר נגדו חטאנו, קיבלנו את מה שלא מגיע לנו. כיצד עובדה זו משפיעה על הדרך שבה אנו מתנהלים עם אנשים אחרים? כמה חסד יש לנו כלפי אנשים שטעו או שלא מגיע להם חסדינו או טובתינו?

שיעור מספר 6 *

4 - 10 נובמבר

"אדם וישוע"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: **רומים 5.**

פסוק לשינון: **"עַל כֵּן לְאַחַר שֶׁהִצְדַּקְנוּ עַל־סִמְךָ אֱמוּנָה יֵשׁ לָנוּ שָׁלוֹם עִם אֱלֹהִים הוֹדוּת לְאֲדוֹנֵנוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ. דָּרְכּוּ יֵשׁ לָנוּ גַם גִּישָׁה, בְּאִמְצָעוֹת אֱמוּנָה, לַחֲסֵד הַזֶּה שֶׁאֵנוּ עֹמְדִים בּוֹ, וְאֵנוּ מִתְהַלְלִים בְּתִקְוָה אֶל כְּבוֹד אֱלֹהִים.**" (רומים 5:1,2)

שאל ביסס את הנקודה כי הצדקה, או התרצות לאלוהים מגיעה אך ורק הודות לאמונה בישוע, מפני שצדקתו היא היחידה אשר טובה מספיק כדי להעניק לנו זכות לעמוד ישרים וצודקים ליד האדון. כאשר שאל מראה כי הישועה היא על פי אמונה ולא על פי קיום מצוות, אפילו עבור מישהו כמו אברהם, הוא חוזר אחורה בזמן ומדבר על הרקע הכללי – מהם הגורמים לחטא, סבל ומוות, וכיצד הפיתרון מצוי במשיח ומה הוא עשה למען האנושות.

דרך איש אחד – אדם, האנושות כולה קבלה הרשעה, התנכרות ומוות. דרך ניצחונו של איש אחד – ישוע, כל העולם תפס מקום אחר בעיני אלוהים. על ידי אמונה בישוע, כל החטאים והעונשים יכולים להימחק, להיסלח להימחל. שאל מביא את אדם כנגד ישוע במטרה להראות כיצד המשיח ביטל את מעשי אדם, ולהראות כי בזכות אמונה קורבנות חטא האדם יכולים להיגאל דרך ישוע, המושיע שלנו.

הייסוד של כל זה הוא הקורבן של ישוע, מותו במקומינו אשר פותח דלתות עבור כל אדם באשר הוא, יהודי או גוי, כדי להיוושע בדמו ולקבל הצדקה בשמו. זה הבסיס של כל תקוותינו, וללא ספק זהו נושא ששווה להרחיב עליו ולהתעמק בו!

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה11 בנובמבר.

הצדקה על סמך אמונה

קראו רומים 5:1-5. סכמו לעצמם את המסר של שאול בפסוקים אלה. מה בקטע אקטואלי במיוחד עבורכם אישית?

להיות מוצדקים על סמך אמונה. הפועל היווני מופיע בזמן עבר ומעיד על פעולה שהושלמה. הוצהר כי אנו מוצדקים, לא על סמך מעשי תורה כלשהם, אלא על סמך אמונתנו וקבלתנו בישוע משיח. חיינו המושלמים של ישוע, ציותו המושלם לתורה, הוחשב לנו. בו בזמן, כל חטאינו ישוע נשא עליו. אלוהים החשיב כי ישוע ביצע חטאים אלה, לא אנחנו, וכך חסך מאיתנו את העונש שמגיע לנו. העונש נגזר על ישוע, במקומינו, על מנת שלעולם לא נצטרך להתמודד איתו בעצמינו. אילו חדשות יכולות להיות נהדרות יותר עבור החוטאים?

אנו רואים קשר בין פסוק 2 ל-3. כתוב כי אנו יכולים להתהלל בתקוה ובצרות. אנשים מוצדקים יכולים להתהלל בצרות מכיוון שהם תיקנו את אמונתם והם בוטחים במשיח. הם בטוחים כי אלוהים יהפוך כל דבר לטובה. הם מחשיבים זאת לכבוד לסבול עבור למען ובשם המשיח (ראו 1 לפטרוס 4:13).

שימו לב למונחים המופיעים בהדרגה ברומים 5:3-5:

1. סבלנות. ביוונית *hupomone*. משמעותה המילונית היא סיבולת איתנה. זה סוג הסיבולת אשר מתפתחת מצרות אצל מי שמחזיק באמונתנו ולא מאבד את התקוה במשיח, אפילו בניסיונות וייסורים אשר הופכים מדי פעם את החיים לאומללים.
2. עמידה בניסיון. ביוונית *dokime*. משמעותה המילונית היא תכונת מאושרת. לפיכך, אדם אשר בסבלנות עומד בניסיונות מפתח תכונות ואופי אשר אלוהים מאשר ומקבל.
3. תקוה. טבעי כי סבלנות ואישורה עיי אלוהים גורמים לצמיחת התקוה בישוע ובהבטחת הישועה דרכו. כל עוד אנו נאחזים בישוע באמונה, תשובה וצייתנות, יש לנו את כל מה שאפשר לקוות לו.

מה הדבר הכי גדול שאתם מקווים לו בחייכם? כיצד תקווה זו יכולה להתקיים ולהתגשם בישוע? האם זה אפשרי? אם לא, ההינכם בטוחים כי צריך להניח כל כך הרבה תקוות בזה?

כאשר עוד היינו חוטאים

קראו רומים 5:6-8. מה הקטע אומר לכם על אופיו של אלוהים וכמה תקווה יש לנו?

כאשר אדם וחוה הפרו את הצו האלוהי בצורה מבישה כל כך, אלוהים הוא זה שעשה את הצעדים הראשונים לקראת פיוס. מאז, אלוהים לקח בידיו את היוזמה בסלילת הדרך לישועה. "אָבֶל כָּאֶשֶׁר מִלְאָה הָעֵץ שָׁלַח אֱלֹהִים אֶת בְּנוֹ" (גלטים 4:4)

ברומים 5:9 נאמר כי אנו יכולים להיגאל על ידי זעם אלוהי דרך ישוע. כיצד הינכם מבינים את הכתוב כאן?

בליל יציאת מצרים, הדם על משקופי דלתות בתיהם של בני ישראל הגן על בנם בכורם מפני הזעם האלוהי שתקף את הבכורים המצריים. באותו האופן, דמו של ישוע הינו ערבון לכך שהאנשים המוצדקים נמצאים תחת חסות האל והוא יגן עליהם וישמור מפני הזעם שלו על החטא באחרית הימים.

ישנם מתנגדים לרעיון כי אלוהים אוהב יכול לזעום. אך העניין הוא כי הזעם קיים דווקא בגלל אהבתו. כיצד אלוהים אשר כל כך אוהב את העולם, אינו יכול לכעוס על החטא? אם הוא היה אדיש כלפינו, לא היה אכפת לו מה קורה בעולם. הסתכלו מסביב על העולם, ותראו מה החטא חולל בבריאה שלו. כיצד אלוהים יכול שלא לזעום על רוע וחורבן שכאלה?

אילו סיבות נוספות ניתנו לנו כדי להתהלל? ראו רומים 5:10,11.

ישנם פרשנים הרואים ברומים 5:10 התייחסות לחיי ישוע על האדמה, שבמהלכם הוא הראה אופי מושלם ואותו הוא כעת מציע להחשיב לנו. אמנם זה בהחלט נכון, וזה מה שישוע עשה. אך שאול מדגיש עובדה אחרת, כי ישוע מת וקם לתחייה לנצח. אנו ניצלים בגלל שהוא חי. אם הוא היה נשאר בקבר, תקוותינו הייתה נשארת קבורה עימו. ברומים 5:11 אנו רואים סיבות נוספות לשמוח באדון, וזאת הודות למה שישוע עשה למעננו.

מוות דרך חטא

מוות הוא האויב האולטימטיבי. כאשר אלוהים ברא את משפחת האנושות, הוא תכנן כי בני משפחה זו יחיו לנצח. למעט כמה יוצאים מן הכלל, אף אדם אינו רוצה למות. אלאה אשר כן, מגיעים לרצון זה עקב ייסורים וסבל כבדים. המוות מתנגד לטבע הבסיסי ביותר שלנו. וזאת מאחר שמלכתחילה נבראנו לחיי נצח. המוות לא היה מיועד לנו.

קראו רומים 5:12. מה שאול מתאר כאן? מה זה מסביר לנו?

קטע זה יצר מחלוקת גדולה בין פרשנים שונים. ייתכן כי הסיבה לכך היא שפרשנים אלה "ניסו להשתמש בקטע זה למטרות הנבדלות מאלה של שאול השליח" (מתוך The SDA Bible Commentary, 6 דרך, 529 דומע).

אחת הנקודות בחילוקי הדיעות ביניהם הייתה: כיצד חטאו של אדם עבר אל הדורות הבאים? האם צאצאי אדם חולקים עם אדם את אשמתו על חטאו, או שהם אשמים מול אלוהים על חטאיהם האישיים? אנשים ניסו למצוא תשובה לשאלה מתוך הכתוב, אך זה לא הנושא שבו עוסק שאול כאן. היה לו רעיון אחר לחלוטין. הוא פשוט מדגיש מחדש את מה שכבר אמר קודם לכן "כולם חטאו" (רומים 3:23). אנו צריכים להכיר בעובדה כי הננו חוטאים, מפני שזו הדרך היחידה שבה נבין את הצורך שלנו במושיע. שאול רצה להגיד כאן כמה נוראי החטא ומה הוא הביא לעולם דרך אדם. לאחר מכן הוא מראה מה אלוהים מציע לנו דרך ישוע כתרופה היחידה לאסון שפקד את עולמינו דרך חטאו של אדם. הקטע מדבר על הבעיה בלבד, לא על הפיתרון שבמשיח. אחד ההיבטים המפוארים שבשורה הוא העניין כי המוות נבלע על ידי החיים. ישוע שבר את חותמי הקבר ויצא ממנו. הוא אומר "הייתי מת וְהָיָה חַי אֲנִי לְעוֹלָמִי עוֹלָמִים, וְלִי מִפְתָּחוֹת שְׁאוֹל וְמָוֶת" (התגלות 1:18). מאחר שמפתחות המוות כעת אצל ישוע, האויב אינו יכול להחזיק אותנו יותר.

לכל אדם יש ללא כל ספק מפגש מסויים בסביבתו המשפחתית החברתית עם אויב המוות. מדוע, לנוכח אויב חסר הרחמים זה, יש לנו תקווה למשהו גדול יותר מכל אשר העולם הזה מציע?

מאדם עד משה

קראו רומים 5:13,14. מה שאול מלמד אותנו כאן על התורה?

על מה שאול מדבר כאן? שאול יוצר הקבלה בין הביטוי "לפני התורה" לביטוי "מאדם ועד משה". הוא מדבר על פרק הזמן שבין הבריאה למעמד הר סיני, לפני הצגה רשמית של התורה החוקים והמשפטים של בני ישראל, כמובן, כולל עשרת הדיברות. "לפני התורה" משמעותו עד הפירוט של דרישות אלוהים באמצעות חוקים הניתנו לבני ישראל בסיני. החטא היה קיים לפני מעמד זה. האם אנשים שיקרו, רצחו, נאפו, עבדו אלילים אחרים לפני כן? כמובן שכן.

נכון כי לפני מתן תורה בסיני, המין אנושי היה מוגבל בהתגלות האלוהים, אך הם ידעו מספיק כדי להיחשב אחראים למעשיהם. אלוהים הוא ישר וצודק, והוא אינו מעניש משהו בצורה לא הוגנת. כפי ששאול מציין, אנשים בתקופה שלפני סיני מתו. המוות השתלט על כולם. אף על פי שהם לא חטאו בעבירה על פקודה גלויה, סופו של עניין – הם חטאו. היו להם התגלויות של אלוהים בטבע, הם לא נענו להן ולכן הואשמו. "הלא עצמותו הנעלמת, היא כח הנצחי ואלהותו, נראית בברור מאז בריאת העולם בהיותה נתפסת בשכל באמצעות הדברים שנבראו. לכן אין להם במה להצטדק" (רומים 20:1). לאיזו מטרה אלוהים גילה את עצמו באופן רחב יותר בתורה? רומים 20,21:5.

ההוראות שניתנו בסיני כללו את חוקי התורה המוסרית, אך הוא היא הייתה קיימת גם קודם לכן. למעשה, על פי הכתוב, זו הייתה הפעם הראשונה שהתורה נכתבה והוצהרה באופן רחב. כאשר בני ישראל החלו להשוות את עצמם לדרישות האלוהיות, הם גילו כי הם מרגישים נחותים. הם פתאם הבינו את היקף עבירותיהם. מטרת התגלות זו הייתה לסייע להם לחוש בהזדקקותם במושיע ולהניעם לקבל את החרות המוצעת חינם על ידי אלוהים. כפי שהודגש קודם, הגרסה המקורית של האמונה התנ"כית אינה מסתכמת בקיום חוקים.

כיצד החוקים במדינה שלכם מציגים בפניכם את התפיסה האנושית של טוב ורע? אם חוקים אנושיים יכולים לעשות זאת, מה עם התורה הנצחית של אלוהים?

ישוע, האדם השני

"ובכן, כִּשְׁם שֶׁעֲבָרָה אַחַת הִיא הַשְּׁעָה לְכָל בְּנֵי אָדָם, כֵּן גַם מַעֲשֵׂה צְדָקָה אֶחָד הוּא זְכוּי שֶׁל חַיִּים לְכָל בְּנֵי אָדָם; כִּי כִשְׁם שֶׁבִגְלָל אִי־צִיּוּתוֹ שֶׁל אָדָם אֶחָד נַעֲשׂוּ הָרַבִּים לְחוֹטָאִים, כֵּן גַם בִּגְלָל צִיּוּתוֹ שֶׁל הָאֶחָד יַעֲשׂוּ הָרַבִּים לְצַדִּיקִים" (רומים 5:18,19). איזה ניגוד מוצג בפנינו כאן? איזו תקווה מוצעת לנו במשיח?

כבני אנוש, קיבלנו מאדם רק את גזר הדין המוות. לעומת זאת ישוע הגיע לעולם והלך על פני האדמה, והיכן שאדם כשל, הוא עבר בהצלחה את כל הניסיונות והמבחנים האנושיים. הוא תיקן את כישלונו המביש של אדם ובא להחליף אותנו. הוא נתן לנו זכות לעלות לרמה עם אלוהים. לפיכך, ישוע הוא האדם השני.

"האדם השני היה סוכן מוסרי חופשי, שהיה אחראי על התנהגותו. מוקף בהשפעות מתוכחמות ומטעות ביותר, הוא היה בתנאים הרבה פחות טובים מאשר האדם הראשון כדי לנהל חיים ללא חטא. על אף הסביבה החוטאת הוא התנגד לכל פיתוי לחטוא, ושמר על חפזו. הוא תמיד היה חסר חטא" (אלן ג' וייט, 6 דרך, The SDA Bible Commentary, 1074:2 דומע).

כיצד מעשיהם של אדם וישוע עומדים מנגד ברומים 5:15-19?

נראה את הרעיונות המנוגדים כאן: מוות-חיים, אי ציות-ציות, הרשעה-הצדקה, חטא-צדקה. ישוע בא וביטל את כל מה שעשה אדם!

מעניין כי המילה מתנה מופיעה בפסוקים 15-17 חמש פעמים. המסר פשוט: שאול מדגיש כי לא ניתן להרוויח הצדקה, מכיוון שזו מתנה. זה משהו שלא מגיע לנו, אנו לא ראויים לו. כמו כל מתנה, אנו צריכים להושיט יד ולקבל אותה. ובמקרה זה, אנו מקבלים מתנה זו על ידי אמונה.

מה המתנה הכי טובה שאי פעם קיבלתם? מה הפך אותה לכזו מיוחדת וטובה? כיצד העובדה שזו מתנה ולא משהו שהרווחתם בעצמכם גרמה לכם להעריך אותה יותר? כיצד ניתן להשוות מתנה זו למה שקיבלנו דרך ישוע?

נקודות למחשבה

" רבים אינם מודעים למצב ליבם. הם לא מבינים כי הלב הטבעי הוא מטעה את כל הדברים, ומרושע עד מאוד. הם עוטפים את עצמם בצדקתם, ומרוצים מלהגיע לרמת האופי האנושית שלהם " – אלן ג' וייט, Selected Messages, ספר 1, עמוד 320.

"יש צורך גדול לבשר על ישוע כתקווה היחידה לישועה. כאשר הוצג עיקרון אמונה של ההצדקה באמונה.... בשביל רבים זה היה כמו מים למטייל צמא. המחשבה כי צדקתו של ישוע מיוחסת לנו, לא בגלל כל זכות מצידנו, אלא כמו מתנה בחינם מאלוהים, אם כי נראית יקרת ערך"- עמוד 360.

"כיצד אדם הוא דמותו של ישוע? כפי שאדם הפך לגורם המוות של צאצאיו, אם כי הם לא אכלו מהעץ האסור, כך המשיח הפך לתיקון הצדקה לאלה המאמינים בו, אם כי הם לא הרוויחו שום צדקה. כי באמצעות קרבן המשיח הצדקה מובטחת לכל האנשים. דמותו של אדם נמצאת בנו, מכיוון שאנו מתים בדיוק כפי שאם היינו חוטאים כמוהו. דמותו של ישוע נמצאת בנו, מכיוון שאנו חיים כאילו הגשמו את כל הצדקה כפי שהוא עשה" (מרטין לותר, Commentary on Romans, עמוד 66,67).

שאלות לדיון:

1. כיצד אנו מבינים את הציטוט הבא של אלן וייט, Evangelism, עמוד 577: "יש צורך ללמוד את דבר אלוהים באופן הרבה יותר מעמיק; במיוחד יש לתת יחס לספר דניאל והתגלות כמו שמעולם עוד לא חקרנו אותם בעבר. אולי אין לנו הרבה מה לומר לגבי הכוח הרומי והאפיפיורות, אבל אנו צריכים לשים לב מה הנביאים והשליחים כתבו בהשראת רוח הקודש של אלוהים?"
2. חישבו על מציאות המוות. פילוסופים וסופרים רבים הוגים בחוסר המשמעות האולטימטיבית של החיים, משום שהם מסתיימים במוות נצחי. כיצד אנו כמאמינים מגיבים על אמירות שכאלה? מדוע תקוותינו בישוע היא המענה היחיד לחוסר משמעות זה?
3. כיצד כל אחד מאיתנו יכול לעזור לאלה המבקשים להבין טוב יותר מה המשיח מציע להם ומה הוא עשה למענם?

שיעור מספר 7*
11 - 17 נובמבר

"התגברות על החטא"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
רומים 6; ה' ליוחנן 1:8-2:1;

פסוק לשינון: "חַטָּא לֹא יִשְׁלַט בָּכֶם, כִּי אֵינְכֶם תַּחַת יַד הַתּוֹרָה אֲלֵא תַּחַת יַד הַחֶסֶד" (רומים 6:14)

אם מעשים אינם יכולים להושיע אותנו, מדוע להטריד את עצמינו יותר מדיי? אולי פשוט אפשר להמשיך לחטוא ללא בקרה? הפרק השישי באיגרת הוא תשובתו של שאול לשאלה חשובה זו. שאול מתעסק כאן עם מה שבדרך כלל מכנים כ"קדושה", תהליך שבו אנו מתגברים על החטא ומשקפים יותר ויותר את אופי המשיח. המילה מופיעה פעמיים בלבד בספר רומים, ברומים 6:19,22 (ביוונית hagiasmos). האם זה אומר כי לשאול אין מה להגיד על קדושה? כלל וכלל לא. בכתבי הקודש המילה "להקדיש" בדרך כלל מופיעה בהקשר של להקדיש משהו לאלוהים. כלומר אנשים מקודשים, הם אנשים אשר הקדישו עצמם לאלוהים. השבוע נתבונן בצד אחר של ישועה על סמך אמונה, אשר בקלות ניתן להתבלבל ולהבין אותו באופן שגוי: הבטחות ניצחון על החטא בחיי אלה הנושעים על ידי ישוע.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-18 בנובמבר.

היכן שופע החטא

ברומים 5: 20, מצהיר שאול הצהרה רבת משקל: "היכן שֶהִתְרַבָּה הַחֲטָא, הַחֶסֶד שָׁפַע עוד יותר". כוונתו היא כי לא משנה כמה נורא החטא ותוצאותיו, בכוחו של חסד האל להתמודד עימו. איזו תקווה זה נותן לנו, בעיקר במצבים בהם אנו חשים כי חטאינו כבדים מדי בשביל להיסלח. ברומים 5: 21, מראה שאול כי על אף שהחטא הוביל אותנו למוות, חסדו של אלוהים באמצעות ישוע הביס אותו ומעניק לנו חיי נצח!

קראו רומים 6:1. מה הדעה ששאול מתמודד איתה כאן, וכיצד ברומים 6:2-11 הוא משיב לסוג חשיבה כזה?

שאול מציג מספר טיעונים מדוע אדם מוצדק אינו צריך לחטוא. ראשית כל, הוא אומר כי אנו צריכים לא לחטוא מפני שמתנו בשביל החטא. לאחר מכן הוא מסביר מה משמעות הדבר.

הירידה למים בטבילה מייצגת קבורה. מה נקבר? "האדם הישן", כלומר הגוף החוטא, הבשר אשר נשלט ונוהל על ידי החטא. כתוצאה מכך, "בשר ודם חוטא" זה נהרס, כך שאיננו משרתים יותר את החטא. ברומים 6 החטא מוצג כאדון אשר שולט במשרתיו. מאחר ש"בשר ודם חוטא" ששירת את החטא הושמד, שילטון התורה חדל. מי שיוצא מן המים (הקבר) - בטבילה, יוצא אדם חדש אשר לא משרת את החטא יותר. חיינו מתחדשים לחלוטין. ישוע מת אחת ולתמיד, וכעת הוא חי לנצח. לפיכך, מאמין אשר נטבל מת בשביל החטא אחת ולתמיד ואינו צריך לשוב לחטא ולשליטתו. כמובן, שכולנו יודעים ומבינים כי החטא אינו נעלם מחיינו בצורה אוטומטית בין רגע שאנו יוצאים מן המים. לא להיות בשליטת התורה אינו אומר לא להיות במאבק עם החטא.

"מכאן אנו רואים בבירור את משמעות דברי השליח. כל הדברים כמו: 1. "אנו מתים לחטא", 2. "אנו חיים בשביל אלוהים", וכו', מסמלים כי אנו לא נכנעים לתשוקות החטא שלנו. עם זאת, החטא נשאר בנו עד סוף חיינו, כפי שאנו קוראים בגלטים 5: 17: "הַבֶּשֶׂר מִתְאַוָּה לְמָה שֶׁבִּגְדָה לְרוּחַ, וְהָרוּחַ מִתְנַגֶּדֶת לְבֶשֶׂר; שְׂנִיָּהֶם מִתְנַגְּדִים זֶה לָזֶה". לכן כל השליחים והקדושים מודים כי החטא ותשוקותיו נשארים בנו עד שהגוף יהפוך לאפר, ונקבל גוף חדש (מהולל) החופשי מתאוה וחטא." (מרטין לותר, Commentary on Romans, עמוד 100).

”כאשר החטא מושל”

איזו התראה ניתנת לנו ברומים 6:12?

המילה ”ימשול” מעידה כי החטא מוצג פה כמלך. משמעות המילה המקורית ביוונית היא להיות מלך, או למלא תפקיד של מלך. החטא החלטי מאוד והוא מוכן לקחת על עצמו את תפקיד המושל על גופנו ולהכתיב לנו כיצד להתנהג.

כאשר שאול אומר ”אל ימשול החטא” הוא מתכוון לומר כי אדם מוצדק יכול למנוע את שליטת החטא כמלך בחייו. זו הנקודה שבה הרצון מגיע לפעולה.

”מה שצריך להבין הוא מהו כוח רצון אמיתי. זהו הכוח השולט בטבע האדם, כוח ההחלטה, או הבחירה. הכל תלוי בפעולה הנכונה של הרצון. כוח הבחירה שאלוהים נתן לבני אדם. אנו לא יכולים לשנות את הלב שלנו, אנו לא יכולים מעצמינו לתת לאלוהים את רגשותינו. אבל כן אנו יכולים לבחור לשרת אותו. יכולים לתת לו את רצוננו; לאחר מכן הוא יפעל בתוכינו כדי שננהג על פי רצונו הטוב. לכן צריך להביא את כל הטבע שלנו תחת שליטת רוח המשיח; רגשותינו יהיו מרוכזים בו, ומחשבותינו יהיו בהרמוניה איתו.” (אלן ג' ווייט, Steps to Christ, עמוד 47).

בפסוק 12 מדבר שאול על תאוות. תאוות אלה יכולות להיות הן לטוב והן לרע. כאשר החטא שולט, דבר זה יגרום לנו לחשוק ברע. התאוות יהיו חזקות ואף בלתי מנוצחות, אם נצא נגדן לבד. החטא הוא רודן אשר לא ניתן לספק אותו אף פעם והוא תמיד חוזר כדי לקבל יותר. אך ורק באמצעות אמונה ובאמצעות הצהרת הבטחת הניצחון אנו יכולים להביס את השליט הבלתי מתפשר הזה. המילים ברומים 6:12 חשובות, והן מבססות טוב יותר את הנאמר קודם לכן בפסוקים 10,11. האדם הנטבל כעת חי בשביל אלוהים דרך ישוע המשיח. כלומר, אלוהים הוא מרכז חייו. האדם עובד ומשרת את אלוהים, עושה את הטוב בעיניו, ולפיכך זה בלתי אפשרי שישירת בו זמנית את החטא.

קראו שוב את הציטוט של אלן ווייט. שימו לב כמה מכריע העניין של חופש הבחירה. כבריאות מוסריות יש לנו חופש בחירה – כוח לבחור בין נכון ולא נכון, טוב ורע, משיח או העולם. במהלך 24 שעות הבאות נסו לשים לב כיצד הינכם משתמשים בחופש בחירה זה. מה הינכם יכולים ללמוד מהדרך שבה אתם מנצלים לטוב או לרע מתנה קדושה זו?

לא תחת יד התורה, אלא תחת יד חסד

קראו רומים 6:14. כיצד אנו מבינים פסוק זה? האם זה אומר כי עשרת הדיברות אינן מחייבות אותנו יותר? אם לא, מדוע לא?

פסוק 6:14 הוא אחד ממשפטי המפתח בספר רומים. ולעתים קרובות הוא מצוטט לנו, האדונטיסטים, כסיבה לכך שיום השבת התבטל.

כמובן, שזה לא מה שהפסוק אומר לנו. כפי שאמרנו לפני כן, כיצד התורה יכולה להתבטל והחטא עדיין יהיה קיים? שהרי חוקי התורה המוסרית מגדירים את החטא. אם נקרא את מה שכתוב בספר רומים לפני כן, או אפילו רק את פרק 6, קשה מאוד לראות כיצד שאל באמצע הדיון על מציאות החטא פתאום אומר "התורה המוסרית – עשרת הדיברות, אשר מגדירים מהו חטא מבוטלים". זה חסר הגיון.

שאל אומר כי אדם אשר נמצא "תחת יד התורה", כלומר תחת מערכת יהודית כפי שפעלה בימיו עם כל חוקיה ותקנותיה – יהיה מונהג על ידי החטא. בניגוד לכך, אדם אשר חי תחת חסד האל יהנה מניצחון על החטא, משום שהתורה תהיה רשומה בלבו ורוח אלוהים מכוונת את צעדיו. קבלת ישוע כמשיח, הצדקה על ידו, טבילה בשם מותו, מוות "האדם הישן", תחייה לחיים חדשים – אלה הדברים אשר יגרשו את החטא מחיינו. זכרו באיזה הקשר מופיע פסוק 14, בהקשר ההבטחה לניצחון על החטא.

איננו צריכים להגדיר את הביטוי "תחת יד התורה" באופן מוגבל מדי. אדם אשר מניח כי הוא חי "תחת החסד" אך אינו ממושמע לאלוהים לא יקבל חסד אלא הרשעה. "תחת יד החסד" משמע כי באמצעות חסד האל, כפי שהתגלה בישוע, ההרשעה שהתורה מביא על החוטאים מבוטלת! ובכן, כעת חופשיים מהרשעת המוות שמביא התורה, אנו חיים חיים מחודשים, אשר מצהירים בבירור כי איננו חיים לעצמינו יותר ואין עבדים של החטא.

כיצד חווייתם במציאות את החיים החדשים במשיח? אילה ראיות מוחשיות אתם יכולים להביא כדי להראות מה ישוע עשה למענכם? באילו תחומים הינכם מסרבים להרפות, ומדוע עליכם להרפות דווקא בהם?

חטא או ציות

קראו רומים 6:16. מה שאול אומר כאן? מדוע הטיעון שלו כאן הוא שחור על גבי לבן? זה או זה, או זה, ללא שטח ניטרלי. מה הלקח שאנו צריכים ללמוד מניגוד מוחלט וברור זה?

שאול חוזר על הנקודה כי חיים חדשים אינם מעניקים חופש מן החטא. חיי אמונה הופכים לאפשרי את הניצחון על החטא. למעשה, אנו יכולים לקבל את הניצחון המובטח לנו דרך אמונה בלבד.

שאול ממשיך לדמות את החטא למלך הדורש ציות ממשרתיו. שאול מציין כי לאדם יש בחירה למי לשרת. הוא יכול לשרת את החטא, דבר שיוביל למוות, או שהוא יכול לשרת צדקה אשר מובילה לחיי נצח עם אלוהים. שאול אינו משאיר לנו מקום לספקות ופשרות. הבחירה היא ברורה בין שניים, אין משהו שלישי באמצע. מפני שבסופו של יום אנו ניצבים בפני חיי נצח או מוות נצחי.

קראו רומים 6:17. כיצד שאול מרחיב כאן את מה שאמר בפסוק הקודם (16)?

שימו לב, כיצד באופן מעניין הציות מתקשר לדוקטרינה נכונה. משמעות המילה היוונית לדוקטרינה כאן היא תורה. המאמינים הרומיים למדו את עיקרונות האמונה המשיחית ופעלו בהתאם לכך. לכן, עבור שאול, כאשר ציות לעיקרון אמונה נכון מגיע מתוך הלב הוא שירות הצדקה (רומים 6:18). לפעמים אנו שומעים כי עקרונות אמונה אינם חשובים כל עוד אנו מביעים אהבה. זה ביטוי מאוד פשטני למשהו כלל לא פשוט. כאמור, בשיעור הקודם, שאול היה מאוד מוטרד מעיקרון אמונה שגוי שהופץ בקהילה בגלטיה. לכן, אנו צריכים להיזהר בהצהרות אשר משמיעות את חשיבות התורה הנכונה.

משרתי החטא, ומשרתי הצדקה: ההבדל מאוד פשוט וברור. אם לאחר הטבילה אנו חוטאים, זה בהכרח אומר כי אנו לא באמת נגאלנו? קראו ה'1 ליוחנן 1:8-2:1. כיצד קטע זה עוזר לנו להבין מה המשמעות של להיות תלמיד ישוע ובו זמנית להיות נתונים לכישלון לפעמים?

חופש מהחטא

קראו רומים 23-19:6 וזכרו את מה שלמדנו עד כה על פרק 6. סכמו לעצמכם את תמצית דברי שאול. שאלו עצמכם כיצד אתם יכולים להביא לידי ביטוי במציאות את האמיתות עליה מדבר שאול בחייכם? אילו נושאים מונחים על כף המאזניים כאן?

דברי שאול כאן מעידים על כך שהוא מבין בשלמותו את טבעה החוטא של האנושות. הוא מדבר על "חולשת הבשר". הוא מודע למה מסוגל הטבע החוטא של האדם לעשות כאשר נותר לבד עם עצמו. שוב שאול פונה אל כוח הבחירה – הכוח שיש לנו להקדיש את עצמינו ואת הבשר החלש שלנו לאדון חדש, ישוע, אשר יאפשר לנו לחיות חיי צדקה. הרבה פעמים מצטטים את רומים 6:23 כדי להראות כי העונש על חטא, על עבירת התורה הוא מוות. אין ספק בכך. אך מלבד זאת חשוב לזכור כיצד שאול מציג את החטא ברומים 6, כשליט אשר מכתیب למשרתיו כיצד לעבוד אותו ומרמה אותם בתשלום שכר על עבודתם במוות.

שימו לב גם להתפתחות הדמות של שני האדונים. שאול מסב את תשומת ליבנו לעבודה כי עבודת אדון אחד משחררת אותנו משליטת האדון השני. שוב אנו רואים את הבחירה הברורה: אחד או השני. אין אמצע. יחד עם זאת, אנו יודעים כי אין זה אומר שנפסיק לפגוש בחטא בחיינו ולהתמודד עימו, ולפעמים אף להיכשל וליפול. קטע זה מהווה ערעור רב כוח עבור אלה המשרתים את החטא. רודן זה לא מציע דבר מלבד מוות תמורת עשיית מעשים מבישים. לכן אדם נבון אמור להיות מעוניין בהתפטרות משליט כזה. לעומת זאת, אלה אשר משרתים צדקה מבצעים מעשים הראויים לשבח, וזאת לא במטרה להרוויח את ישועתם, אלא כתוצאה מניסיונם החדש.

נקודות למחשבה

"הוא [ישוע] לא הסכים לחטוא. הוא לא נכנע לפיתוי אפילו ברמת המחשבה. משמע כי זה יכול לפעול גם בחיינו. הפן האנושי של ישוע היה מחובר לפן האלוהי; הוא הצטייד לקראת הסכסוך בשכינת רוח הקודש. והוא בא כדי להפוך אותנו למשתתפים בטבע האלוהי. כל עוד אנו מחוברים אליו על ידי האמונה, לחטא אין יותר שליטה עלינו. אלוהים מושיט יד לקראת האמונה שבנו ובמהירות מטיל עלינו את האלוהות של ישוע, בכדי שנוכל להגיע לשלמות האופי." (אלן ג' וייט, *The Desire of Ages*, עמוד 123).

"בטבילתנו התחייבנו לשבור כל קשר עם השטן ונציגו, ולהקדיש את הלב, השכל והנפש לעבודת הרחבת מלכות האלוהים... האב, הבן ורוח הקודש מתחייבים לשתף פעולה עם כלים אנושיים קדושים" (אלן ג' וייט, *The SDA Bible Commentary*, כרך 6, עמוד 1075).

"חיי מאמין שבהם אין התאמה בין אמונה ומעשים לא יביאו כל תועלת. איש אינו יכול לשרת שני אדונים. בני הרשע משרתים את אדוניהם, והם לא יכולים להיות משרתים של אלוהים עד אשר יתנערו מהשטן ומכל מעשיו. אלוהים חשף אמיתות קדושות כדי להפריד את עמו מן החוטאים ולטהרו. אדונטיסטים שומרי שבת צריכים לחיות את אמונתם" (אלן ג' וייט, *Testimonies for the Church*, כרך 1, עמוד 404).

שאלות דיון:

1. האם קיימת סתירה בכך שאנו מאמינים ויש לנו הבטחות נפלאות לניצחון על החטא, אך בכל זאת אנו חוטאים וליבינו מושחתים? הסבירו תשובתכם.
2. ספרו בכיתה עדות שלכם למה שישוע עשה בשבילכם, איזה שינוי חל בכם בעזרתו, ואילו חיים חדשים יש לכם איתו כעת.
3. מדוע חשוב לזכור ולהדגיש את שני ההיבטים של הישועה? הראשון – מה שישוע עשה למען ישועותינו, והשני – השינוי שמתחולל בנו בעזרת ישוע. מה קורה אם אנו מדגישים מדי רק את ההיבט הראשון ושוכחים מן השני?

שיעור מספר 8*
18 - 24 נובמבר

"מיהו האיש שברומים 7?"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: **רומים 7.**

פסוק לשינון: **"אֲכַל כֶּעֶת, לְאַחַר שְׁמִתְנִי לְגִבִּי מֶה שְׁכַבְל אוֹתְנִי, שְׁחַרְרְנוּ מִן הַתּוֹרָה כִּדִּי לַעֲבֹד אֶת אֱלֹהִים בְּחֻדְשׁוֹת הָרוּחַ וְלֹא בִישׁוֹן שֶׁל אוֹת כְּתוּבָה" (רומים 7:6)**

פרקים בודדים בלבד בכתבי הקודש עוררו מחלוקת הגדולה מזו שנוצרה על רומים 7. "משמעותם של (אל הרומים 7: 14-25) הייתה אחת הבעיות המדוברות ביותר בכל האיגרת. השאלות העיקריות היו האם תיאור כה עז של המאבק המוסרי יכול להיות אוטוביוגרפי, ואם כן, האם מדובר בחוויותו של שאול לפני או אחרי שקיבל את המשיח. מדבריי שאול ניתן להבין כי הוא מדבר על המאבק האישי שלו עם החטא (ראה אל הרומיים 7: 11-7)... זה בהחלט נכון כי הוא מתאר סכסוך אשר מתחולל פחות או יותר בכל נשמה שעומדת בפני התורה הקדוש של אלוהים ומודעת לו" (The SDA Bible Commentary, כרך 6, עמוד 553).

חוקרי כתבי הקודש מתחלקים בדעות בשאלה האם שאול כתב ברומים 7 על ניסיונו שחווה לפני שהאמין בישוע, או אחרי. אך מה שחשוב הוא כי צדקת ישוע מכסה אותנו ובזכותה אנו עומדים מושלמים בפני אלוהים, אשר הבטיח לטהר אותנו, להעניק לנו ניצחון על חטא, ולהתאים אותנו ל"צלם בנו" (רומים 8: 29). אלה עניינים גורליים עבורינו. חשוב להבין ולחוות אותם כדי לפזר את בשורת המשיח "לכל אומה, שבט, לשון ועם" (חזון יוחנן 6: 14).

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-25 בנובמבר.

מתים בשביל התורה

קראו רומים 6:1-7. באיזה דימוי משתמש כאן שאול כדי להראות לקוראיו את מערכת היחסים שלהם עם התורה, ו"לאן הוא חותר" באמצעות הדימוי?

הדימוי של שאול מעט מורכב, אך ניתוח פרטני שלו יעזור לנו להבין את הרעיון העומד מאחוריו.

בהקשר הכללי של האגרת, שאול עסק במערכת הפולחן שהוקמה בסיני. ועל ידי מילה "תורה", הוא בדרך כלל מתכוון למערכת זו. היהודים התקשו לעכל את העובדה כי מערכת זו ניתנה על ידי אלוהים ואמורה להסתיים עם בוא המשיח. בדיוק על כך שאול מדבר, המאמינים היהודים לא היו מוכנים עדיין לנטוש את מה שהיווה חלק גדול כל כך מחייהם. למעשה, בדימויו שאול מתאר אישה הנשואה לגבר. התורה מחייב אותה לבעלה כל עוד הוא חי. במהלך חייו איננה יכולה להיות עם בן זוג אחר. אך כאשר הוא מת, היא חופשייה מהתורה אשר מקשר אותה לבעלה.

כיצד שאול מקשר את דימוי חוק הנישואין למערכת הפולחן היהודית? ראו רומים 5,7:4.

כפי שמוות הבעל משחרר את האישה מחוק בעלה, כך מוות החיים הישנים של הבשר, דרך ישוע המשיח, משחרר את היהודים מהתורה אשר היו צריכים לשמור עד אשר המשיח יקיים אותה. וכעת היהודים חופשיים "להינשא מחדש". הם מוזמנים להינשא למשיח אשר קם לתחייה. דימוי זה שימש אמצעי נוסף לשכנע את היהודים כי הם חופשיים כעת לנטוש את המערכת העתיקה.

נחזור ונדגיש שוב כי אין זה הגיוני ששאול אומר כאן ליהודים שעשרת הדיברות אינן מחייבות עוד, בהתחשב בשאר הדברים שהוא וכתבי הקודש אומרים לגבי ציות לעשרת הדיברות. מי שאומר כך, אינו באמת מתכוון לכך שהתורה המוסרי אינו קיים עוד, ולמעשה מתכוונים רק לדיבר על השבת. לדברי שאול בקטע זה מעולם לא הייתה משמעות כזו.

החטא והתורה

אם שאול מדבר על כל המערכת שניתנה בסיני, מה לגבי רומים 7:7, שבו הוא מציין את עשרת הדיברות? אין זה סותר את הנאמר אתמול כי שאול אינו מבטל את עשרת הדיברות?

לא. אנו צריכים לזכור כי במילה "תורה" שאול מתכוון לכל מערכת הפולחן, כולל עשרת הדיברות, אך לא רק אותן. כלומר שאול יכל לצטט מכל חלק אחר בתורה כדי להעביר את מסרו. בכל אופן, כאשר המערכת הפסיקה לפעול עם מות המשיח, היא לא כללה את חוקי התורה המוסרית אשר הייתה קיימת לפני מעמד סיני ותתקיים לנצח.

קראו רומים 7:8-11. מה שאול אומר כאן על היחסים בין התורה לחטא?

אלוהים התגלה לבני ישראל ואמר בדיוק מה נכון לעשות ומה לא בתחום המוסרי, האזרחי, הטקסי והבריאותי. בנוסף הוא הסביר מהם העונשים על הפרת חוקים אלה. הפרת רצונו הגלוי של אלוהים מוגדרת כחטא. לפיכך, שאול אומר כי אינו היה יודע כי לחמוד זהו חטא, אילולא היה רשום כך בתורה.

היכן שאין מודעות לחוק, לא קיימת שם גם מודעות לחטא. אך כאשר נודע לאדם על כך, הוא נמצא בהרשעת התורה. ומבחינה זו, גורלו של אדם זה – מוות. אך שאול מנסה לבנות גשר אשר יוביל את היהודים המעריצים את התורה לגלות את ישוע בשלמותו. הוא אומר כי התורה היה נחוץ והכרחי אך תפקידו מוגבל. התורה מעידה על הצורך בישועה, היא לעולם לא ניתנה כאמצעי להשגת הישועה. "שאל השליח, בהתייחסו לניסיונו, מציג אמת חשובה בעבודת החזרה בתשובה. הוא אומר, "פעם הייתי חי בלי התורה" - הוא לא חש שום גינוי; "אבל כשהתורה באה" כאשר חוק האלוהים לחץ על מצפוני, "החטא קם לתחייה, ואני מתתי." הוא גילה בעצמו חטא, שנגזר עליו התורה האלוהי. מאידך, היה זה שאול אשר מת, ולא התורה" (אלן ג' וייט, The SDA Bible Commentary, כרך 6, עמוד 1076).

באיזה מובן "מתתם" לחוק? מה זה אומר לכם על מה שישוע עשה עבורכם על ידי נתינת חיים חדשים בו?

התורה קדושה

קראו רומים 7:12. כיצד אנו מבינים את הכתוב בהקשר למה ששאל דן עליו?

משום שהיהודים העריצו את התורה, שאול שיבח אותה בכל דרך אפשרית. התורה טובה בלשרת את מטרתה. אך אינה יכולה לבצע את מה שהיא מעולם לא נועדה לעשות, וזאת – להציל אותנו מהחטא. מסיבה זו, אנו זקוקים לישוע, מפני שהתורה, בין אם החלק המוסרי או הטקסי, אינה יכולה להושיע אותנו. רק ישוע וצידקתו, באמצעות אמונתנו.

את מי מאשים שאול בכך שגרם לו מוות, ומה הוא מקדש? מדוע הבחנה זו חשובה? רומים 7:13.

ברומים 7:13 שאול מציג את התורה הכי טוב שרק אפשר. הוא מאשים את החטא, ולא את התורה על מצבו הנוראי כחוטא. החוק הוא טוב, מאחר כי זהו תקן אלוהי להתנהגות, אך כאדם חוטא שאול נמצא בעמדה נחותה בגללו.

מדוע החטא הצליח כל כך להראות את שאול כחוטא נוראי? רומים 7:14,15.

שאול היה זקוק לישוע המשיח. רק ישוע יכל לקחת את ההרשעה (רומים 8:1). רק ישוע יכול לתת חירות מעבדות החטא. שאול מתאר את עצמו כ"מכור לחטא". הוא עבד החטא. אין לו חירות. הוא לא יכול לעשות את מה שברצונו. הוא מנסה לעשות את מה שהתורה הטובה אומרת לו, אך החטא אינו מאפשר לו. על ידי דימוי זה שאול ניסה להראות ליהודים את הצורך שלהם במשיח. הוא כבר ציין כי ישועה אפשרית רק על ידי חסד (רומים 6:14).

כיצד חוויתם את שעבוד החטא? האם ניסיתם מתישהו לשחק עם החטא, חשבתם שתוכלו לשלוט בו כרצונכם, ומצאתם עצמכם כבולים בידי אדון חסר רחמים? ברוכים הבאים למציאות? אם כן, מדוע חשוב כל כך שנקדיש את עצמנו לישוע, וכל יום מחדש נמות בשביל החטא?

האיש שברומים 7

קראו רומים 7:16,17. איזה מאבק מוצג כאן?

רוח הקודש משתמש בחוק כבמראה כדי להראות לבן אדם את אשמתו וכי כאשר הוא לא ממלא את דרישות התורה, הוא נוהג באופן שלא מוצא חן בעיני אלוהים. באמצעות מאמצים לקיים דרישות אלה, האדם החוטא מראה את הסכמתו לכך שהתורה הוא טוב.

על מנת לשכנע את האדם בצרכו בישוע, רוח הקודש נותנת לו לעבור דרך ניסיון בסגנון התנ"כי. אלן וייט מתארת את ניסיון בני ישראל כך: "בני ישראל לא היו מודעים ליצר ליבם הרע, ולא הבינו כי ללא המשיח נבצר מהם לקיים את תורת ה'; לפיכך, ניאוונו בנפש חפצה לכרות ברית עם ה'. מתוך תחושה כי בכוחם לכוון את צדקתם שלהם, הכריזו: "כל אשר דבר יהוה נעשה ונשמע" (שמות 7:24)... מקץ שבועות ספורים בלבד הפרו את הברית שכתרו עם ה', והשתחוו לפני התורה והבריתות צלם מעשה ידי אדם. הם לא יכלו עוד לקוות לחסד ה' בזכותה של ברית שהפרו; עתה, כאשר נוכחו ביצר ליבם הרע ובצורך במחילה, חשו כי הם זקוקים למושיע שנגלה בברית שנכתרה עם אברהם" (אבות האומה ונביאי ישראל, עמוד 275,276).

למרבה הצער, מאמינים רבים נכשלים בהקדשה עצמית לישוע על בסיס יומי ובכך משרתים את החטא, אך לא מודים בכך. הם מסבירים כי הם נמצאים בתהליך הקדשה, פשוט זה לוקח זמן והם בתחילת הדרך. במקום לבקש מישוע ניצחון על חטאים שהם מודעים להם, הם מסתתרים מאחורי הפרק השביעי באגרת אל הרומים ומתרצים את התנהגותם בכך שאי אפשר תמיד להתנהג נכון. אך בפועל, בפרק נאמר לנו כי אי אפשר להתנהג נכון אם האדם משועבד לחטא, אך הניצחון אפשרי עם ישוע!

האם אתם חווים את הניצחונות אשר ישוע מבטיח על חטאיכם? אם לא, מדוע כך? אילו בחירות אתם עושים לא נכון?

גאולה מהמוות

קראו רומים 7:21-23. כיצד חוויתם מאבק זה בחייכם, אפילו כמאמינים?

בקטע זה שאול משווה את התורה באיברי גופו לבין חוק החטא. הוא אומר כי בבשרו הוא עבד של החטא (רומים 7:25). אך עבודת החטא וציות לחוקיו גורמים למוות (רומים 7:10,11,13).

התורה של השכל הוא חוק האלוהים, התגלות רצונו של אדוני. תחת הרשעתו של רוח הקודש, שאול הסכים עם חוק זה. שכלו החליט לשמור ולקיים חוק זה, אך כשהוא ניסה לעשות זאת בפועל, הוא לא הצליח מכיוון שגופו רצה לחטוא. מי מאיתנו לא חש מאבק שכזה? אתה מקבל החלטה ובשכלך רוצה לעשות משהו אחד, אך הבשר שלך מעוניין במשהו אחר לחלוטין וגורר אותך לכיוון הפוך.

כיצד אנו יכולים לצאת ממצב קשה זה שלתוכו נקלענו? רומים 7:24,25.

ישנם התוהים מדוע לאחר שהגיע לשיא מפואר בביטוי "תודה לאלוהים על ישוע המשיח", שאול שוב מתייחס למאבקי הנפש. חלק מבינים זאת כקריאה נרגשת של "מי יושיעני?" לפני שניגשים לדיון ממושך על הגאולה המפוארת ברומים 8. שאול מסכם את מה שאמר בפסוקים הקודמים ומתוודה פעם נוספת על המאבק כנגד כוחות החטא. אחרים טוענים כי כאשר שאול אומר "אוי לי" הוא מתכוון למצב שבו הוא נשאר לבד עם עצמו, וישוע נשאר מחוץ לתמונה. עד כמה שהדעות חלוקות לגבי פסוקים 24,25, יש לזכור נקודה אחת חשובה וברורה כי ללא המשיח, הננו חסרי אונים מול החטא. עם המשיח יש לנו חיים חדשים וניצחון מובטח על החטא, בתנאי שאנו מקבלים זאת על עצמינו ומצהירים על כך! כפי שאף אחד אחר אינו יכול לנשום בשבילינו, כך גם אף אחד אחר אינו יכול להכניע ולהקדיש אותנו לישוע במקומינו. אנו לבד צריכים לקבל החלטה זו. אין דרך אחרת להשיג את הניצחונות המובטחים לנו בישוע.

נקודות למחשבה

"אין ביטחון ואין נחת ואין הצדקה בהפרת התורה. אדם אינו יכול לקוות לצאת זכאי לפני אלוהים ולחיות ביחסי שלום איתו באמצעות נקודות זכות המשיח, בעוד הוא ממשיך לחטא." (אלן ג' וייט, Selected Messages, ספר 1, עמוד 213).

"שאלו רוצה כי אחיו לאמונה יראו כי התהילה הגדולה של המושיע מהחטא נותן משמעות למערכת היהודית כולה. הוא רצה שהם יראו גם כי כאשר המשיח בא אל העולם, ומת כקרבן של אדם, נפגשו ניגודים. לאחר שהמשיח מת כקורבן על חטא, התורה הטקסית איבדה את כוחה. אך עדיין זה היה קשור לחוק המוסרי ונשא חותם אלוהי, הביע את קדושתו, יושרו וצדקתו של אלוהים. ואם המוות שלו היה כה מפואר, כמה מפוארת צריכה להיות המציאות כאשר ישוע מתגלה, מקדש ומעניק חיים לכל המאמין" (אלן ג' וייט, The SDA Bible Commentary, כרך 6, עמוד 1095).

שאלת דיון:

1. " באל הרומים 7:25 כתב השליח: "בשכלי אני עבד לתורת האלוהים; אבל בבשרי לחוק החטא". זה הקטע הברור מכולם, וממנו אנו למדים כי אותו אדם (מאמין) משרת בו זמנית את חוק האלוהים ואת חוק החטא. הוא מוצדק ועם זאת חוטא (simul iustus est et peccat); הוא לא אומר: 'מוחי משרת את חוק האלוהים'; וגם לא: "בשרי משרת את חוק החטא"; אלא הוא אומר: אני עצמי. כלומר, כל האדם נמצא בשעבוד הדו-משמעי הזה. מסיבה זו הוא מודה לאלוהים שהוא משרת את חוק האלוהים והוא מתחנן לרחמים על כך שהוא משרת את חוק החטא. השליח אומר כמו קודם לכן: הקדושים (המאמינים) הם בעת ובעונה אחת חוטאים ומוצדקים. הם צדיקים, כי הם מאמינים במשיח, אשר צדקתו מכסה ומזכה אותם. אך הם חוטאים, שכן אינם ממלאים את התורה, ועדיין יש להם תאוה לחטא. הם כמו חולים המטופלים על ידי רופא. הם באמת חולים, אך מקווים להירפא ומתחילים להחלים. חולים אלה יסבלו מנזק גדול ביותר אם יטענו ביהירות כי מצבם טוב ויפסיקו את הטיפול באמצע, מפני שמצבם יסתבך ויהיה גרוע יותר מאשר מחלתם הראשונה." (מרטין לותר, Commentary on Romans, עמוד 115, 114). האם אנו יכולים להסכים עם דברי לותר, או לא? דונו על תשובותכם בכיתה בשבת.

שיעור מספר 9*
25 נובמבר - 1 דצמבר

"ללא הרשעה"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: **רומים 8:1-17**.

פסוק לשינון: " **לֵכֶן אֵין עֲכָשׁוּ שׁוּם הַרְשָׁעָה עַל אֱלֹה שְׁנִמְצָאִים בְּמַשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ** "
(רומים 8:1)

פרק 8 הוא בעצם תשובתו של שאול לפרק 7. ברומים 7 שאול מדבר על תסכול, אכזבה, כישלון והרשעה. ברומים 8 ההרשעה איננה יותר, והיא מוחלפת בחירות וניצחון דרך ישוע המשיח.

ברומים 7 שאול אומר כי אם תסרבו לקבל את ישוע, אתם תחוו את אותה החוויה של הרומים האומללים. אתם תהיו משועבדים לחטא, ולא תוכלו לעשות את מה שתמצו. ברומים 8 הוא אומר כי ישוע מציע לנו גאולה מהחטא וחירות לעשות את הטוב אשר אנו רוצים, ובשרינו לא איפשר לנו. שאול ממשיך ומסביר כי חירות זו נרכשה במחיר שאין לו אומדן. ישוע בא כבן אנוש "בדמות בשר החטא" (רומים 8:3), ורק כך הוא יכל להיחשב כאחד מאיתנו ולהוות לנו דוגמה הולמת, ולבסוף להיות תחליף מתאים שימות במקומינו. כתוצאה מכך, דרישות הצדקה של התורה יכולות להתקיים בנו (רומים 8:4). במילים אחרות, ישוע הפך את הניצחון על החטא ואת מילוי דרישות התורה לאפשריים עבור המאמינים (לא כאמצעי לגאולה, אלא כתוצאה שלה). ציות לחוק מעולם לא היה, ולא יכול להיות אמצעי גאולה. זה המסר של שאול ושל לותר, וזה אמור להיות גם המסר שלנו!

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-2 בדצמבר.

במשיח ישוע

קראו רומים 8:1. מה זה אומר ש"אין הרשעה"? אין הרשעה ממה? ומדוע חדשות אלה טובות?

"במשיח ישוע" זהו ביטוי נפוץ במכתבי שאול. להיות במשיח ישוע, זה אומר שאדם קיבל אותו כמושיע שלו. אדם זה בוטח בו והחליט לבחור בדרך של ישוע בחייו. התוצאה של בחירה זו היא התאחדות קרובה אישית עם ישוע.

"במשיח ישוע" בניגוד ל"בשר". ניגוד זה מופיע גם כן במאבק המפורט בפרק 7, היכן ששאול מתאר אדם תחת הרשעת התורה ושעבוד החטא. אך כאשר האדם נכנע לישוע, שינוי מיידי מתחולל במעמד שלו עם אלוהים. וכעת הוא עומד זקוף כאילו שמעולם לא חטא בגלל שצדקת ישוע מכסה את כולו. אין שום הרשעה יותר, מאחר שהאדם חף מפשע, חסר כל חטא, וזכאי לחיי עולם (לא בגלל עצמו!) אלא הודות לחייו המושלמים של ישוע שמוחשבים על חשבון האדם. אך זה לא הכל, יש עוד חדשות טובות!

מה משחרר את האדם משעבוד החטא? רומים 8:2.

"חוק רוח החיים" משמע תכנית הישועה לאנושות של המשיח, לעומת "חוק החטא והמוות" המתואר בפרק 7 כחוק שעל ידו החטא שולט ולבסוף גורם למוות. בניגוד לכך, חוק המשיח מביא חיים וחירות.

"כל נשמה המסרבת לתת את עצמה לאלוהים נמצאת תחת שליטה של כוח אחר. אדם יכול לדבר על חירות, אך למעשה הוא נמצא בעבדות הכי מרושעת שיש... בעוד שהוא מחמיא לעצמו כי הוא עוקב אחר תכתיבי השיפוט האישי שלו, הוא מציית לרצונו של נסיך האופל. ישוע בא לשבור את האזיקים של עבדות החטא מהנשמה " (אלן ג' וייט, The Desire of Ages, עמוד 466). הינכם עבדים או חופשיים במשיח? כיצד הינכם יכולים לדעת בוודאות?

מה שהתורה לא יכלה לעשות

על אף שהתורה הינה טובה, אינה יכולה לתת את מה שאנו זקוקים לו הכי הרבה, שזה לספק לנו גאולה וישועה מהרשעה ומן המוות שהחטא מביא עלינו. לכן, אנו צריכים את ישוע!

קראו רומים 8:3,4. מה ישוע עשה שהתורה מטבעה לא יכלה לעשות?

אלוהים סיפק תרופה על ידי שליחת בנו בדמות בשר, והוא חרץ את גורל החטא בבשר. ההתגלמות של ישוע הייתה צעד חשוב בתכנית הישועה. כמובן שיש לשבח את הקורבן ואת מותו, אך הפיכתו לבן אנוש חשובה לא פחות. כתוצאה מכך, יש לנו אפשרות ממשית לעמוד בדרישות התורה. תחת יד התורה זה היה בלתי אפשרי (רומים 6:14), בישוע המשיח זה בר השגה.

מה שאנו צריכים לזכור זה כי ציות לחוק אינו מספיק כדי לקבל ישועה. אנו פשוט צריכים להיות את החיים שאלוהים מאפשר לנו לחיות, חיי משמעות לאל, שבהם צלבנו את הבשר עם תאוותיו (גלטים 5:24) וכעת משקפים את אופי המשיח. המילה "מתהלכים" בפסוק 4 היא ביטוי אידיומטי שמשמעו להתנהג. להתהלך לפי הבשר זה אומר להיות תחת שליטת תאוות אנוכיות. לעומת זאת, להתהלך לפי הרוח אומר למלא את דרישות התורה. אנו יכולים לעשות זאת רק בעזרת רוח הקודש. רק באמצעות המשיח יש לנו חירות לעשות את מה שהתורה דורשת. ללא ישוע, אין חירות כזו.

כמה טוב הינכם מקיימים את התורה? האם חייכם מלאים בצדקת התורה, בהתחשב כי אינכם מקיימים את התורה כדי להרוויח גאולה? אם לא, מדוע לא? באילו תירוצים הינכם משתמשים כדי לבסס בהיגיון את התנהגותכם?

בשר או רוח

קראו רומים 8:5,6. מה המסר העיקרי בפסוקים? מה הם אומרים לכם על האופן שבו הינכם חיים את חייכם?

קבוצה אחת של אנשים מחזיקה בראש את סיפוק הרצונות הטבעיים, והקבוצה השנייה חושבת על דברי הרוח ועל שיתוף פעולה איתו. מאחר שמחשבותינו מניבות פעולות, שתי קבוצות האנשים חיות באופן שונה וחיות שונה.

מה מחשבות הבשר אינן יכולות לעשות? רומים 8:7,8.

כאשר מחשבות האדם סובבות סביב הרצון לספק את הבשר, זה אומר שהוא בעצם נמצא בעמדת עוינות נגד אלוהים. שאול רוצה להדגיש במיוחד כי ללא המשיח אי אפשר לקיים את התורה במלואה. שוב ושוב הוא חוזר לנושא ואומר כי לא משנה כמה אדם מנסה, ללא ישוע הוא לא יצליח לעשות זאת. מטרתו המיוחדת של שאול היא לשכנע יהודים שהם צריכים יותר מתורה בלבד. התנהגותם שיקפה כי על אף ההתגלות האלוהית קיבלו, הם בכל זאת אשמים באותם חטאים שבהם אשמים הגויים (רומים 2). המסר של כל זה הוא להבין ולהכיר בצורך במשיח. בלעדיו הם יישארו עבדי החטא ולא יוכלו להשתחרר משלטונו.

זו הייתה תשובתו של שאול ליהודים אשר לא הצליחו להבין מדוע מה שאלוהים נתן להם בתנ"ך אינו מספיק לישועה. שאול מסכים כי מה שהם עשו – טוב, אך כעת הם גם צריכים לקבל את המשיח.

התבוננו ב24 שעות האחרונות של חייכם. האם מעשיכם היו על פי הרוח או על פי הבשר? מה תשובתכם אומרת עליכם? אם תשובתכם – "על פי הבשר", אילו שינויים עליכם לבצע לכיצד עליכם לעשות זאת?

המשיח בתוכינו

שאל ממשיך בנושא שלו ומשווה בין שתי התנהגויות אפשריות של בני אדם: על פי רוח הקודש של אלוהים, או על פי הבשר והטבע החוטא. אפשרות אחת מביאה לחיי עולם, והשנייה – למוות נצחי. אין שטח ניטרלי. כפי שישוע עצמו אמר: **"מִי שְׁאִינֵנוּ אִתִּי וְאִתִּי נִגְדִי הוּא, וְמִי שְׁאִינֵנוּ אוֹסֵף אִתִּי – מִפְּזָר"** (מתי 12: 30). העניין מאוד פשוט, זה שחור או לבן.

קראו רומים 8: 9-14. מה מחכה לאלה אשר הכניעו עצמם באופן מלא לישוע?

חיים על פי בשר עומדים בניגוד לחיים על פי הרוח. חיי רוח מנוהלים על ידי הרוח הקודש של אלוהים. בפרק זה הוא מכונה רוח המשיח, ייתכן במשמעות כי הוא הינו הנציג של ישוע, ודרכו ישוע שוכן בתוך אדם מאמין (רומים 8: 9, 10). בפסוקים אלה שאל חוזר על הדימוי בו השתמש ברומים 11: 1-6. בעת הטבילה, הבשר החוטא ששירת את החטא – נהרס. "האדם הישן נצלב" (רומים 6: 6). אך בטבילה מתרחשת לא רק קבורה, אלא גם תחייה, כך שהאדם קם לחיים מחודשים. זה אומר כי זו בחירה שעלינו לעשות יום אחר יום, כל פעם מחדש, לשים קץ ל"אני הישן". אלוהים אינו מכלה את חופש הבחירה של האדם. אפילו לאחר שהאדם החוטא מת לחטא בטבילה, הוא יכול שוב לחטוא. שאל כותב אל הקולוסים **"עַל כֵּן מוֹתֵתוּ אֶת הָאֵיבָרִים הַשְּׂיִכִּים לָאָרֶץ"** (קולוסים 3: 5). לכן, לאחר התחייה, הממאבק עם החטא עדיין יהיה קיים. ההבדל הוא כי אדם שכעת שוכנת בו הרוח בעלת כוח אלוהי לנצח במאבק זה. יתר על כן, עקב האופן המופלא שבו האדם השתחרר מעבדות החטא, הוא פשוט מחוייב לא לשרת אותו שוב.

חשבו על כך שאותו הרוח אשר הקים את ישוע לתחייה שוכן בנו, אם אנו מאפשרים זאת. חשבו איזה כוח עצום טמון בנו! מה מונע מאיתנו להשתמש בו ביעילות כפי שצריך?

רוח האימוץ

קראו רומים 8:15. כיצד שאול מתאר מערכת יחסים חדשה במשיח? איזו תקווה נמצאת בדבריו? כיצד אנו יכולים להביא אותה לידי ביטוי בחיינו?

מערכת היחסים החדשה מתוארת כחירות מהפחד. העבד בשעבוד חי בפחד תמידי מהשליט שלו. והוא לא ירוויח כלום, אף לא לאחר שנים של שירות. אך זה לא מה שקורה עם מי שמקבל את ישוע המשיח. ראשית, העבודה שלו היא מרצונו האישי של האדם. שנית, הוא משרת ללא פחד מפני ש"אַהְבָּה שְׁלֵמָה מְגַרֶשֶׁת אֶת הַפֶּחַד" (1 ליוחנן 4:18). שלישית, הוא בעצם בן מאומץ של אלוהים ויורש של ירושה אינסופית.

"רוח השעבוד נגרמת על ידי רצון לחיות על פי דת חוקית ונכונה, מתוך שאיפה להגשים את דרישות התורה בכוחות עצמינו. יש לנו תקווה רק כאשר אנו נכנסים לברית אברהם, שהיא ברית חסד על ידי אמונה בישוע המשיח " (אלן ג' וייט, The SDA Bible Commentary, כרך 6, עמוד 1077).

מה מבטיח לנו כי אלוהים אכן אימץ אותנו כילדיו? רומים 8:16.

העדות הפנימית של הרוח מאשרת זאת. לא ניתן להסיק מסקנות על סמך הרגשה פנימית בלבד, אך אלה אשר עקבו אחר אורו של דבר אלוהים על פי מיטב הבנתם ישמעו קול פנימי המאשר כי הם התקבלו כילדים של אלוהים. אכן, ברומים 8:17 כתוב כי אנו יורשים של אלוהים, חלק ממשפחתו, וכמו ילדים אנו מקבלים את הירושה הנפלאה שלו. אנו לא מרוויחים אותה, אלא מקבלים אותה מכוח מעמדנו החדש באלוהים שהוענק לנו בחסדו.

עד כמה יחסיכם קרובים עם האדון? האם אתם באמת מכירים אותו, או שאתם רק יודעים עליו משהו? אילו שינויים עליכם לעשות כדי שמערכת היחסים עם הבורא והמושיע שלכם תהיה יותר קרובה? מה מחזיק אתכם מאחור, ומדוע?

נקודות למחשבה

"תוכנית הישועה אינה מעניקה למאמינים חיים חופשיים מסבל וניסיונות של עולם זה בו אנו חיים. להיפך, היא קוראת להם ללכת בעקבות המשיח באותה דרך של הכחשה עצמית ותוכחה... באמצעות ניסיונות כאלה ורדיפות דמותו של ישוע באה לידי ביטוי ומשתקפת בבני עמו... על ידי השתתפות בסבל ישוע אנו משכילים ומתחנכים במשמעת ומתכווננים לחלוק את תהילת העולם הבא" (The SDA Bible Commentary, כרך 6, עמודים 568, 569).

"השרשרת שהורדה מכס האלוהים ארוכה מספיק כדי להגיע לעומקים הנמוכים ביותר. המשיח מסוגל לשלוף את האדם החוטא ביותר מתוך בור של השפלה, ולמקם אותו היכן שייכירו בו כילדו של אלוהים, כיורשו של ירושה נצחית עם ישוע" (אלן ג' וייט, Testimonies for the Church, כרך 7, עמוד 229).

"האחד אשר נמצא במעמד כבוד מול כל השמים בא לעולם הזה כדי לעמוד בראש האנושות, תוך שהוא מעיד על המלאכים שנפלו ועל תושבי עולמות אחרים שלא נפלו כי באמצעות עזרה אלוהית אשר ניתנה, כל אחד יכול ללכת בדרך של ציות לפקודות של אלוהים... הכופר שלנו שולם עלידי מושיענו. אף אחד לא צריך להיות משועבד עלידי השטן. ישוע עומד לפנינו כעוזר עוצמתי וחזק" (אלן ג' וייט, Selected Messages, ספר 1, עמוד 309).

שאלות דיון:

1. אילו תקוות ניתן לקחת מציטוטי אלן וייט בשיעור זה של יום שישי? כיצד הבטחות אלה יכולות להתקיים במציאות בחיינו? מדוע, למרות ההצעות הכל כך רבות שיש לנו במשיח, אנו נשארים במקום, הרחק מהיכן שהיינו יכולים להיות ביחד איתו?
2. מה משעמום הפסוק רומים 8:5? במה חושק הרוח? על מה אתם חושבים, מה אתם קוראים\רואים\עושים שמונע זאת מכם?
3. חשבו על העניין שאנו נמצאים או בצד אחד או בצד השני של המאבק הגדול. מהן ההשלכות של עובדה מולחטת זו? כיצד עובדה זו אמורה להשפיע על האופן שבו אנו עושים אפילו את הבחירות "הקטנות ביותר" בחיינו?

שיעור מספר 10*
2 - 8 דצמבר

"ילדי הבטחה"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: רומים 9.

פסוק לשינון: "וּבְכֵן הוּא מְרַחֵם עַל מִי שֶׁהוּא רוֹצֶה, וּמִקְשָׁה אֶת לֵב מִי שֶׁהוּא רוֹצֶה" (רומים 9:18)

"כִּכְתוּב: 'וְאֶהָב אֶת־עַקְב, וְאֶת־עֵשָׂו שְׂנֵאתִי'... הֲרִי לְמִשָּׁה הוּא אוֹמֵר: 'וְחַלְתִּי אֶת־אֶשֶׁר אֲחֹן, וְרַחֲמֹתַי אֶת־אֶשֶׁר אֶרְחֹם'" (רומים 9:13,15). על מה שאול מדבר בפסוקים אלה? מה לגבי הרצון החופשי של האדם וחופש הבחירה, אשר בלעדיהם כמעט שום דבר ממה שאנו מאמינים בו אינו הגיוני? האם איננו חופשיים לבחור או לדחות את אלוהים? האם פסוקים אלה מלמדים כי ישנם אנשים הנבחרים להיות נושעים ואחרים לא, ללא קשר לבחירותיהם האישיות?

התשובה, כרגיל, נמצאת בהתבוננות ברקע הכללי של דברי שאול. שאול מנסה להראות בטיעונו את זכותו של אלוהים לבחור את האנשים אשר ישתמש בהם באופן מיוחד. שהרי, סופו של דבר, אלוהים נושא באחריות האולטימטיבית על הפצת הבשורה בעולם והחזרת אנשים בתשובה. משום כך, הוא גם זה שבוחר דרך מי הוא מעדיף לעשות זאת ומי יהיו "סוכניו". כלומר, אלוהים אינו מונע מאף אחד את ההזדמנות לישועה, זה נוגד את עיקרון חופש הבחירה. אלוהים מעוניין בכך שכל האנשים יושעו. רומים 9 אינו מדבר על ישועה אישית, אלא על שליחות אלוהית לבצע עבודה מסוימת.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-9 בדצמבר.

הנטל של שאול

"וַאֲתֶם תְּהִירְלִי מַמְלַכֶת כְּהִנִּים וְגוֹי קָדוֹשׁ; אֱלֹהֵ הַדְּבָרִים, אֲשֶׁר תִּדְבַּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"
(שמות 19:6)

אלוהים היה זקוק למבשרים כדי להאיר ולהוציא מהחושך עולם השקוע בעבודת אלילים ובעבודה זרה. הוא בחר להתגלות בפני בני ישראל. הוא תכנן כי הם יהפכו לאומה אשר תהווה מודל לחיקוי לעמים הסובבים אותם וכך ימשכו אחרים לאלוהים האמיתי. זו הייתה מטרת התגלותו לישראל. ועם עלייה במספר בני ישראל, עם עלייה במספר וגודל הברכות שקיבלו, הם היו צריכים להרחיב את גבולות ממלכתם עד שהיו מקיפים את כל העולם.

קראו רומים 9:1-12. מה המסר ששאול מעביר כאן על נאמנותו של אלוהים בתוך כישלונות אנושיים?

שאול מציג מספר טיעונים על מנת להראות כי ההבטחה לישראל לא נכשלה לחלוטין. נשאלו עוד דרכים שבהם אלוהים ממשיך לפעול. כדי לבסס רעיון זה, שאול פונה אל להיסטוריה של עם ישראל. הוא מראה כי אלוהים תמיד היה בררני: (1) אלוהים אינו בחר את כל הזרע של אברהם לברית שלו, אלא רק את זרעו של יצחק. (2) הוא לא בחר את כל זרעו של יצחק, אלא רק את יעקב.

חשוב להבין כי המורשת והמוצא עצמם אינם ביטחון לישועה. אתם יכולים להיות בעלי גנים נכונים, להיות ממשפחה נכונה, אפילו בקהילה הנכונה, ובכל זאת ללכת לאיבוד, בכל זאת להיות מחוץ להבטחה. כל העניין הוא באמונה, אמונה אשר פועלת באמצעות אהבה ואשר חושפת מיהם "בני ההבטחה" (רומים 8:9).

קראו את החלק השני של פסוק רומים 9:6. מה המסר החשוב כאן בשבילינו כאדונטיסטים, אשר בהרבה מובנים משחקים בימינו את התפקיד של בני ישראל בעת העתיקה?

הנבחרים

"נֹאמֵר לָהּ 'זָרָב יַעֲבֹד צָעִיר', כִּפְתּוּב: 'וְאַהֲבָ אֶת־יַעֲקֹב, וְאֶת־עֲשׂוֹ שְׂנֵאתִי' "רומים 9:12,13

כאמור בהקדמה של השבוע הנוכחי, לא ניתן להבין את המסר אגרת רומים אם לא מתייחסים לכתוב כישועה של הכלל, ולא של הפרט. הוא מדבר על תפקידים מסויימים אשר אלוהים נותן לאנשים מסויימים. אלוהים רצה שיעקב יהיה אב לאנשים אשר יהיו מבשרים מיוחדים שלו בעולם. בקטע לא נאמר כי עבור עשו לא קיימת גאולה. אלוהים רצה שיושע בדיוק כפי שהוא חושק בישועת כל בני האדם.

קראו רומים 9:14,15. כיצד או מבינים פסוקים אלה בהקשר של הכתוב לפני כן?

שאל אינו מדבר על ישועה פרטית מאחר שאלוהים מרחם על כולם ו"חֲפֹץ שְׁכַל בְּנֵי אָדָם יִנָּשְׁעוּ" (1 לטימותאוס 4: 2). "חֲסֵד הָאֱלֹהִים הוֹפִיעַ לְיִשׁוּעַת כָּל בְּנֵי אָדָם" (טיטוס 2: 11). אך אלוהים כו יכול לבחור באומות שונות למילוי תפקידים שונים, ולמרות שהן יכולות לסרב לאלוהים – הן לא יכולות להשפיע על בחירתו ולשנותה. לא משנה כמה עשו היה מנסה, הוא לא יכל להפוך לאבי העם הנבחר ושל המשיח. נחזור ונדגיש שוב, כי אין זה מונע מעשו וצאצאיו את הגאולה. מתנת החסד דרך המשיח ניתנת לכולם. כולנו נבחרנו להיושע, ולא ללכת לאיבוד (אפסים 1: 4,5 ; 2 לפטרוס 1: 10). הבחירות שלנו, ולא של אלוהים, הן אלו שמרחיקות אותנו מחיי הנצח במשיח. ישוע מת למען כל בן אנוש באשר הוא. עם זאת, אלוהים מגדיר בדברו את התנאים שעל פיהם כל נפש תיבחר לחיי עולם – אמונה במשיח, אשר מובילה את החוטא המוצדק לציות.

אפילו אם אף אחד אחר לא היה קיים בעולם חוץ מכם, אתם נבחרתם על ידי אלוהים להיושע במשיח עוד מהיווסד עולם. איזו זכות, איזו תקווה! אם לקחת בחשבון את כל מה שיש לנו בעולם, מדוע כל דבר אחר נראה מזערי וחסר טעם בהשוואה להבטחה גדולה זו? מדוע האסון הנוראי שרק יכול להיות הוא אם נותנים לחטא, לאגו ולבשר למנוע מאיתנו את כל ההבטחות שבהן זכינו במשיח?

תעלומות

"כי לא מחשבותי מחשבותיכם, ולא דרכיכם דרכי; נאם יהוה: כִּי־גָבְהוּ שָׁמַיִם מֵאָרֶץ; כֵּן גָּבְהוּ דַרְכֵי מִדְרָכֵיכֶם, וּמַחְשְׁבֹתַי מִמַּחְשְׁבֹתֵיכֶם: " (ישעיהו 55:8,9).

קראו רומים 9:17-24. כיצד אנו מבינים זאת?

האופן שבו אלוהים פעל במצרים בעת יציאת בני ישראל היה למען ישועת המין האנושי כולו. התגלות האל באמצעות מכות מצרים חשפה למצרים ולעמים האחרים כי אלוהי ישראל הוא האלוהים האמיתי. הייתה זו בעצם הזמנה לנטוש את עבודת האלילים ולעבוד אותו. פרעה כבר קיבל החלטה ללכת נגד אלוהים, וכאשר אלוהים הקשיח את ליבו, זו לא הייתה כפייה ולקיחת הזדמנות גאולה. היתה זו הקשחה נגד שחרור בני ישראל, ולא נגד הזדמנות של פרעה לקבל ישועה אישית. ישוע מת בשביל פרעה, כפי שעשה זאת בשביל משה, אהרון, שאר בני ישראל ואף כמובן עבור כל אחד מאתנו.

המהות של כל זה היא שאנו כבני אנוש חוטאים, טווח הראייה שלנו על העולם, המציאות ומעשי האל מאוד מוגבל ומצומצם. כיצד אנו מצפים להבין את אלוהים ואת אופן פעולתו, אם העולם מסביבנו מלא בתעלומות שאנו לא מצליחים לפתור ולהבין? הידעתם, שרופאים הבינו והתחילו לשטוף את ידיהם לפני ביצוע ניתוח רק ב1717 שנים האחרונות? כמה בורים אנחנו! ומי יודע אילו דברים נגלה בהמשך אשר יראו כמה עמוק אנו שקועים בבורות ובחוסר ידיעה.

כמובן שלא תמיד דרכי אלוהים ברורות לנו, אך ישוע בא וגילה לנו את אלוהים (יוחנן 14:9). אם כך, מדוע חשוב כל כך עבורינו תמיד להישען על אופיו של ישוע ועל מה שהוא גילה לנו על אלוהים, על אהבתו (בין כל הלא נודע והלא צפוי שמתרחש בחיינו)? כיצד הכרת אופי אלוהים עוזרת לנו להישאר נאמנים בניסיונות שבעינינו נראים כה לא מוצדקים ולא הוגנים כלפינו?

עמי – האנשים שלי

ברומים 9: 25 שאל מצטט את הושע 2: 23, וברומים 9: 26 את הושע 1: 10. הרקע לכתוב הוא כי אלוהים הורה להושע לשאת לאישה "אִשָּׁת זְנוּנִים" (הושע 2: 1) כהמחשה למערכת היחסים בין אלוהים ועם ישראל, מפני שהעם הלך ועבד אלילים אחרים. הילדים שנולדו במסגרת נישואין אלה קיבלו שמות אשר סימלו את דחייתו של אלוהים ועונשו על ישראל האלילית. הבן השלישי נקרא לא עמי (הושע 9: 1). ובכל זאת, הושע ניבא כי לאחר שיעניש את עמו, אלוהים יחזור ליחסי הברית איתם. (ראו הושע 2: 11-19) ברגע זה, אלו אשר היו "לא עמו" הפכו ל"עמו".

בימי שאול, עמו של אלוהים היה מורכב "לא רק מְקָרְב הַיְּהוּדִים אֲלָא גַם מְקָרְב הַגּוֹיִם" (רומים 9: 24). איזו הצגה ברורה, פשוטה ועוצמתית של הבשורה אשר נועדה בשביל כל העולם. כפי שכתוב בהתגלות 6: 14 "רְאִיתִי מִלְאָךְ אַחֵר מְעוֹפֵף בְּאֶמְצַע הַשָּׁמַיִם, אֲשֶׁר לוֹ בְּשׂוֹרֶת עוֹלָם לְבָשָׁר לְיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ וּלְכָל אֲמָה וְשִׁבֵּט וְלָשׁוֹן וְעַם".

קראו רומים 9: 25-29. שימו לב לכמות הרבה של הציטוטים ששאל מביא מן התנ"ך כדי להבהיר ולבסס את דבריו. מה המסר העיקרי בקטע? איזו תקווה נותנים הפסוקים לקוראיהם?

העובדה שכמה ממקורביו של שאול דחו את הגאולה המוצעת מאוד הכבידה על ליבו (רומים 9: 2). אך בכל זאת הייתה תקווה. אלוהים אף פעם לא מוותר ולא חוזר בו מהבטחותיו, גם אם בני האדם כן מוותרים. יש לנו תקווה, מכיוון שהבטחות אלוהים יתקיימו בכל מקרה, ואם נושיט יד לקבל אותן, הן יתקיימו גם בחיינו ונהיה חלק מזה.

כמה פעמים אנשים הכשילו אתכם? כמה פעמים נכשלתם בעצמכם או הכשלתם אחרים? ייתכן כי יותר ממה שאתם יכולים להיזכר ולמנות. מה ניתן ללמוד מכישלונות אלה על מקור האמון והביטחון האמיתי שלנו?

מיכשול

קראו רומים 32-30:9. מה המסר של הפסוקים? כיצד אנו יכולים לקחת מסר זה, אשר נכתב בנסיבות, זמן ומקום מאוד מסויימים, וליישם אותו היום בחיינו? כיצד אנו יכולים למנוע מעצמנו טעויות אשר עשו בני ישראל בזמנם בהקשר שלנו?

שאל מסביר לאחיו במילים פשוטות מאוד, שלא ניתן להבינן אחרת, כי הם מפספסים משהו מאוד יקר שאלוהים רצה שיהיה להם. ויותר מזה, זה משהו שהם בעצמם רודפים אחריו, אך לא מצליחים להשיג.

מעניין, כי הגויים, אשר בכלל לא היו מעוניינים בדבר שכזה ולא חשקו בקבלה כזו מאלוהים – קיבלו אותה. עד לרגע שהבשורה הגיעה אליהם, הם פעלו מתוך מטרות ומניעים אישיים בלבד. הם אימצו את העקרונות שהוצעו להם. אלוהים הכריז עליהם כעל צדיקים משום שהם קיבלו את ישוע המשיח כתחליפם. זו הייתה עסקה על סמך אמונה.

הבעיה של בני ישראל הייתה בכך שהם נכשלו באבן הנגף (רומים 33:9). חלקם (מעשי השליחים 2:41) סרבו לקבל את ישוע מנצרת כמשיח אשר נשלח על ידי אלוהים. הוא לא עמד בציפיותיהם לגבי המשיח, לכן הם הפנו לו גב.

בפסוק 33 שאל מביא ציטוט נוסף מהתנ"ך. בקטע זה הוא שוב מדגיש כמה הכרחית האמונה האמיתית בתכנית הישועה (ראו ה'1 לפטרוס 6-8:2). צור מכשול? שאף אחד מהמאמינים בו לא ייבוש? כן, עבור רבים ישוע מהווה אבן מכשול, אך עבור אלה המכירים אותו באמת והאוהבים אותו, הוא מהווה אבן מסוג אחר – צור ישועה (תהלים 89:27).

האם אי פעם ישוע היווה עבורכם "אבן נגף" או "צור מכשול"? אם כן, כיצד? מה הביא אתכם לאותו מצב? כיצד נחלצתם ממנו, ומה למדתם מכך כדי לא למצוא את יחסיכם עם ישוע במצב דומה פעם נוספת?

נקודות למחשבה

"ישנן בחירות של אנשים יחידים וישנן – של קבוצת אנשים. הבחירות היחידות שנמצאות בדבר אלוהים הן בחירות שבהן אדם נבחר לשם גאולה. רבים חושבים כי נבחרו בוודאות לאושר שמיימי וחיי נצח מובטחים להם. אך זה לא מה שכתבי הקודש אומרים לנו. האדם נבחר כדי ללבוש שריון ולהילחם ביראה במאבק האמונה. הוא נבחר להשתמש באמצעים שאלוהים הניח בהישג ידו במלחמה נגד כל יצר רע, בעוד כי השטן משחק בחייו ובנשמתו. הוא נבחר כדי להתמיד בתפילה, כדי לחקור את כתבי הקודש, וכדי למנוע כניעה לפיתויים. הוא נבחר להיות בעל אמונה מושלמת. הוא נבחר להיות ממושמע לכל מילה היוצאת מפי אלוהים, כי הוא יכול לא רק לשמוע, אלא לקיים זאת. זו הבחירה המצויה בכתבי הקודש" (אלן ג' ווייט, Testimonies to Ministers and Gospel Workers, עמודים 453,454).

"אין מוח מוגבל יכול להבין בשלמות את האופי או המעשים של ישות אינסופית. איננו יכולים לגלות את אלוהים על ידי חקר. הישות הקדושה חייבת להישאר במסתר הן לחזקים והתרבותיים ביותר, והן לחלשים והבורים ביותר. אך למרות כי "עֵנָן וְעֶרְפֶּל סָבִיבוֹ; צֶדֶק וּמִשְׁפָּט, מָכֹון כְּסָאוֹ" (תהלים 2: 97), אנו יכולים להבין עד כה את ההתמודדות שלו איתנו ולהבחין בחמלתו חסרת הגבולות ובכוחו האינסופי. אנו יכולים להבין את מטרותיו בגבולות ההבנה והיכולות שלרשותנו. מעבר לכך אנו יכולים לסמוך על ידו הכל יכולה, ועל ליבו מלא האהבה." (אלן ג' ווייט, Education, עמוד 169).

שאלות לדיון:

- ישנם אנשים מסויימים המלמדים כי עוד טרם נולד האדם, אלוהים בוחר האם גורלו הוא ישועה (חיי נצח) או אבדון (עונש נצחי בשריפות הגיהנום). זה אומר כי לא משנה אילו בחירות יקבל האדם אשר נבחר לאבדון – הוא נידון לעונש זה. במילים אחרות, נניח כי ללא קשר להחלטותינו, אלוהים הוא זה שמחליט מראש כי אדם כלשהו יבלה נצח בשריפה בגיהנום על אף יחסים מקורבים עם ישוע בחייו. מה שגוי בתפיסת עולם כזו? כיצד תפיסה זו נוגדת את כל מה שאנו מאמינים בו?
- כיצד ניתן להקביל את פעילות הקהילה האדונטיסטית בימינו לבני ישראל בעת הקדומה? מה דומה ומה שונה? מה אנחנו עושים יותר טוב מהם? ומה יותר גרוע? בססו את תשבתכם.

שיעור מספר 11 *

9 - 15 דצמבר

"הנבחר"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: **רומים 10,11**.

פסוק לשינון: **"אם כן, אני שואל, האם נטש אלהים את עמו? בשום פנים לא! הרי גם אני בן עם ישראל, מזרע אברהם ומשפח בנמיין" (רומים 11:1)**

השבוע נעסוק בפרקים 10 ו-11, במיוחד עם דגש על פרק 11. חשוב לקרוא את הפרקים במלואם כדי לעקוב אחר חוט המחשבה של שאול. שני פרקים אלה מהווים מוקד עניין בדיונים רבים. אך דבר אחד מאוד ברור העובר כחוט השני לכל אורכם הוא אהבתו של אלוהים לאנושות ורצונו העז שכל המין האנושי יזכה לישועה. שאול אומר בבירור כי מאף אדם לא נמנעת הזכות לישועה, וכי בעניין זה אין משמעות למוצא האדם. כולם חטאו וזקוקים בחסדו של אלוהים אשר ניתן דרך ישוע המשיח. תפקידי בני אדם עשויים להשתנות, אך לא תכנית הישועה. שאול ממשיך לפתח את הנושא של תפקיד האדם בתכנית הישועה. אין מדובר בהזמנה להיוושע, אלוהים מזמין את כולם להנות מחסדו, אלא מדובר בתפקיד מסויים בתכנית הגדולה כדי להגיע עד כל אחד בעולם. וכעת, לאחר קורבן המשיח והתגלות הבשורה לגויים, בייחוד באמצעות שאול, מאמינים גויים ויהודים נרתמו יחדיו לשם מטרה אחת גדולה – לימוד הבשורה בכל העולם!

* לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת 16 בדצמבר.

המשיח והתורה

קראו רומים 4:1-10. בהתחשב בתוכן הקודם של האגרת, מה המסר שבפסוקים? כיצד היום אנו עלולים להסתכן בניסיון ליצור ולבסס צדקה עצמית?

שמירת התורה יכולה להופיע בדרכים רבות, חלקן מתוחכמות מאוד, חלקן – פחות. אנשים המתרכזים בעצמם, במעשיהם הטובים, לתזונתם, לאופן המדויק שבו הם שומרים שבת, לכל הדברים הרעים שאינם עושים, או לכל הדברים הטובים שהשיגו – נופלים במלכודת של בעלות התורה, גם אם מניעיהם טובים ביותר. כל רגע בחיינו, עלינו להחזיק לנגד עינינו את קדושת אלוהים לעומת הטמאה שלנו. זו הדרך הבטוחה ביותר להגן על עצמינו מפני חשיבה המובילה לניסיון להשיג צדקה עצמית, המנוגדת לצדקת ישוע.

רומים 4:10 הוא פסוק חשוב אשר מתמצת את כל מהות האגרת. ראשית כל, הבה ניזכר בהקשר הכתוב. יהודים רבים ניסו להקים צדקה משלהם ולהשיג צדקה מהתורה (רומים 3,5:10). אך עם בוא המשיח, הוצגה הדרך האמיתית לצדקה. הוא היה הדמות שאותה סימלה כל מערכת הטקסים העתיקה. וכל מי שיכוון את אמונתו לישוע, יקבל הצדקה. ואילו התורה המוסרי מראה את הצורך במושיע, במחילה ובהצדקה הניתנים על ידי ישוע לבדו. במובן זה, המשיח מסכם את התורה, שהרי היא מובילה ומסתכמת בו ובצדקתו. משיח הוא היעד הסופי של התורה.

האם אי פעם התגאתם בעצמכם על כמה הינכם טובים, במיוחד בהשוואה לאחרים? ייתכן כי הינכם באמת "טובים יותר", אך מה הלאה אם כן? השוו עצמכם למשיח, ותראו עד כמה אתם טובים באמת.

הבחירה בחסד

קראו רומים 7:1-11. איזו דעה שכיחה שולל הקטע באופן חד משמעי ובלתי והפיך?

תחילה, לשאלתו האם אלוהים נטש את עמו, עונה שאול כי נשאר שריד נבחר החסד המוכיח כי אלוהים אינו עזב את אנשיו. יש לזכור כי המאמינים הראשונים היו יהודים כולם, לדוגמה – קבוצת האנשים שהתווספו למשפחת התלמידים בשבועות בירושלים. כדי שכיפא ישתכנע בזכאותם השווה של הגויים לחסד ישוע היה צורך בחזון מיוחד ונס אמיתי (מעשי השליחים 10, 9-15:7). לקח זמן עד שהבינו והשלימו עם העניין כי יש ללמד את בשורת ישוע לגויים.

קראו רומים 10:7-11. האם שאול אומר כי אלוהים עיוור במכוון את היהודים שדחו את ישוע כך שלא יראו את דרך האמת לישועה? מה שגוי בתפיסה זו?

ברומים 10:8-11, שאול מצטט מהתנ"ך, דבר אשר נתפס כסמכותי בקרב היהודים. הקטע ששאול מצטט מציג כיצד אלוהים מעניק לישראל רוח של תרדמה ומונע מהם ראייה ושמיעה. האם הוא עושה זאת על מנת להסתיר מהם את האור אשר יובילם לקראת ישועה? לעולם לא! אלוהים אף פעם לא ימנע מקבוצת אנשים כזו או אחרת הזדמנות לקבל גאולה. מדובר כאן על התפקיד אשר אנשים אלה ממלאים בעבודתו.

מה לא נכון בחשיבה כי אלוהים מונע מקבוצת אנשים להיושע? מדוע היא נוגדת את הבשורה כולה, אשר בבסיסה מותו האולטימטיבי של ישוע למען כל בני האדם? כיצד במקרה של יהודים, לצורך דוגמה, חשיבה כזו עלולה לגרום לתוצאות טרגיות?

השלוחה הטבעית

קראו רומים 11:15-11:11. איזו תקווה מדהימה מציג שאול בפסוקים אלה?

בקטע אנו מגלים שני ביטויים מקבילים : שלמותם של בני ישראל (פסוק 12) והשבתם (פסוק 15). שאול חוזה כי המעידה וההפסד הם זמניים, וכי אחריהם עתידים לבוא השלמות והקלה. זהו המשך תשובתו לשאלה הפותחת את פרק 11.

קראו רומים 11:24-11:16. נסחו במילים שלכם, מה שאול אומר כאן?

על מנת להראות כי אלוהים עדיין נשאר נאמן לעמו, שאול מדמה את השריד הנאמן בישראל לעץ זית אצילי שחלק מענפיו נשברו (הלא מאמינים). אך השורשים והגזע עדיין חיים וקיימים. לתוך העץ השתלבו המאמינים הגויים. אך הם שואבים את כוחם לחיים מהגזע ומהשורשים, אשר מסמלים את ישראל המאמינה.

מה שקרה לאלה אשר דחו את ישוע, עלול לקרות גם לגויים המאמינים. כתבי הקודש אינם מלמדים אותנו כי אם נושעת פעם, הינך נושע לעד. כפי שהישועה מוצעת בחינם ובפשטות, כך גם בחופשיות היא עלולה להידחות. על אף שיש להימנע מחשיבה כי כל פעם שאנו טועים, אנו מאבדים את ישועתנו או שנקבל ישועה רק כאשר נהיה מושלמים, כן יש להיזהר מקיצוניות הפוכה כי חסדו של האל מכסה הכל ולא משנה מה נעשה, הישועה שלנו מובטחת. מפני שבסוף, יושעו רק אלה אשר ימשיכו ב"טובו של אלוהים" (רומים 11:22).

אף מאמין אינו צריך להתנשא בטוב שלו או להרגיש עליונות על פני זולתיו, בני האדם. לא הרווחנו את ישועתינו, זוהי מתנה. כולנו שווים בפני אלוהים, כולנו חטאנו וזקוקים לקדושה הניתנת לנו בחסד. אין בנו דבר שאנו יכולים באמת להתפאר בו. הדבר היחיד שאנו יכולים וצריכים להתהדר בו הוא ישוע אשר בו אנו תלויים לחלוטין ובלעדיו אנו חסרי ישע וחסרי תקווה!

כל ישראל יושע

קראו רומים 11:25-27. אילו אירועים אדירים מנבא כאן שאול?

מאמינים מתווכחים ודנים על פסוקים אלה מזה מאות שנים. אך ישנן מוסכמות עליהם. הראשונה מביניהן היא כי אלוהים הגיע אל היהודים. שאול שוב עונה על השאלה המופיעה בתחילת הפרק. הוא אומר כי קהות הלב שאחזה את ישראל היא רק במידה מסויימת, וזהו עניין זמני "עד אשר יכנס מלוא הגויים".

מה זה אומר "מלוא הגויים"? רבים מפרשים זאת כהשלמת המשימה הגדולה של ישוע, כלומר כאשר כל העולם ישמע את בשורתו. ביאת המשיח תהיה קרובה מתמיד, וזו הנקודה שבה יהודים רבים יתחילו לקבל את ישוע כמשיח שלהם.

מה משמעות הביטוי "כל ישראל יושע"? לא ניתן לפרש זאת כי כל יהודי יזכה לישועה בסופו של דבר על ידי איזהו צו אלוהי. בשום מקום בכתבי הקודש אנו לא רואים הבטחה אניברסלית לישועה לאדם נפרד או לקבוצת אנשים מסויימת.

אלן ג' וייט מגיב על רומים 11 וכותבת כי "בכרזה הסופית של הבשורה רבים מן היהודים... יקבלו באמונה את ישוע המשיח כמושיעים" (The Acts of the Apostles, עמוד 381).

"יש לנו עבודה אדירה לעשות בעולם. אלוהים הצהיר כי הגויים יתאספו, ולא הגויים בלבד, אלא כן היהודים. רבים בקרב היהודים יפנו לישוע, ודרכם נראה את הישועה של אלוהים כמנורה דולקת. יש יהודים בכל מקום, וצריך להביא להם את האור של האמת הנוכחית. בינם יש רבים אשר יענו לאור זה ויכריזו על אי ההשתנות של חוק האלוהים" (Evangelism, עמוד 578).

חשבו על השורשים היהודיים של האמונה המשיחית. כיצד לימוד בררני של הדת היהודית עלול לסייע לנו להבין טוב יותר את אמונתנו במשיח?

גאולת החוטאים

אהבתו של שאול לבני עמו משתקפת בבירור ברומים 11: 25-27. כמה זה היה קשה בשבילו כאשר חלקם יצאו נגדו ונגד הבשורה. אף על פי כן, הוא המשיך להאמין כי רבים מהם יקבלו את ישוע כמשיח.

קראו רומים 11: 28-36. כיצד שאול מראה אהבה לא רק כלפי יהודים, אלא כלפי כל העולם? כיצד הוא מביע כאן את הכוח המדהים והמיסטורי של חסד אלוהים?

למרות הניגוד המוצג ברומים 11: 28-36 בין היהודים לגויים, בבירור נאמר כי יש רקע משותף – רחמיו של אלוהים, אהבתו וחסדו נשפכים על כל החוטאים. מאז ומעולם בתכנית הישועה של אלוהים היה להציל את כל האנושות, ולשם כך להשתמש באנשים מסויימים, ואף בעמים שלמים ככלי עבודה בידיו.

קראו בקפידה רבה את רומים 11: 31. איזה מסר חשוב עלינו להפיק מפסוקים אלה לגבי העדות שלנו, לא רק ליהודים, אלא לכל האנשים הבאים איתנו במגע?

אין ספק כי אם הכנסייה הנוצרית הייתה מתייחסת ליהודים אחרת לאורך ההיסטוריה, יותר יהודים היו מאמצים את האמונה במשיח. השקיעה הקיצונית בפגאניות, מסעות הצלב, דחיית היום השביעי והחלפתו ביום ראשון – בהחלט אינם מושכים את היהודים לישוע. כמה חשוב שכל המאמינים בישוע יבינו את הרחמים שניתנו להם בישוע, ויביעו רחמים לאחרים. אנו לא יכולים לכנות עצמינו כתלמידי ישוע ולא לרחם על הסובבים אותנו (מתי 23-36: 18).

האם יש אדם שעליכם לרחם עליו, אך זה לא מגיע לו? מדוע לא לרחם ולחון עליו, עד כמה שזה קשה? האין זה מה שישוע עשה למעננו?

נקודות למחשבה

" על אף כישלונה של ישראל כעם, נותרו בינם שרידים טובים שיש להצילם. בעת ההמתנה למושיע היו אנשים נאמנים שקיבלו בשמחה את המסר של יוחנן המטביל, ופנו ללמוד מחדש את הנבואות על משיח. כאשר נוסדה הקהילה המשיחית הקדומה, היא הייתה מורכבת מיהודים נאמנים אלה שהכירו בישוע מנצרת בתור האחד שכל כך חשקו לבואו..."

בין היהודים יש כאלה, כמו שאול מטרסוס, הם מתמחים בכתבי הקודש, והם אלה שיכריזו על אי השתנותו של תורת האלוהים... וכמו עבודיו הנאמנים יגלו את בשורת הישועה לאלו שהוזנחו. בהכרזה הסופית של הבשורה, כאשר עבודה מיוחדת תתבצע בשביל אנשים שהוזנחו עד כה, אלוהים מצפה מהשליחים לתת יחס מיוחד ליהודים אשר הם מוצאים בכל חלקי העולם. כפי שכתבי הקודש הקדומים, התנ"ך, מתמזגים עם אילו החדשים בהסבר המטרה הנצחית של אלוהים, עבור יהודים רבים יהיה זה כמו שחר לאחר ליל חשוד, כמו תחייה לנשמה. כאשר הם יראו את ישוע מתואר בתנ"ך, ויבינו אכיצד הברית החדשה מסבירה את התנ"ך, הם יכירו בישוע כמושיע העולם. ורבים יקבלו באמונה את המשיח כגואל שלהם. " (אלן ג' וייט, The Acts of the Apostles, עמודים 376, 377, 381).

שאלון לדיון:

1. האם זה הגיוני כי יהודים, אשר בשבילם עשרת הדיברות חשובות באותה המידה כמו לאדוונטיסטים, ישחקו תפקיד משמעותי בפקחת עיני העולם על נושאים שונים? שהרי, אם לקחת בדוגמה את נושא השבת, היהודים הם הוותיקים בזה לעומת האדוונטיסטים. דונו בנושא.
2. מדוע הקהילה האדוונטיסטית צריכה להיות המוצלחת ביותר מכל שאר הקהילות בהשגת היהודים? מה קהילתכם המקומית יכולה לעשות כדי להשפיע על היהודים שמסביבכם?
3. מה אנו יכולים ללמוד מטעויות בני ישראל? כיצד אנו יכולים למנוע מעצמינו חזרה על טעויות אלה?

שיעור מספר 12 *

16 - 22 דצמבר

"התגברות על הרוע באמצעות הטוב"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: **רומים 12,13**.

פסוק לשינון: **"וְאַל תִּדְמּוּ לָעוֹלָם הַזֶּה, כִּי אִם הַשְׁתַּנּוּ עַל־יְדֵי הַתַּחֲדָשׁוֹת הַדֹּעַת כְּדִי שֶׁתִּבְחִינוּ מִהוּ רָצוֹן אֱלֹהִים, מִהוּ הַטּוֹב וְהָרָצוּי וְהַמְשָׁלָם בְּעֵינָיו" (רומים 12:2)**

שאל מנסה לשחרר את הקהילה הרומית מהרועם המוטעה שקיבלה על תורה, וקורא למאמינים בישוע לרף גבוה של משמעת. משמעת זו נובעת משינוי פנימי בלב ובמוח, והשינוי מתרחש רק באמצעות כוחו של אלוהים כאשר האדם נכנע לו. באגרת לא נאמר כי משמעת זו באה באופן אוטומטי וטבעי. המאמין צריך להיות משכיל לשם כך ולדעת את דרישות התורה. יתרה מכך, הוא צריך לחשוק בציות לדרישות אלה. והכי חשוב, האדם צריך לחפש אחר כוח האלוהי שבלעדיו ציות זה אינו בר השגה.

משמעות הדבר היא כי מעשים הם חלק מהאמונה. שאל מעולם לא פסל את חשיבות המעשים. בפרקים 13 עד 15 הוא מדגיש אותם ומעניק להם תשומת לב רבה. אין זה סותר את מה שאמר לפני כן על הצדקה על סמך אמונה. להיפך, מעשים הם ביטוי אמיתי למה שנקרא לחיות על פי אמונה. ניתן אפילו לומר כי כעת, לאחר בוא ישוע, דרישות הברית החדשה נוקשות יותר מן הברית הישנה. מפני שהמאמינים קיבלו דוגמה להתנהגות מוסרית ראויה במשיח ישוע וכעת יש לנו דגם מוחשי להשוואה. **"יְהֵא בְכֶם הֵלֶךְ רוּחַ זֶה אֲשֶׁר הִיָּה..."** לא במשה, לא בדניאל, לא בדוד, לא בשלמה, לא בחנוך, לא בדבורה, לא באליהו, אלא **...בְּמִשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ"** (פיליפים 2:5).

רף המשמעת אינו יכול להיות גבוה יותר!

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת 23 בדצמבר.

עבודה תבונתית

החלק העקרוני והתאולוגי של אגרת רומים מסתיים בפרק 11. פרקים 12 עד 16 מציגים הוראות מעשיות והערות אישיות. פרקים מסכמים אלה בעלי חשיבות רבה משום שהם מראים כיצד בעצם צריכים להיראות חיי אמונה. קודם כל, יש לציין כי אמונה איננה תחילף לציות ומשמעת. המצוות המוסריות עדיין בתוקף. והברית החדשה נותנת להן הסבר, פירוט ואף מעצימה אותן. אין שום סימן או רמז כי יהיה קל להסדיר את חיי האמין על ידי עקרונות מוסר אלה. נהפוך הוא, נאמר לנו כי לפעמים הקרב יהיה קשה, מכיוון שקרב עם עצמך ועם החטא הוא תמיד מאוד קשה (1 לפטרוס 4: 1). אמנם נתנה לנו הבטחה לכוח אלוהי וניצחון על החטא, אך אנו חיים בעולם ששייך לאויבנו ונצטרך להילחם המון נגד פיתויים רבים ושונים. החדשות הטובות הן כי אם ניפול, אם ניכשל, לא ניזרק, אלא נקבל את עזרתו של הכהן הגדול שמשתדל עבורנו (עברים 7: 25).

קראו רומים 12:1. כיצד האנלוגיה שבפסוקים מציגה את אורח החיים שצריך להיות לנו כמאמינים? כיצד רומים 12:2 משתלב בזה?

ברומים 12:1, שאול רומז על קורבנות של תקופת התנ"ך. כפי שבעת העתיקה בעלי חיים הוקרבו לאלוהים, כך היום המאמינים צריכים להקריב את גופם לאלוהים – לא כמתים, אלא כקורבנות חיים המוקדשים לעבודת האל. בימי ישראל העתיקה כל בעל חיים המועמד לקורבן עבר בדיקה ייסודית ביותר. אם במהלכה התגלה בו פגם כלשהו, הוא נדחה ולא הוקרב, מפני שאלוהים ציווה כי הקורבן חייב להיות מושלם, ללא אף פגם. לכן, בשביל להיות קורבן חי, קדוש הראוי לאלוהים, המאמינים מחויבים לשמור על עצמם כמה שיותר. על אף שאף אחד מאיתנו אינו מושלם, הכוונה היא שנחיה חיים נקיים מחטא ונהיה נאמנים לאדוני כמה שאפשר.

"השליח מתאר כאן תהליך, והוא פונה לאלה שכבר מאמינים. חיי אמונה – זה לא לעמוד במקום, אלא להתקדם מהטוב לטוב ביותר" (מרטין לותר, Commentary on Romans, עמוד 167, 168). מה זה אומר להתקדם מהטוב לטוב יותר בחיים?

לחשוב באופן מפוכח

ברבעון זה דיברנו המון על נצחיות התורה המוסרית של אלוהים, והדגשנו שוב ושוב כי המסר ששאל מעביר באיגרת אינו אומר כי אמונה מבטלת את עשרת הדיברות. עם זאת, קל מאוד להתבלבל בהבנת התורה, אם שוכחים את עיקרה ומהרוח העומדת מאחוריה. זוהי אהבה, אהבה לאלוהים ולזולת. בעוד שמישהו מכריז על עצמו כי הינו אדם אוהב, כאשר מדובר באהבה בחיי היום יום אנו מגלים כי זהו עניין אחר לחלוטין.

קראו רומים 12:3-21. כיצד עלינו לגלות אהבה כלפי אחרים?

בדומה ל1 לקורנתים 12,13 שאל משבח את האהבה לאחר דיון על מתנות הרוח. אהבה (agape ביוונית), היא הדרך המעולה ביותר. אלוהים הוא אהבה (1 ליוחנן 4:8). כלומר, אהבה היא תיאור האופי של אלוהים. לאהוב, משמע להתייחס לאחרים כמו שאלוהים מתייחס.

שאל מראה כיצד אהבה באה לידי ביטוי באופן מעשי. עקרון חשוב שהוא מציג הוא ענוה, נכונות של אדם לא להתנשא מעל אחרים ולא לחשוב על עצמו יותר ממה שהוא באמת, אלא נכונות לתת עדיפות אחד לשני מתוך כבוד הדדי, ונכונות לא לצאת תמיד הכי חכם וצודק. ליישם את דברי המשיח **"קחו עליכם את עלי ולמדו ממני, כי עני אֲנִי ונמוך רוח"** (מתי 29:11). מכל האנשים, המאמינים בישוע צריכים להיות הצנועים ביותר. תראו כמה שאנו חסרי ישע. עד כמה שאנו שקועים בחטא. כמה תלויים בצדקה שהיא לא שלנו, ובכוח הפועל בתוכינו כדי לשנות בנו את מה שלעולם לא היינו מצילחים לעשות לבד. ממה יש לנו להתפאר? במה אנו יכולים להשוץ? בשום דבר כלל.

קראו רומים 12:18. כמה טוב הינכם מיישמים הנחיה זו בחייכם עכשיו? אולי הינכם צריכים לשנות משהו בגישתכם כדי לבצע את מה שנאמר לנו כאן בדבר אלוהים?

האדם המשיחי והמדינה

קראו רומים 7-13:1. אילו עקרונות בסיסיים עלינו לאמץ מתוך הקטע על האופן שבו אנו מתייחסים לכוח האזרחי של הממשלה?

מה שהופך את דברי שאול למעניינים עוד יותר זה העובדה כי בעת כתיבת האגרת העולם נשלט על ידי אימפריה הרומית. וכידוע משטר זה התאפיין באכזריות, שחיתות, עבודת אלילים ורדיפה של המאמינים באלוהי אמת. למעשה, שאול נידון למוות על ידי שלטון זה. ובכל זאת, שאול קורא למאמינים במשיח להיות אזרחים טובים וממושעים לממשלה שכזו?

כן. וזאת מאחר שרעיון הממשל נמצא לאורך כל כתבי הקודש. כל הרעיון, המושג והעקרונות של שלטון הוגדרו על ידי אלוהים. בני אדם צריכים לחיות בחברה עם חוקים, תקנות וסטנדרטים מסויימים. אנרכיה איננה מושג מקראי. עם זאת, אין להסיק מכך כי אלוהים מאשר ותומך בכל סוג של ממשל ומדיניותו. אך עובדי אלוהים צריכים להיות אזרחים הגונים במדינתם, וככל האפשר לציית לחוקיו. אנו צריכים לתמוך בממשלה כל עוד טענותיה אינן נוגדות את אלה של אלוהים. כל אדם צריך לשקול היטב טרם קבלת החלטה להתנגד לממשל, באמצעות תפילה והתייעצות עם חבריו לאמונה. מתוך ספרי הנבואה, אנו יודעים שיום אחד כל תלמידי המשיח ימצאו את עצמם בסכסוך עם הכוחות הפוליטיים השולטים בעולם (התגלות 13). אך עד אז, עלינו להיות אזרחים טובים ככל האפשר.

”אנו מכירים בממשלה האנושית כפקודה אלוהית, ומלמדים כי הציות לה הינו חובה קדושה בתחום הלגיטימי שלה. אך כאשר טענות הממשלה מתנגשות עם טענותיו של אלוהים, עלינו לציית לאלוהים כמובן, ולא לבני אנוש. מילתו של אלוהים מעל לכל חוק אנושי...”

אנו לא נדרשים לצאת נגד הרשויות. אנו צריכים להיזהר במילותינו, בין אם בדיבור או בכתב, פן נגיד דבר מה אשר יגרום לנו להיראות מנוגדים לחוק ולסדר. עלינו לא להגיד או לעשות משהו שיחסום את דרכנו ללא צורך” (אלן ג' וייט, The Acts of the Apostles, עמוד 69).

אהבת הזולת

קראו רומים 8:13. כיצד אנו מבינים את הפסוק? האם זה אומר כי אם אנו אוהבים, אין לנו יותר מחויבות, ואם כן, אז גם אין צורך בציות לחוק האלוהים?

בדומה למה שעשה ישוע בדרשתו על הר, שאול מעצים את מצוות התורה ואומר כי אהבה צריכה להוות מניע עיקרי בכל מעשי ידינו. שהרי התורה הוא תמליל לדמותו ואופיו של אלוהים, ואלוהים הוא אהבה. התורה המוסרי עדיין מחייב, בניגוד לטענותיהם של קבוצת מאמינים מסויימת. מה אם לו התורה מגדיר את החטא, ומי יתכחש לקיום החטא? עם זאת, התורה באמת יכול להתמלא בהקשר של אהבה בלבד.

אילו הוראות נותן שאול כדוגמה אשר ממחישה את עיקרון האהבה בקיום מצוות התורה? מדוע דווקא הוראות אלה? רומים 9,10:13.

גורם האהבה לא היה עיקרון חדש. על ידי ציטוט מספר ויקרא שאול מראה כי עיקרון האהבה הייתה חלק בלתי נפרד ממערכת התנ"כית. שוב שאול מבסס את דבריו באמצעות התנ"ך. הוא מדבר כאן על האופן שבו אנו מתייחסים אחד לשני. הוא מדבר על יחסים אישיים, ולכן מציין את המצוות אשר מכוונות ליחסים אלה. כמובן שהטעון שלו אינו אומר כי הוא מבטל את שאר מצוות התורה. (ראו מעשל השליחים 15:20, 1 לתסלוניקים 1:9, 1 ליוחנן 5:21). יתר על כן, כפי שכותבים סופרים אחרים בברית החדשה, כאשר אנו מביעים אהבה לאחרים, אנו מביעים אהבה לאלוהים (מתי 25:40, 1 ליוחנן 20,21:4).

חשבו על מערכת היחסים שלכם עם אלוהים וכיצד היא משתקפת ביחסיכם עם אחרים. עד כמה אהבה מהווה גורם מרכזי ביחסיכם עם בני אדם? כיצד אנו יכולים ללמוד לאהוב אחרים כפי שאלוהים אוהב אותנו? מה מונע מכם לעשות זאת?

ישועתינו הקרבה

"נוסף על כך, ידועים לכם הזמנים, הינו שפעת השעה להתעורר מן השנה, כי ישועתנו קרובה עכשו יותר משהיתה ביום שהתחלנו להאמין" (רומים 13:11).

כפי שאמרנו לאורך הרבעון, שאול התמקד ברומאים במכתבו כדי להבהיר לקהילה המקומית, ובעיקר למאמינים היהודים שם מהם תפקידי האמונה והמעשים בהקשר הברית החדשה. הנושא שעמד על הפרק היה ישועה, וכיצד אדם חוטא יכול לקבל את מעמד הצדיק והקדוש בפני אלוהים.

קראו רומים 13:11-14. על איזה ארוע שאול מדבר כאן? וכיצד עלינו להתנהג בציפייה לארוע זה?

לא משנה כי מילים אלה נכתבו לפני כאלפיים שנה. אנו חייבים תמיד לחיות בציפייה לביאת המשיח הקרבה. ביאתו השנייה פוטנציאלית בהקשר המוות שלנו. זה יכול לקרות עוד שבועיים, או עוד 40 שנים, ואין משמעות למשך הזמן שנישן, כמה ימים או 400 שנים. הרגע הבא בשבילינו יהיה פגישה עם המשיח. המוות פוטנציאלי בכל רגע נתון לכל אחד ואחת מאיתנו. שאול אינו עוסק הרבה בביאת המשיח השנייה ברומים, ניתן למצוא זאת בהרחבה בתסלונים וקורинתים. אך הוא היה חייב לנגוע בנושא, אפילו מעט. שהרי זוהי כל תקוותינו. ללא ציפייה לביאת המשיח, אמונתנו חסרת טעם. סופו של דבר, זוהי בעצם "הישועה על סמך אמונה", נקבל אותה בשלמותה כשישוע יחזור.

אם הייתם יודעים בוודאות כי ישוע שב לארץ בעוד חודש, מה הייתם משנים בחייכם מדוע? אם הינכם חושבים שעליכם לשנות דברים אלה חודש לפני ביאת המשיח, מדוע לא לשנותם כבר עכשיו, היום? מה ההבדל?

נקודות למחשבה

"כתבי הקודש מציגים את רצון האלוהים. מי שמיישם אותו בחייו הופך לבריאח חדשה לכל דבר. הוא לא מקבל כוחות מנטליים חדשים, אך החושך של הבורות והחטא שמנעו ממנו הבנה נעלם. כאשר אלוהים אומר שיתן לנו לב חדש, הכוונה היא לשכל חדש. שינוי בלב תמיד מלווה בהכרה ברורה בחובה האדם להבנת האמת. מי שנותן לכתבי הקש יחס קפדני, תשומת לב תוך תפילה יקבל הבנה ברורה ושיקול דעת, בפנייה אל אלוהים הוא יגיע לרמה גבוהה של אינטליגנציה" (אלן ג' וייט, My Life Today, עמוד 24).

"האדון... מגיע בקרוב, ואנו חייבים להיות מוכנים ולחכות להופעתו. הו, כמה נהדר יהיה לראות אותו ולהתקבל בברכה כמו אחד מאלה שנגאלו על ידו! זמן רב חיכינו, אך התקווה שלנו לא תתעמעם. אם נוכל לראות את המלך ביופיו, נברך על כך לנצח. אני מרגישה צורך לצעוק בקול רם: 'אני בדרך הביתה!' אנו מתקרבים לזמן שבו ישוע יבוא עם כוח ותהילה רבים כדי לקחת את אלו שגאל לביתם הנצחי» (אלן ג' וייט, Testimonies for the Church, כרך 8, עמוד 253).

שאלות לדיון:

1. עברו בשיעור בשבת על תשובות על שאלה של יום חמישי. מה אנשים ענו ומה היו נימוקיהם?
2. לפעמים החובה שלנו להיות אזרח טוב ומשיחי טוב מאוד מורכבת. מה הייתם מציעים לאדם שהיה מתייעץ עמכם בנושא, ואומר כי אמונתו באלוהים מעמידה אותו בסכסוך עם רשויות התורה? מה יהיו שיקולכם? באילו עקרונות תשתמשו? מדוע חשוב להתפלל ולחשוב פעמיים לפני שמקבלים החלטה כזו או אחרת. (לא כל מי שנזרק לאריות, יוצא בריא ושלם)
3. מה לדעתכם קשה יותר: לקיים בקפידה רבה את התורה של אלוהים, או לאהוב את אחרים כמו שהם ללא תנאים? או שאולי תטענו כי שאלה זו יוצרת פיצול מטעה לשניים? ואם כן, מדוע?
4. בהתקרבינו לסיום הרבעון, חשבו מה למדתם מספר רומים על חשיבות הרפורמציה. מה למדתם על אמונתנו והסיבות שלה?

שיעור מספר 13 23 - 29 דצמבר

"החיים המשיחיים"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: רומים 14-16.

פסוק לשינון: "וּמְדוּעַ אַתָּה חוֹרֵץ מִשְׁפָּט עַל אַחִיד? מְדוּעַ אַתָּה בָּז לְאַחִיד? הֲרִי כָלְנוּ נֶעֱמָד לְפָנֶי כֹס הַמִּשְׁפָּט שֶׁל אֱלֹהִים" (רומים 14:10)

אנו נמצאים בחלק האחרון בלימודינו באגרת אל הרומים, אשר היוותה גורם מכריע בהוצרותה של הרפורמציה הפרוטסטנטית ואשר מראה לנו יותר מכל חיבור אחר מדוע אנו פרוטסטנטים ומדוע עלינו להמשיך באותה הדרך. כפרוטסטנטים בכללי, וכאדונטיסטים בפרט, אנו דבקים בעיקרון Sola Scriptura, כלומר כתבי הקודש הם הסטנדרט היחיד לאמונה. ומתוך הכתובים נודע לנו עיקרון הישועה על סמך אמונה שבגללו התנתקנו מהכנסייה הרומית. כנראה שכל העניין יכול להסתכם בשאלה אחת "מָה עָלֵי לַעֲשׂוֹת כְּדִי לְהוֹשִׁיעַ?" (מעשי השליחים 16:30). מאגרת רומים אנו מבינים כי התשובה היא לא מה שהציעה הכנסייה בתקופתו של לותר. לפיכך, התחילה הרפורמציה והנה אנחנו נמצאים היום היכן שנמצאים.

אמנם בחלק האחרון של האגרת שאול מדבר לא על הנושא המרכזי שעליו כותב, אך כנראה אלה דברים חשובים מספיק אם שאול החליט להוסיפם במכתב.

החלש באמונה

ברומים 3:1-14:14 אנו רואים התייחסות לאכילת הבשר שהוקרב לאלילים. המועצה בירושלים (מעשי השליחים 15) קבעה כי הגויים החוזרים בתשובה צריכים להימנע מאכילת אוכל כזה. אך הייתה בעיה, האם הבשר שמוכרים בשוק הוא מבעל חיים שהוקרב לאלילים או לא (ה' לקורנתים 10:25). לחלק מהמאמינים לא היה אכפת, וחלק בחרו להפסיק לאכול בשר. הנושא המדובר כאן אינו קשור לצמחוניות או לאורח חיים בריא. וכמובן ששאלו אינו מבטל את ההבחנה בין בשר כשר וטמא. הכוונה היא לא לכך שמעתה כל חיה נחשבת כמתאימה למאכל. אנו יכולים למצוא ביסוס לכך במקומות אחרים בכתבי הקודש.

בין כה וכה, משמעות הקטע היא כי יש לתת לאדם את הכבוד שהוא ראוי לו, את המקום והמעמד שלו בחברה, לתת הזדמנות לדעה אישית.

אם כן, איזה עקרון עלינו לאמץ מרומים 3:1-14:

חשוב גם לציין כי בפסוק 3 שאלו אינו מדבר בשליליות על החלש באמונה מפסוק 1. והוא גם לא נותן עצה כיצד עליו להתחזק. שהרי מה שחשוב הוא העובדה כי אלוהים מקבל את האדם הזה כפי שהוא.

כיצד רומים 4:14 מחזקים נקודה זו?

למרות מה שלמדנו היום כי עלינו לא למהר ולשפט את לב האדם ומעשיו, האם בכל מצב עלינו להרים ידיים ולצפות מהצד על המתרחש? כיצד למצוא את האיזון, ולדעת מתי לשתוק ומתי לפתוח את הפה (לביקורת בונה, ולא לויכוחי סרק כמובן)? ישעיהו 56:10.

לפני המשפט

קראו רומים 14:10. על פי דברי שאל, מה הסיבה שעלינו להיזהר בלשפוט אנשים אחרים?

מדי פעם אנו נוהגים לשפוט אחרים בצורה נוקשה מאוד, ולעיתים על דברים שעשינו בעצמינו. אך משום מה, כאשר אנו עושים משהו, זה לא נראה לנו כל כך רע כפי שזה נראה כאשר מישוהו אחר עושה את אותו הדבר. אנו יכולים להיות צבועים ולרמות את עצמנו, אך לא את אלוהים שמזהיר אותנו ואומר "אל תשפוטו למען לא תשפטו, כי במשפט אשר אתם שופטים תשפטו ובמדה אשר אתם מודדים ימדד לכם. מדוע אתה רואה את הקיסם אשר בעין אחיד ואינך שם לב לקורה אשר בעינך? איך תאמר לאחיד: 'הנח לי להוציא את הקיסם מעינך', והנה הקורה בעינך?" (מתי 4-7:1).

מה משמעות האמירה המצוטטת מתנ"ך על ידי שאל כאן? רומים 14:11.

הציטוט מישעיהו 45:23 תומך ברעיון כי כל אחד יעמוד למשפט. כל ברך וכל לשון תכבד את ההזמנה למשפט. כל אחד יצטרך לתת חשבון על חיו ומעשיו. אף אחד לא יכול לענות בשם אחרים.

כיצד הינכם מבינים את דברי שאל ברומים 14:14 בהתייחס להקשר הכתוב?

שאל אומר ששום דבר איננו רע כשלעצמו, כגון אכילת בשר של קורבן אלילי, שהרי מהו האליל? כלום (1 לקורינתים 8:4). אז מה זה משנה אם אדם כלשהו הציע בשר לפסל? כל העניין הוא במצפון האדם. יש לנהוג בהתאם למצפון נקי. כנראה שהאחים "החזקים" לא הפנימו זאת.

האם הינכם נמצאים בסכנה ממה ששאל מזהיר אותנו כאן? מדוע אנו צריכים להיות זהירים ולא לבדוק את מצפון האחרים, גם אם כוונתנו טובות?

ללא מכשולים

קראו רומים 14:15-23. איזה עיקרון אנו יכולים לאמץ מפסוקים אלה אשר ישרת אותנו בכל תחומי חיינו?

בפסוקים 17-20 שאול נותן פרספקטיבה נכונה להיבטים השונים של האמונה. על אף שהתזונה חשובה, אנשים לא צריכים לריב בגלל שמישהו מעדיף תפריט ללא בשר מתוך חשש שהבשר הוקדש לאלילים. במקום זאת, יש להתמקד בצדק, שלום ושמחה ברוח הקודש. כיצד אנו יכולים ליישם רעיון זה בנושא התזונה בקהילתנו כיום? עם כמה שנושא תזונה בריאה חשוב, ובכללי תורת אורח חיים בריא ומהווים ברכה בשבילנו, ישנם אנשים אשר רואים זאת באור אחר, וזה בסדר, זו זכותם. אנו צריכים לכבד את השונה.

איזו אזהרה מוסיף שאול לדבריו ברומים 14:22? כיצד זה מאזן את שאר הדברים שאמר בנושא?

האם שמעתם אנשים שאומרים "זה לא עניינו של אף אחד מה אני אוכל, מה אני לובש ובאילו עיסוקים אני עוסק"? האמנם? איננו חיים בחלל ריק. פעולותינו, מעשינו, מילותינו, ואף תזונתנו אכן משפיעים על אנשים מסביב לטוב או לרע. אנו מהווים דוגמה אחד בשביל השני. ולכן גם נושאים באחריות אחד עבור השני. ואם התנהגותינו גורמת למישהו לפנות אל הדרך הלא נכונה, זוהי בהחלט אשמתנו.

איזו דוגמה הינכם מהווים? האם אתם מרגישים בסדר עם כך שצעירים או מאמינים חדשים יקחו מכם דוגמה בכל תחומי החיים? מה תשובתכם מעידה עליכם?

שמירת ימים מיוחדים

בכל הדיון על קבלת דעת האחר שאול מכניס סוגיה של ימים ומועדים מיוחדים, שחלק מועניין לשמור אותם וחלק – לא.

קראו רומים 10-4:14. כיצד עלינו להבין את הפסוקים? האם נאמר כאן משהו לגבי הדיבר הרביעי? אם לא, מדוע לא?

על אילו ימים מדבר שאול? האם בקהילה הקדומה הייתה מחלוקת לגבי שמירת ימים אלה? כנראה שכן. אנו מוצאים רמז למחלוקת כזו בגלטים 4:10, היכן ששאול נוזף במאמינים הגלטיים על כך שהם שומרים "ימים וחודשים, מועדים ושנים". כפי ציינו בשיעור מספר 2, חלק מחברי הקהילה הגלטית שכנעו את הגלטים לעשות ברית מילה ולקיים את כל מצוות התורה של משה. שאול דאג שרעיונות אלה עלולים לפגוע כן בקהילה ברומא. אך ייתכן כי ברומא היו מאמינים יהודים שהיה להם קשה במיוחד להשתכנע בכך שלא צריך לקיים את טקסי היהדות יותר. שאול אומר, תפעלו כרצונכם, אך הכי חשוב שלא תשפטו אחרים שדעתם שונה משלכם. נראה שכמה מאמינים החליטו למקרה חרום לקיים טקס יהודי אחד או יותר, כדי להיות בטוחים בעצמם. ושאול אומר על כך, תנו להם לעשות זאת אם הם משוכנעים כי יש צורך בכך.

חלק מכניסים את נושא השבת לרומים 14:5, ואין הצדקה לכך. האם ניתן לדמיין כי שאול מתנגד לקיום הדיבר הרביעי ושמירת השבת? כפי שראינו לאורך כל הרבעון, שאול שם דגש חזק על ציות לחוק, והוא בהחלט אינו משווה את שמירת השבת לאכילת בשר מקורבן אלילי. כמה עצוב שאנשים משתמשים בפסוק זה כדי לתרץ את אי שמירת השבת. אנשים כאלה עושים בדיוק ממה שכיפא מזהיר וכותב על שאול: **"כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּכָל אֲגֻרֹתַי, בְּדַבְּרוֹ עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. יֵשׁ בָּהֶן דְּבָרִים קָשִׁים לְהִבְנֶה אֲשֶׁר הַנִּבְעָרִים וְהַבְּלָתִי יְצִיבִים מַעֲוִיתִים אוֹתָם - כְּמוֹ שֶׁהֵם עוֹשִׂים בְּיָתֵר הַכְּתוּבִים - לְאֲבֹדָנָם הֵם"** (2 לפטרוס 3:16).

מה הניסיון שיש לכם עם היום השביעי? האם אתם מרגישים כי שבת מהווה ברכה בשבילכם, כפי שהיא תוכננה להיות על ידי אלוהים? אילו שינויים אתם יכולים לעשות כדי לחוות באופן מלא יותר את מה שאלוהים מציע לנו בשבת?

דברי סיכום

קראו רומים 3-1:15. איזו אמת חשובה מצויה במילים אלה?

כיצד הקטע מציג מה זה אומר להיות תלמיד ויורש הדרך של ישוע?

באילו פסוקים נמצא אותו רעיון? וכיצד אנו יכולים לחיות על פי עיקרון זה במציאות?

שאל מסכם את מכתבו. איזה ברכות מגוונות הוא כותב? רומים 5:15, 6:13, 33:15.

לאחר ברכות אישיות מרובות, כיצד שאל מסיים את מכתבו? רומים 25-16:27.

שאל מסיים את מכתבו בשבח והלל של אלוהים. זהו האלוהים שהמאמינים הרומיים, וכל המאמינים, יכולים לבטוח בו ולתת אמון מלא, אשר נותן לנו מעמד של ילדיו החוקיים, שקיבלו גאולה והוצדקו על סמך אמונה, וכעת מודרכים ברוח הקודש. אנו יודעים ששאל כתב את מכתבו בהשראה אלוהית כתגובה למצב מסוים בזמן ומקום מסויימים. מה שאנו לא יודעים, זה אילו פרטים גילה לו אלוהים לגבי העתיד. איננו יודעים האם שאל ידע איזה תפקיד ישחקו מכתביו בעתיד. אך מה שחשוב הוא כי בזכות כתובים אלה נוסד הפרוטסטנטיזם וכי הם מהווים ביסוס מקראי לאמונה בשביל אנשים המחפשים להישאר נאמנים לישוע, גם אם העולם "משתומם על החיה" (התגלות 3:13).

נקודות למחשבה

"ראיתי את הסכנה של בני העם של אלוהים מסתכלים על אח ואחות וייט וחושבים שהם חייבים לבקש ייעוץ מהם. זה לא צריך להיות כך. המושיע האוהב שלהם מזמין אותם לבוא אליו כאשר הם עייפים, והוא יקל עליהם... רבים מגיעים אלינו עם שאלות: האם אני לעשות את זה? האם עליי להתעסק במפעל הזה? או, לגבי השמלה, האם אני צריכה ללבוש אותה או בגד אחר? אני עונה להם: אתם מצהירים על עצמכם כתלמידיו של ישוע. תחקרו את כתבי הקודש שלכם. קראו בתשומת לב על חיי המושיע היקר שלנו כיצד הוא שכן בין בני אדם על פני האדמה. תחקרו את חייו, ולא תטעו בדרך. אנו מסרבים לחלוטין להיות המצפון שלכם. אם נאמר לך בדיוק מה לעשות, אתה תיתן לנו להדריך אותך, במקום ללכת בעצמך אחרי ישוע" (אלן ג' וויט, Testimonies for the Church, כרך 2, עמודים 118,119).

"אנו לא צריכים להטיל את האחריות על חובתנו על אחרים, ולהמתין שיגידו לנו מה לעשות. אנו לא יכולים לסמוך על עצות אנושיות. אלוהים יראה לנו כיצד לנהוג בדיוק כמו שהוא יראה זאת לכל אחד אחר... מי שמחליט לא לעשות שום דבר אשר יעציב את אלוהים, ידע מה בדיוק עליו לעשות לאחר שיציג את הבעיה בפני האל" (אלן ג' וויט, The Desire of Ages, עמוד 668).

"מאז ומעולם בקהילה היו אנשים אשר נוטים לעצמאות אישית. כנראה שהם אינם מסוגלים להבין כי עצמאותה של הרוח עלולה להוביל את האדם ליתר ביטחון עצמי, ולא לכבד את עצות האחים לאמונה ולהעריך את שיקול דעתם" (אלן ג' וויט, The Acts of the Apostles, עמודים 163,164).

שאלות לדיון:

כיצד אנו כאדוונטיסטים מוצאים את האיזון הנכון ומצליחים:

- א. לשמור אמונים למה שאנו מאמינים בו, ויחד עם זאת לא לשפוט אחרים אשר רואים דברים שונה מאיתנו?
- ב. להיות ישרים וכנים עם המצפון שלנו ולא לנסות להיות מצפון של אחרים בעוד שאנו מבקשים לעזור לאלה שטועים בעינינו? מתי עלינו להשמיע את דעתנו ומתי לשמור אותה לעצמנו? מתי אנו אשמים על שתיקתנו?
- ג. להיות חופשיים באדון ויחד עם זאת להבין את אחריותנו להוות דוגמה טובה לאילו שאולי מביטים בנו?

חטיבה אירו-אסייתית

האוקיינוס הארקטי

רוסיה

מונגוליה

קזחסטן

אסטאנה

6

בישקק

קירגיזסטן

3

טג'יקיסטן

2

דושנבה

אזרבייג'ן

איראן

אפגניסטן

קאבול

אשגבאט

טורקמניסטן

אשגבאט

אזרבייג'ן

איראן

אפגניסטן

קאבול

אשגבאט

טורקמניסטן

אזרבייג'ן

איראן

אפגניסטן

קאבול

4

אוקראינה

קייב

בלארוס

מינסק

מוסקבה

1

2

3

4

5

6

התרומה בשבת שלווה עשר ברבעון זה תוקדש ל:

1. בניית מרכז רוחני בעיר רדינה מולדובה.
2. יישום החונכות באמצעות חוכניות ספורט לילדים ונער בדושנבה טג'יקיסטן.
3. בניית קומפלקס ספורט בבית הספר "מורשת" בעיר טוקאמאק, קירגיזסטן.
4. פתיחת מרכז ההשפעה "לשרת ולהבדיל" ברוסטוב-על-דון רוסיה.
5. פתיחת מרכז ההשפעה "הנמל האוונגלי" בולדיווסקו רוסיה.
6. בניית מרכז חינוך לגלי הירך בפאבלודאר קזחסטן.